

НОРА РОБЪРТС СЕГА И ЗАВИНАГИ

Част 1 от „Хотелът“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2012

chitanka.info

„На Джон Рийс, най-добрия шеф на света, и на персонала на хотел «Бунсборо».“

„Песента и мълчанието на сърцето, които отчасти предсказания са, а отчасти копнеж не обуздани и напразни.“

Лонгфелоу

ПЪРВА ГЛАВА

Каменните стени се издигаха вече над два века — прости, здрави и стабилни. Добити от околните хълмове и долини, те се извисяваха като доказателство за присъщото на човека желание да остави своя следа, да строи и създава.

През тези две столетия хората бяха съчетавали камъка с тухли, с дървени греди и стъкло, бяха надграждали, добавяли нови, за да задоволят нуждите си според времето и прищевките си. В течение на годините сградата на кръстопътя бе свидетел на това как с израстването на множество други постройки селището се бе превърнало в град.

Черният път бе станал асфалтов, конете и фургоните бяха отстъпили място на автомобилите. Модните тенденции отминаваха сякаш за един миг. А тя стоеше, гордо изправена на ъгъла на площада, като непоклатим стожер в цикъла на промените.

Познаваше войната, бе чувала ехото на топовни изстрели, виковете на ранените, молитвите на богобоязливите. Знаеше какво е кръв и сълзи, радост и ярост. Раждане и смърт.

Процъфтяваше в добри времена, устояваше на лошите. Сменяше собствениците и предназначението си, но каменните стени оставаха.

С течение на времето дървените подпори на елегантната ѝ двойна веранда бяха започнали да провисват. Прозорците се бяха счупили, мазилката се бе напукала и изронила. Някои минувачи, които спираха на светофара на градския площад, понякога поглеждаха гълъбите, които влитаха и излитаха през счупените прозорци, и се чудеха каква ли е била сградата някога. После светваше зелено и те отминаваха.

Бекет знаеше.

Стоеше на отсрещния ъгъл на площада, пъхнал ръце в джобовете на джинсите си. Натезал от лятната горещина, въздухът бе неподвижен. Улицата бе пуста и можеше да я пресече на червено, но той продължаваше да чака. Плътен син брезент покриваше сградата от

покрива чак до земята и скриваше фасадата. През зимата бе задържал топлината за работниците. Сега предпазваше от слънчевия пек и криеше гледката.

Но той знаеше как изглежда в момента и как щеше да изглежда, когато ремонтът приключеше. В крайна сметка той го бе проектирал — той, двамата му братя и майка му. Но на чертежите стоеше неговото име като архитект, това бе основната му роля като партньор в семейната строителна фирма.

Пресече, маратонките му не вдигаха почти никакъв шум по улицата и не нарушаваха безмълвното затишие в три през нощта. Мина под скелето, тръгна отстрани на сградата и надолу по улица „Сейнт Пол“, като с удоволствие отбеляза на светлината на уличните лампи колко добре бяха почистени камъните и тухлите.

Изглеждаше стара — наистина беше стара, помисли си той, и това бе част от красотата и чара ѝ. Но сега, за пръв път, откакто се помнеше, изглеждаше поддържана.

Заобиколи отзад, мина по изпечената от слънцето пръст и през остатъците от строителни материали, разпилени върху терена, който щеше да се превърне в зелена градина. Тук верандите, които опасваха втория и третия етаж, бяха идеално оформени и подравнени. Специално поръчаните летвички — проектирани така, че да имитират съвсем точно онези от старите фотографии на сградата, както и намерените при разкопките и разчистването — бяха прясно лакирани и увесени върху дълго въже да съхнат.

Знаеше, че най-големият му брат, Райдър, който бе и началникът на строежа, бе разпоредил да се монтират парапетите и преградните летвички.

Знаеше го, защото Оуен, средният от тримата братя Монтгомъри, тормозеше всички със своите графици, календари, предвиждания и работни дневници и информираше Бекет за заковаването на всеки отделен пирон.

Независимо дали искаше, или не.

В този случай, замисли се той, докато ровеше за ключа си, искаше да знае — през повечето време. Старият хотел се бе превърнал в семейна мания.

Направо го бе стиснал за гърлото, призна си той, докато отваряше недовършената и временна врата към помещението, което

щеше да се превърне във фойе. Държеше го здраво за сърцето, а и за топките, по дяволите. Никой друг проект, по който някога бяха работили, не го бе поглъщал така изцяло, нито пък останалите. Подозираше, че това няма и да се повтори.

Натисна ключа и работната лампа, която висеше от тавана, освети голия бетонен под, грубо измазаните стени, работните инструменти, брезентовите покривала, материалите.

Миришеше на дърво и циментов прах, както и леко на пържен лук, който някой явно си бе поръчал за обяд.

Щеше да направи по-цялостна инспекция на първия и втория етаж на сутринта, когато разполагаше с по-добра светлина. Бездруго бе глупаво да идва в този час, когато не можеше да се види почти нищо, а и бе уморен до смърт. Но не можеше да устои.

Стискаше го здраво за топките, помисли си пак, докато минаваше под широката арка, чиито каменни ръбове бяха все още груби и оголени. После светна с фенерчето си и тръгна към предната част и сервизното стълбище, което водеше нагоре.

Имаше нещо особено в това място посред нощ, когато шумът от чуковете, трионите, радиото и гласовете на работниците го нямаше и сенките владееха всичко наоколо. Нещо недотам спокойно, недотам безмълвно. Нещо, което сякаш го докосваше с пръсти по косъмчетата на врата.

На което не можеше да устои.

Обходи втория етаж с фенерчето си и забеляза кафявата облицовка по стените. Както винаги, докладът на Оуен бе точен. Рай и екипът му бяха завършили изолацията на това ниво.

Макар да бе възнамерявал да се качи право горе, той обиколи етажа с все по-широка усмивка върху слабото си скулесто лице с добре оформена брадичка, а удоволствието сякаш грееше в сините му очи.

— Получава се — пророни той в тишината с дрезгав от безсъние глас.

Движеше се в мрака, следвайки лъча на фенерчето — висок мъж с тесен ханш, дълги крака, типични за всички в рода Монтгомъри, и чуплива гъста кестенява коса с тук-там по-светли кичури, която бе наследил от Райли — рода на майка му.

Мислено си напомни, че ако продължи да се мотае наоколо, ще трябва да става за работа, преди да си е легнал, затова се покатери на

третия етаж.

— Ето за това говоря!

Чиста наслада прогони мислите за сън, докато прокарваше пръст по покрития с лента ръб на прясно монтирания гипсокартон по стените.

Освети с фенерчето си отворите, изрязани за електрическите ключове и контакти, мина навътре в стаите, които щяха да се превърнат в апартамент за управителя на хотела, и забеляза и отворите за водопроводната инсталация в кухнята и банята. Прекара повече време в апартаментата, който щеше да е сред най-изисканите в хотела, и кимна одобрително към преградната стена с множество рафтове, която разделяше просторното помещение на банята.

— Ти си същински гений, Бек. Сега, за бога, се прибирай.

Но леко замаян от умора и вълнение, той се обърна да огледа всичко още веднъж, преди да тръгне надолу по стълбите.

Чу го, когато стигна до втория етаж. Нещо като тананикане — и определено бе женско. Когато долови звука, усети и уханието. На орлови нокти, сладко и диво, и зряло като лятото.

Вътре в стомаха му нещо се преобърна, но фенерчето в ръката му остана неподвижно, докато го насочваше към недовършените стаи за гости. Поклати глава, щом звукът и уханието избледняха.

— Знам, че си тук. — Говореше ясно и отчетливо и гласът му отекина в помещението. — И сигурно отдавна си тук. Ще я върнем в целия ѝ блясък, че и малко отгоре. Тя го заслужава. Страшно се надявам да я харесаш, когато е готова, защото, ами защото така ще стане.

Изчака минута-две с превъзбудено въображение — или просто бе достатъчно уморен, за да повярва, че който или каквото обитава сградата, може да е решил да си поиграе на криеница с него.

— Както и да е. — Сви рамене. — Даваме ѝ най-доброто от себе си, а нас си ни бива.

Слезе на първия етаж и забеляза, че работната лампа вече не свети. След като я включи и изключи отново, Бекет сви рамене. Това не бе първият път, в който сегашният обитател на сградата им погаждаше номер.

— Лека нощ — извика той и заключи вратата.

Този път не изчака на светофара, а пресече по диагонал. „Веста“ — пицария и семеен ресторант — заемаше другия ъгъл на градския площад, а неговият апартамент и настоящ офис се намираше точно отгоре. Мина по наклонения тротоар към паркинга отзад, за да вземе чантата си от каросерията на пикапа си. Мислено се заклани да убие всеки, който посмее да го събуди преди осем сутринта, отключи вратата на стълбището и подминавайки ресторанта, се качи на своя етаж.

Изобщо не си направи труда да светне лампата, движейки се само по памет и по отражението на уличните светлини в апартаментата. Съблече се до леглото и остави дрехите си на пода.

Плъсна се на дюшека по лице и заспа с мисли за аромата на орлови нокти.

Мобилният телефон, който бе оставил в джоба на джинсите си, звънна в шест и петдесет и пет.

— Мамка му.

Изпълзя от леглото, търкулна се на пода и изрови телефона от джоба си. Когато никой не вдигна отсреща, осъзна, че държи портфейла до ухото си.

— По дяволите.

Пусна портфейла и измъкна телефона.

— Какво, по дяволите, искаш?

— Добро утро и на теб — отвърна му Оуен. — Тъкмо излизам от „Шийц“ с кафе и понички. Имат ново момиче на смяна. Много е секси.

— Ще те убия с чука.

— Тогава няма да получиш кафе и понички. Отивам към обекта. Рай сигурно вече е там. Сутрешно съвещание.

— То е в десет.

— Не прочете ли съобщението, което ти пратих?

— Кое? Няма ме два дни, а ти ми изпращаш милион съобщения, за бога.

— Онова, в което те уведомявам, че преместихме съвещанието за седем и петнайсет. Обуй си панталон — напомни му Оуен и затвори.

— Мамка му.

Пъхна се под душа за минутка и си обу панталон.

Облаците, които се бяха появили през нощта, бяха успели да задържат топлината, така че излизайки навън, се почувства все едно е влязъл да плува напълно облечен в топла река.

Когато пресече улицата, чу ударите на чукове, силна музика от нечие радио, острия режещ звук на трион. Някой вътре се смееше като полудял.

Зави покрай сградата тъкмо когато Оуен паркираше пикапа си на паркинга зад бъдещия вътрешен двор. Камионът му блестеше, явно скоро измит, а сребристите кутии за инструменти отстрани в каросерията светеха на слънцето.

Оуен слезе от колата. Джинси, бяла тениска, затъкната в колана, на който бе окачен проклетият телефон, който май правеше всичко, освен да го целува за лека нощ — а Бекет не би посмял да се обзаложи за последното — протрити ботуши. Тъмнокестенявата му коса бе прилежно вчесана. Очевидно бе имал време да обръсне красивото си лице, с негодувание си помисли Бекет.

Ухили се на брат си и Бекет си представи как очите му зад бронзовите стъкла греят бодро и весело.

— Дай ми проклетото кафе.

Оуен взе голяма картонена чаша, надписана с „Б“, от таблата в ръката си.

— Легнах си чак в три. — Бекет отпи първата за деня голяма и животоспасяваща глътка.

— Защо?

— Тръгнах от Ричмънд чак към десет, а после хванах тежък трафик по шосе Деветдесет и пет. И недей, само не ми казвай, че е трябвало да прегледам справката за движението по пътищата, преди да потегля. Дай ми проклетата поничка.

Брат му отвори огромната кутия и миризмата на прясно тесто, захар и мазнина се разнесе в горещия въздух. Бекет грабна една поничка с желе, отхапа наведнъж половината и я преглътна с още кафе.

— Парапетите на верандите ще изглеждат много добре — разговорливо отбеляза Оуен. — Струват си времето и парите. — Кимна с глава към пикапа до неговия. — Гипсокартонът е сложен на третия етаж. Днес ще направят втората замазка. На майсторите на покрива не им стигат медни листове, затова малко ще изостанат от

графика с тази задача, но работят с каменните плочи, докато пристигнат материалите.

— Чувам ги — отбеляза Бекет под шума на машината за рязане на камък.

Оуен продължи да го осведомява за последните новини, докато вървяха към входната врата и кафето полека разсънваше Бекет.

Нивото на шума се вдигна неколkokратно, но сега, когато вече имаше малко захар и кофеин във вените си, на Бекет му звучеше като музика. Размени поздравии с работниците, които слагаха изолация по стените, и последва Оуен, който мина под страничната арка и влезе в помещението, което в последствие щеше да бъде перално, но в момента служеше за временен офис на обекта.

Райдър се бе намръщил над архитектурните планове, които бяха разстлани върху импровизирана маса от шперплат върху дървени магарета. Глупчо, неговото грозновато и добродушно куче — и постоянен спътник — се бе проснал в краката му и похъркваше.

Докато мирисът на понички не го накара да отвори рязко очи и да размаха рошавата си опашка. Бекет отчупи парче, подхвърли го и кучето го улови ловко още във въздуха.

Глупчо не виждаше никакво смислено обяснение на гоненето на пръчки или топки. Беше съсредоточил уменията си в намирането на храна, от какъвто и да е източник.

— Ако искаш нови промени, ще убия теб, вместо Оуен.

Райдър само изръмжа и протегна ръка за кафе.

— Трябва да преместим този панел тук, тогава ще можем да преградим това пространство тук и да го използваме за сервизно помещение на втория етаж.

Бекет си взе още една поничка и обмисли нещата, докато Райдър излагаше плановете си за допълнителни промени.

Дребни изменения, помисли си Бекет, които нямаше да навредят, а вероятно щяха да подобрят плана им. В крайна сметка Райдър бе този, който най-добре познаваше сградата. Но когато продължи с искането си да премахнат декоративните квадратни дървени панели, които оформяха тавана на трапезарията — ябълката на раздора помежду им — Бекет се запъна.

— Таванът остава както е по план. В него има послание.

— Няма нужда от никакво послание.

— Всяка стая в сградата има свое собствено послание.

— Трапезарията постига своето уникално излъчване с панелите на тавана, както и с много други неща. Подхожда на стаята, отива си с дървената облицовка, която правим отстрани на прозорците. Има дълбочина в прозорците, в тавана, в каменната арка на задната стена.

— Трън в петата. — Райдър огледа поничките и си избра една с канела. Дори не погледна към бясно размаханата опашка, която тупаше в пода, само откъсна парче и го метна във въздуха.

Зъбите на Глупчо изтракаха, когато улови хапката.

— Как беше в Ричмънд?

— Следващия път, когато доброволно се съглася да проектирам и да помогна за изграждането на покритата веранда за приятел, първо ме пребийте.

— За мен винаги е удоволствие. — Райдър се ухили, захапал поничката си. Косата му, толкова тъмнокафява, че чак преливаше в черно, се подаваше изпод изцапаната му с боя футболна шапка. Веждите над изпъстрените му с жълти точки зелени очи се повдигнаха. — Мислех, че го правиш най-вече, за да се докопаш до сестрата на Дрю.

— И това бе част от мотивите ми.

— Как беше тази част?

— Започнала да излиза с някакъв тип преди няколко седмици, подробност, която никой не си е направил труда да ми съобщи. Изобщо не я видях. Показах се затворен в стаята за гости на Дрю и трябваше да се преструвам, че не чувам как той и Джен се карат всяка вечер, и да го слушам как по цял ден се оплаква, че му съсипвала живота.

Изгълта остатъка от кафето си.

— Но пък верандата изглежда добре.

— Щом вече си на линия, ще ми трябва малко помощ за етажерките в библиотеката — обади се Оуен.

— Имам да наваксам с работата, но мога да ти отделя няколко часа следобед.

— Става. — Оуен му подаде една папка. — Мама е ходила в магазина на Баст — обясни той, говорейки за магазина за мебели на същата улица. — Тук е всичко, което й трябва — с размерите и за коя стая е предназначено. Иска да начертаеш мебелите.

— Тъкмо приключих с последната партида, преди да ида при Дрю. Колко бързо може да пазарува тази жена?

— Утре има среща там с леля Каролий. Обсъждат дамаски и платове, затова иска незабавно да види как всичко, което е подбрала, пасва на стаите. А и ти си този, който си взе почивка, с надеждата да се уреди с мацка — напомни му Оуен.

— И остана на сухо при това.

— Млъквай, Рай. — Бекет стисна папката под лакътя си. — Най-добре да почвам.

— Не искаш ли да се качиш и да погледнеш?

— Обиколих снощи.

— В три сутринта ли? — попита Оуен.

— Да, в три сутринта. Изглежда добре.

Един от работниците надникна през вратата.

— Здравсти, Бек. Рай, майсторът с гипсокартона иска да те пита нещо.

— Сега идвам. — Райдър измъкна изписан на ръка лист от работната си папка и го подаде на Оуен. — Материали. Иди да ги поръчаш. Искам да затворим предната веранда.

— Ще се погрижа. Имаш ли нужда от мен тук сутринта?

— Имаме да подготвим за поставяне около милион летвички на парапета, няколко километра изолация по стените, както и да заковем верандата на втория етаж, откъм фасадата. Ти как мислиш?

— Мисля, че трябва да си взема колана с инструменти веднага щом поръчам материалите.

— Ще се отбия пак, преди да тръгна към ателието следобед — увери ги Бекет и побърза да се измъкне, преди да се озове с чук в ръка.

Вече у дома, пъхна чаша под кафемашината си и провери дали има достатъчно вода и кафе на зърна. Докато кафето се мелеше, прегледа пощата, която Оуен бе струпал на купчинка върху кухненския плот. Освен това бе отбелязал на малки лепящи се листчета кога е поливал цветята, поклати глава Бекет. Макар да не го бе молил — нито пък някой друг, — да се занимава с тези дребни домакински задължения, докато го няма, не се изненадваше, че се е погрижил за всичко.

Независимо дали се касаеше за спукана гума, или за ядрен взрив, човек винаги можеше да разчита на Оуен.

Бекет изхвърли рекламните брошури и писма в коша за боклук и взе онези, на които трябваше да обърне внимание, в кабинета си, заедно с кафето.

Харесваше това място, което сам бе проектирал, когато семейство Монтгомъри купиха сградата преди няколко години. Бе разположил старото бюро — купено от разпродажба на мебели и реставрирано от него — точно срещу главната улица. Докато седеше пред него, можеше да гледа хотела.

Имаше собствена земя в покрайнините на града, както и планове за къща, които сам бе начертал, но непрекъснато променяше нещо по тях, въпреки че едва бе започнал строежа. А и други проекти все налагаха да го отложи. Бездруго не виждаше причина да бърза. Беше напълно доволен от малкия си апартамент над „Веста“. Освен това беше много удобно само да позвъни, когато огладнее, докато работи, или пък просто да слезе долу, ако иска да хапне в компания.

Можеше да се разходи до банката, до бръснарницата, до заведението на Крофърд, ако искаше топла закуска или бургер, до книжарницата и до пощата. Познаваше съседите си, търговците, ритъма на Бунсборо. Не, нямаше причина да бърза.

Погледна папката, която Оуен му беше дал. Изкушаваше се да започне първо от нея, да види какво са измислили майка му и леля му. Но най-напред имаше да свърши няколко други неща.

През следващия час бе зает с плащане на сметки, довършителни работи по други проекти и отговаряне на писма в електронната поща, които бе зарязал, докато бе в Ричмънд.

Провери строителния график на Райдър. Оуен настояваше всеки от тримата да получава актуално копие всяка седмица, макар да се виждаха и да си говореха непрекъснато. Почти всичко вървеше по план, което, предвид мащабите на проекта, си беше истинско чудо.

Погледна дебелия бяла папка, която беше пълна с изрезки, компютърни разпечатки, чертежи — всички подредени по стаи — на отоплителната и охладителната система, на противопожарната система, на всяка вана, тоалетна, мивка и чешма, на осветлението, моделът на теракотените плочки, уредите — както и на мебелите и аксесоарите, които вече бяха избрани и одобрени.

Папката щеше да набъбне още повече, преди да приключат, така че бе добра идея да види какво е харесала майка му. Отвори я и разгъна чертежите. На всеки бе означила с инициали стаята, за която бяха предназначени съответните мебели. Знаеше, че Райдър и екипът му все още работят с номерата, с които бяха означили отделните стаи и апартаменти, но освен това знаеше, че „Дж и Р“ — на втория етаж, в дъното, единият от двата апартамента, които имаха собствен вход и камина — означава „Джейн и Рочестър“.

Идеята на майка му, която страшно му бе харесала, бе да нарече стаите с имената на романтични двойки от литературата — такива с щастлив край. Бе дала имена на всички апартаменти, с изключение на апартамента на фасадата, който бе решила да се казва „Мансардата“.

Разгледа леглото, което тя искаше, и реши, че дървеното легло с балдахин отлично би се вписало в замъка Торнфийлд Хол. После се усмихна при вида на заобления диван, както и на меката лежанка с удобно извит гръб в единия край, която тя бе отбелязала, че трябва да стои в долния край на леглото.

Бе избрала и тоалетка, но бе добавила като алтернатива писалищна маса с чекмеджета. Много по-изискано, помисли си той, по-интересно.

И явно си бе харесала легло за апартамента „Уесли и Лютиче“ — втория им апартамент, откъм задната страна, тъй като бе написала с големи печатни букви „Точно това е!“ върху целия лист.

Прегледа набързо и останалите страници. Доста работа бе свършила. После се обърна към компютъра си.

Посвети следващите два часа на чертожната програма, с която подреждаше, завърташе, нагласяше прецизно. От време на време отваряше папката, за да опресни спомените си за разположението на баните или да погледне пак електрическата инсталация или кабелната връзка за плоските телевизионни екрани във всяка спалня.

Когато най-сетне остана доволен от свършеното, изпрати файла на майка си, както и копия и на двамата си братя, като добави максималните размери за всякакви нощни шкафчета или допълнителни столове.

Имаше нужда от почивка и още кафе. Ледено кафе, реши в последния момент. Ледено капучино щеше да е още по-добре. Нямахше причина да не изтича до „Обърни нова страница“ и да не си вземе

такова. В книжарницата имаха хубаво кафе, а и тъкмо щеше да се поразтъпче за малко по главната улица.

Услужливо пренебрегна факта, че кафемашината, която специално си бе купил, може да прави капучино, както и че имаше лед. И си каза, че ще отдели време да се обръсне, защото бе прекалено топло за набола брада.

Излезе навън и тръгна по Главната, като спря пред салона за красота на Шери, за да си поприказва с Дик, който тъкмо си почиваше.

— Как върви?

— Вече слагаме гипсокартона — осведоми го Бекет.

— Да, помогнах да разтоварят част от него.

— Ще трябва да те назначим на заплата.

Дик се ухили и вирна брадичка към хотела.

— Харесва ми да гледам как се завръща при нас.

— И на мен. До скоро.

Продължи нататък и изкачи наведнъж няколкото стъпала към покритата веранда на книжарницата, след което влезе вътре под звъна на камбанките над вратата.

Вдигна ръка да поздрави Лори, която тъкмо маркираше покупката на един клиент. Докато чакаше, той отиде до щандовете с лице към фасадната витрина, където бяха бестселърите и новите книги. Взе най-новия роман с меки корици на Джон Сандфърд — как го бе пропуснал? — прегледа набързо рецензията от вътрешната страна на корицата и го взе със себе си, когато тръгна да обиколи рафтовете.

Вътрешното разпределение бе разчупено и създаваше усещане за спокойствие и приветливост в помещенията, които плавно преминаваха едно в друго, а извито и леко поскъръцащо стълбище водеше към офиса на втория етаж и складовите помещения. Дребни играчки, картички, произведения на местни занаятчии, по малко от това и онова — и най-вече книги и още книги, изпълваха рафтовете, масите, витрините и просто подканяха човек да ги разгледа.

Това също бе стара сграда, свидетел на войната, промените, добри и лоши времена. Сега с меките пастелни цветове и стар дървен под, успяваше да запази атмосферата на стара градска къща, каквато някога е била.

На него тук винаги му ухаеше на книги и жени, което бе съвсем логично, тъй като собственичката имаше изцяло женски персонал от служители на постоянно и почасово работно време.

Натъкна се на току-що издадена книга на Уолтър Мосли и взе и нея. Бекет хвърли бегъл поглед към стълбището за втория етаж и мина през малкото коридорче към задната част на книжарницата. Чу гласове, но бързо осъзна, че принадлежат на малко момиченце и на жена, която то наричаше „мама“.

Клеър имаше момчета — три момчета, каза си той. Може би дори не бе дошла на работа днес или щеше да дойде по-късно. Освен това той бе дошъл за кафе, а не за да види Клеър Мърфи. Клеър Брустър, напомни си бързо. Беше с фамилия Брустър вече десет години, така че трябваше да е свикнал.

Клеър Мърфи-Брустър, замисли се той, майка на три момчета, собственичка на книжарницата. Просто стара приятелка от гимназията, която се бе върнала у дома, след като иракски снайперист бе разбил живота ѝ, оставяйки я вдовица.

Не бе дошъл да се види с нея, освен ако не станеше случайно. Не беше редно нарочно да се опитва да срещне вдовицата на момчето, с което заедно бе ходил на училище, което бе харесвал и на което бе завиждал.

— Съжалявам, че се наложи да чакаш. Как върви, Бек?

— Какво? — Той се върна обратно и се обърна към Лори, след като вратата се затвори със звън на камбанки след клиентите. — О, няма проблем. Намерих си книги.

— Гледай ти — усмихна се тя.

— Нали, кой да предположи? Надявам се, че са толкова добри, колкото и леденото капучино, за което дойдох.

— Мога да ти приготвя едно. Ледените напитки са абсолютен хит това лято. — Меденостенявата ѝ коса бе вдигната високо заради жегата и тя само кимна към чашите. — Голямо?

— И още как.

— Как върви хотелът?

— Напредваме.

Той се приближи към тезгяха, а тя се обърна към машината за еспreso.

Красиво момиче, отбеляза мислено Бекет. Работеше за Клеър от самото начало, съчетавайки работата и училището. Пет години или шест може би? Толкова време ли бе минало?

— Хората непрекъснато ни питат — обясняваше му тя, докато се занимаваше с машината. — Кога, кога, кога, какво, как. И най-вече кога ще свалите тоя брезент, та да можем сами да видим всичко.

— И да развалим голямата изненада?

— Направо ще умра от любопитство.

Заради разговора и шума от машината той не я чу, но я усети. Извърна поглед, точно когато тя слизаше по извитото стълбище, а едната ѝ ръка докосваше нежно парапета.

Сърцето му подскочи и той въздъхна вътрешно. Но пък Клеър караше сърцето му да потръпва, още откакто бе на шестнайсет.

— Здравсти, Бек. Стори ми се, че те чух.

Усмихна се и сърцето му спря да подскача и застина напълно.

ВТОРА ГЛАВА

Можеше да се справи с това. Усмихна ѝ се в отговор спокойно и дружески, докато тя слизаше надолу по стъпалата, а дългата ѝ руса коса, хваната на конска опашка, се полюшваше. Винаги му напомняше за слънчоглед — висок, свеж и весел. Сивите ѝ очи имаха зелени оттенъци, които ги караха да блестят винаги, когато устните ѝ, силно извити в средата, се повдигаха в усмивка.

— Не съм те виждала от няколко дни — отбеляза тя.

— Бях в Ричмънд. — Имаше лек слънчев загар, помисли си той, който придаваше на кожата ѝ златист блясък. — Пропуснах ли нещо?

— Да видим. Някой е откраднал градинския гном от двора на Карол Текър.

— Господи. Истинска престъпна вълна.

— Тя предлага награда от десет долара за връщането му.

— Ще си отворям очите.

— Нещо ново в хотела?

— Започнахме с гипсокартона.

— Това вече го знаем. — Тя махна небрежно с ръка. — Разбрах го вчера от Ейвъри, която го е научила от Рай, когато се отбил да хапне пица.

— Майка ми е подготвила нова поръчка на мебели и вече минава на тапицериите и платовете.

— Е, това вече е новост. — Зелени точки заблестяха в сивите ѝ очи — това направо го убиваше. — Много бих искала да видя какво избира. Знам, че ще е много красиво. И чух да разправят, че щяло да има старинна медна вана.

Бекет вдигна три пръста.

Очите ѝ се разшириха; зеленото стана по-наситено на фона на опушеносивото. Съвсем скоро щеше да има нужда от допълнително кислород.

— Три? Къде намирате тези неща?

— Имаме си начини.

Тя погледна Лори и въздъхна тежко, по женски.

— Представи си да се излежаваш в огромната медна вана. Толкова е романтично.

За нещастие той мигновено си я представи как смъква красивата си лятна рокля с червени макове върху синьо поле и се топва в медната вана.

А това, напомни си той, съвсем не означаваше, че се справя с положението.

— Как са децата? — попита той и извади портфейла си.

— Много добре. Започваме да се приготвяме полека за училище и са много развълнувани. Хари се преструва, че не е нищо особено, и се прави на всезнайко, понеже ще бъде в трети клас. Но двамата с Лиъм охотно споделят с Мърфи огромния си житейски опит. Не мога да повярвам, че бебчето ми тръгва на детска градина.

Мислите за децата винаги го връщаха към реалността, помагаха му да я постави в категория, която не биваше да си представя гола Майка.

— Я виж ти. — Тя потупа книгата на Мосли, преди Лори да я пъкне в торбичка. — Още не съм имала възможността да я прочета. Трябва да ми кажеш какво мислиш за нея.

— Разбира се. Някой път трябва да се отбиеш при нас, за да разгледаш.

Устните ѝ се извиха в закачлива усмивка.

— Надничаме през страничните прозорци.

— Просто мини отзад.

— Наистина ли? Много ми се иска, но реших, че сигурно не искате да ви се мотаят разни хора.

— По принцип, да, но... — Прекъсна изречението, когато камбанките звъннаха и две двойки влязоха. — Както и да е, време е да вървя.

— Приятно четене — пожела му тя и се обърна към клиентите си. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Тръгнали сме на обиколка из района — обясни единият от мъжете. — Имате ли някакви книги за битката при Антиетам?

— Имаме. Елате да ви покажа. — Тя го поведе настрана, докато останалите от групичката се заеха да разглеждат наоколо.

Бекет я видя как слиза по няколкото стъпала към помещението, което наричаха пристройка.

— Ами, довиждане, Лори.

— Бек?

Той спря с ръка на дръжката на вратата.

— Книгите? Кафето? — Тя вдигна торбичката в едната ръка и картонената чаша в другата.

— О, да. — Бекет се засмя и поклати глава. — Благодаря.

— Няма проблем. — Лори въздъхна тихичко, когато той си тръгна, и се зачуди дали нейният приятел някога я следи с поглед, когато се отдалечава.

Клеър замъкна цяла количка с книги, опаковани за изпращане, до пощата. За миг си пое дълбоко въздух, докато минаваше отзад и пресичаше застлания с чакъл паркинг, и усети полъха на лекия бриз върху лицето си.

Каза си — надяваше се — че май ще завали. Може би един хубав и напоителен дъжд, който щеше да ѝ спести времето, което иначе трябваше да отдели за поливане на градината и цветните лехи. Ако нямаше светкавици, можеше да остави момчетата да потичат навън под капките след вечеря и да изразходват малко енергия.

После да ги изтърка добре в банята, а след това, понеже беше тяхната киновечер, да направи пуканки. Трябваше да провери в графика и да види чий ред е да избере филма.

Воденето на график, както бе установила, помагаше да се намалят споровете, оплакванията и караниците, когато три малки момчета трябваше да решат дали да прекарат времето си в компанията на Спондж Боб, Звездните рейнджъри или тайфата от „Междузвездни войни“. В никакъв случай не успяваше да елиминира напълно споровете, оплакванията и караниците, но обикновено ги ограничаваше до по-поносимо ниво.

Остави готовите колети и побъбри няколко минути с пощенската служителка. Тъй като движението по шосе Трийсет и четири бе доста оживено в момента, тя се върна обратно до площада, натисна бутона на пешеходния светофар и зачака.

Имаше моменти, в които ѝ се струваше, че се намира, поне от географска гледна точка, точно там, откъдето бе тръгнала. Всичко друго се бе променило, мислеше си тя, загледана в голямото синьо брезентово платно.

И продължаваше да се променя.

Бе напуснала Бунсборо току-що омъжена и само на деветнайсет. Толкова млада, мислеше си сега. Така развълнувана и уверена в себе си, толкова влюбена. Изобщо не се бе поколебала да замине за Северна Каролина и да заживее там с Клинт като съпруга на военен.

При това се бе справила много добре, отбеляза наум. Беше създала уютен дом, грижеше се за него, работеше почасово в една книжарница и бързаше да се прибере, за да сготви вечерята. Бе разбрала, че е бременна само няколко дни преди Клинт да бъде изпратен на първата си мисия в Ирак.

Тогава бе познала страха, спомни си тя, докато пресичаше към „Веста“. Но той бе изместен от наивния оптимизъм на младостта и радостта от факта, че носи дете в себе си — дете, което бе родила в родния си град, едва навършила дваисет.

После Клинт се бе върнал и двамата заминаха за Канзас. Бяха прекарали заедно почти цяла година. Лиъм бе роден по време на втората военна мисия на Клинт. Когато отново се бе прибрал у дома, той бе чудесен баща на двете им малки момчета, но войната бе отнела безгрижието и веселия му заразителен смях.

Тя не знаеше, че е бременна, когато го бе целунала на раздяла онзи последен път.

В деня, в който ѝ бяха донесли знамето от ковчега на Клинт, Мърфи бе помръднал за първи път в корема ѝ.

А сега, помисли си тя, докато отваряше стъклената врата, се бе върнала у дома. Завинаги.

Съзнателно бе избрала да дойде след обяда и преди подготовката на вечерята. Само неколцина клиенти седяха на тъмните, лъскави дървени маси, а едно семейство — не бяха местни, както отбеляза тя — се бе настанило в сепарето в дъното. Къдрокосото им бебе се бе излегло удобно върху червените възглавници и спеше дълбоко.

Вдигна ръка, за да поздрави Ейвъри, докато приятелката ѝ сипваше сос върху тестото зад тезгяха на отворената кухня. Клеър се

чувстваше като у дома си тук, затова отиде да си сипе лимонада от машината и занесе чашата си до тезгяха.

— Мисля, че ще вали.

— Каза го и вчера.

— Днес не се шегувам.

— О, ами добре. Ще си взема чадър. — Ейвъри сложи накъсана на конци моцарела върху соса, която пък покри с пеперони, нарязани гъби и черни маслини. С бързи и ловки движения тя отвори една от големите фурни зад себе си и пъкна тавата. Извади друга пица оттам и я нарязва.

Една от сервитьорките излезе с бодра крачка от закритата кухня, звънливо поздрави Клеър, после занесе пицата и чинии на една от масите.

Ейвъри въздъхна:

— Пфу.

— Натоварен ден?

— Бяхме затрупани с поръчки от единайсет и половина допреди половин час.

— На смяна ли си довечера? — попита Клеър.

— Уенди се обади, че е болна отново, така че явно ще карам двойна смяна.

— Май е имала предвид, че пак се е събрала с гаджето си.

— И аз щях да се разболея, ако бях заедно с онзи нещастник. Но пък прави страхотна пица. — Ейвъри измъкна бутилка с вода изпод тезгяха и махна с нея. — Вероятно ще се наложи да я освободя. Днешната младеж? — Тя вдигна към тавана яносините си очи. — Нямаат никаква трудова дисциплина.

— Опитвам се да си спомня името на младежа, с когото беше особено близка, когато те хванаха да бягаш от училище.

— Ланс Пофинбъргър — мимолетно увлечение. За което си платих прескъпо, за бога. Веднъж се издъних, само веднъж, и татко ме наказва да не излизам от къщи цял месец. Ланс работи в сервиза в Канфийлд като монтьор. — Ейвъри размърда вежди, докато отпиваше глътка вода. — Монтьорите са секси.

— Сериозно?

— А Ланс е изключението, което потвърждава правилото.

Вдигна телефона, прие поръчката, извади пицата и я нарязва, така че сервитьорката ѝ да може да я занесе на масата, докато сиренето още леко бълбукаше отгоре ѝ.

Клеър се наслаждаваше на лимонадата си и гледаше как Ейвъри работи.

Двете бяха приятелки от гимназията, когато заедно бяха капитани на мажоретния състав. Конкурираха се, но приятелски. После бяха изгубили връзка, когато Ейвъри бе заминала в колеж, а Клеър скоро след това се бе преместила с Клинт във Форт Брат.

Бяха се сближили отново, когато Клеър, бременна с Мърфи и с две малки момчета на ръце, се бе върнала в родния си град. А Ейвъри, с червената коса и млечнобялата кожа на шотландските си прадеди, тъкмо бе отворила своя италиански семеен ресторант.

— Бекет мина по-рано.

— Осведоми медиите.

Клеър посрещна сарказма ѝ със самодоволна усмивка.

— Каза, че мога да поразгледам хотела отвътре.

— Така ли? Чакай само да приготвя тази поръчка и ще отидем.

— Не мога, не точно сега. Трябва да взема децата след... — Тя погледна часовника си. — След час. А и имам още малко работа. Утре? Да кажем, преди нещата да станат напечени тук или в книжарницата?

— Става. Ще дойда около девет да включа фурните и да приготвя това-онова. Мога да се измъкна към десет.

— Нека бъде десет. Трябва да тръгвам. Да поработя, да взема децата, да приготвя вечеря, да ги изкъпя, после е време за киновечерта.

— Имаме страхотни равиоли със спанак, ако искаш да си спестиш готвенето.

Клеър понечи да откаже, после реши, че това е отличен начин да се предложи спанак на децата, а и ще си спести четиридесет и пет минути в кухнята.

— Става. Виж, родителите ми искат децата да преспят у тях в събота. Какво ще кажеш да сготвя нещо различно от пица, да отворя бутилка вино и да си направим една женска вечер само за големи.

— Може. Бихме могли и да си облечем секси роклички, и да излезем да си намерим някои големи мъже, с които да споделим вечерта.

— Бихме могли, но тъй като ще съм прекарала по-голямата част от деня в мола и по магазините в разправии с три момчета, които трябва да карам да мерят дрехи за училище, вероятно просто ще застрелям първия мъж, който ме заговори.

— Значи женска вечер у дома.

— Идеално.

Ейвъри сама опакова храната за вкъщи и я записа на сметката на Клеър.

— Благодаря. Ще се видим утре.

— Клеър — извика Ейвъри, когато тъкмо бе стигнала до вратата. — В събота ще донеса и бутилка вино, и нещо много сладко за десерт. И ще си взема пижамата.

— Още по-добре. На кого му трябва мъж, когато си има най-добра приятелка?

Клеър се засмя, когато Ейвъри мигновено вдигна ръка.

Излезе и почти се сблъска с Райдър.

— Двама от трима — каза тя. — Видях се с Бек по-рано. Сега ми липсва само Оуен, за да направя хеттрик.

— Отивам към къщата на мама. Двамата с Бек ще работят в ателието. Ще те закарам — ухили й се той. — Само да взема храната, която мама ми поръча, защото каза, че е прекалено горещо, за да се готви.

Клеър вдигна торбата си.

— Съгласна съм с нея. Поздрави я от мен.

— Непременно. Изглеждаш добре, красавице Клеър. Искаш ли да идем на танци?

Тя отвърна с широка усмивка на неговата, докато натискаше бутона за пешеходния светофар.

— Разбира се. Мини да ме вземеш заедно с момчетата в осем.

В това време светна зелено и тя само му махна, преди да пресече. Опита се да си спомни последния път, в който мъж наистина я бе поканил на танци.

Но не можа.

Работилницата на братята Монтгомъри беше голяма колкото къща и направена да изглежда като такава. Разполагаше с дълга

покрита веранда — често затрупана с различни проекти в различен стадий на завършване — включително и с два стари дървени шезлонга, които чакаха да бъдат поправени и боядисани, и така вече близо две години.

Врати, прозорци, две мивки, кашони с плочки, керемиди, шперплат и други вещи и материали, запазени или останали от други ремонти, струпани безредно едни върху други, когато им бе свършило мястото за прибиране.

Тъй като безпорядъкът го подлудяваше, Оуен ги подреждаше на всеки няколко месеца, а после Райдър или Бекет домъкваша нещо ново и го захвърляха, където им падне.

Напълно ясно му бе, че го правят нарочно.

В основното помещение имаше работни маси, плотове, рафтове за материали, няколко огромни кутии за инструменти — на колелца и с множество отделения, купчини дървен материал, големи стари буркани и кутии от кафе — надлежно надписани от Оуен — за винтове, гайки, пирони.

Макар да не можеха да отговорят на високите стандарти на Оуен, мъжете поддържаха поне някакво подобие на ред.

Работеха добре заедно, на фона на рок музика, гърмяща от старата уредба, която бяха отмъкнали преди време от дома на родителите си, а два подвижни вентилатора раздвижваха топлия въздух наоколо, докато Бекет плъзгаше поредната летва кестеново дърво към острието на електрическия трион върху масата.

Обичаше да работи с дървото, да го усеща с ръцете си, да вдъхва мириса му. Кучето на майка му, кръстоска между голдън ретривър и лабрадор, на име Къс — съкратено от Атикъс — бе изтегнало масивното си тяло под масата и дремеше. Братът на Къс, Финч, носеше писклива гумена топка и я пускаше в краката на Бекет на всеки десет секунди.

Глупчо лежеше по гръб върху една купчина талаш, вирнал крака във въздуха.

Когато изключи машината, Бекет погледна надолу към дивите, развълнувани очи на Финч.

— Приличам ли ти на човек, на когото му се играе?

Финч отново ухапа топката и я изплю върху ботуша на Бекет. Макар да съзнаваше, че така само насърчава безкрайното повторение,

той я взе и я метна през отворената входна врата на работилницата.

Кучето хукна като полудяло от щастие.

— С тази ръка ли мастурбираш? — попита го Райдър.

Бекет избърса кучешките лиги в крачола на джинсите си.

— Сръчен съм и с двете.

Взе следващата летва кестеново дърво, която Райдър бе измерил и разграфил. А Финч се втурна обратно с топката и я пусна в краката му.

Продължиха работата си, като Райдър мереше и отбелязваше, Бекет режеше, а Оуен сглобяваше частите с лепило за дърво и скоби според проектите, закачени на шперплатовото табло.

Едната половина от етажерките за книги, високи от пода до тавана, които щяха да стоят от двете страни на камината в библиотеката, беше готова за заглаждане с шкурка и боядисване на вратичките на долните шкафове. Щом приключеха и с втората, както и с ламперията около камината, вероятно щяха да възложат по-фината обработка на Оуен.

Всеки от тях имаше своите силни страни, мислеше си Бекет, но никой не можеше да отрече, че Оуен бе най-педантичен в работата от тримата.

Изключи триона, хвърли топката на пощурелия Финч и забеляза, че навън е притъмняло. Къс се изправи с прозявка, протегна се и се облегна в крака му, за да се погали, преди да излезе навън.

Време за приключване, реши Бекет и отиде да извади три бири от хладилника в работилницата.

— Време за бира — обяви той и раздаде бутилките на братята си.

— Съгласен съм.

Райдър изрита топката, която кучето бе оставило в краката му, през отворения прозорец със същата точност, с която бе отбелязвал голове във футболната врата в гимназията.

Финч се затича и скочи подире ѝ. Нещо се строши на верандата.

— Видя ли го? — попита Бекет, надвиквайки смеха на брат си. — Това куче е откачило.

— Страшен скок. — Райдър наплюнчи палеца си и го потърка в страничната преграда на етажерката. — Красиво дърво. Кестенът бе добро решение, Бек.

— Ще подхожда на подовата настилка. Диванът трябва да е кожен — реши той. — Тъмна и лъскава кожа, а по креслата трябва да е по-светла — за контраст.

— Все едно. Полилеите за тавана, които мама е поръчала, пристигнаха днес. — Райдър отпи глътка от бирата си.

Оуен извади телефона си, за да си го отбележи.

— Прегледа ли ги?

— Бях малко зает.

Оуен си отбеляза и това.

— Маркира ли кашоните? Сложи ли ги в склада?

— Да, да. Маркирани са и са в мазето на „Веста“. Осветителните тела за трапезарията — за тавана и за стените — също пристигнаха. Същото важи и за тях.

— Трябват ми товарителниците.

— На обекта са, Нанси.

— Трябва да съхраняваме надлежно всички документи, Джетро.

Финч доприпка отново, пусна топката и затропа с опашка като с чук.

— Да видим дали ще го направи пак — предложи Бекет.

Готов да обслужи, Райдър изрита топката през прозореца. Кучето полетя след нея. Нещо навън се строши. Заинтригуван, Глупчо се надигна и се приближи, вдигайки лапи на перваза. След малко се опита да се покатери с пълзене навън.

— Трябва да си взема куче. — Оуен отпиваше от бирата си, докато наблюдаваха как задните крака на Глупчо драскат и подритват. — Ще си взема куче, веднага щом приключим с този проект.

Затвориха вратите, излязоха навън с бирите си и останаха да си приказват по работа още петнайсетина минути, като постоянно подхвърляха топката на неуморния Финч.

Щурците и светулките изпълниха моравата и дърветата наоколо със звук и светлинки. От време на време някой бухал събираше сили да се обади печално. Всичко това напомни на Бекет за други задушни летни вечери, в които тримата тичаха наоколо, неуморни като Финч. Под светещите прозорци на къщата на върха на възвишението — точно като сега.

Когато светлините примигнеха няколко пъти подред, беше време да се прибират — винаги им се струваше прекалено рано.

Беше мислил понякога с лека тревога за майка си, която стоеше сам-сама в голямата къща, закътана в горичката. Когато баща им бе починал — тежък удар за всички — и тримата се бяха пренесли у дома. Докато тя не ги изрита един по един след няколко месеца.

И все пак в продължение на почти цяла година поне единият от тях си намираще повод да остане да преспи в къщата веднъж седмично. Но простата истина бе, че тя се справяше отлично. Имаше своята работа, сестра си, приятелките си, кучетата. Джъстин Монтгомъри не просто обитаваше голямата къща. Тя живееше в нея.

Райдър кимна към къщата, където светеха лампите на верандата и кухнята — в случай, че те се приберат — както и в кабинета на майка им.

— Тя е там горе и рови в интернет за още мебели.

— И много я бива в това — отбеляза Бекет. — Ако не отделяше време, а тя има набито око, щяхме да сме принудени ние да го правим.

— Ти го правиш, независимо от това — изтъкна Райдър. — Господин „тъмна и лъскава кожа с контраст“.

— Част от работата на дизайнера, братле.

— Като заговорихме — намеси се Оуен, — трябва ни аварийни светлини и сигналният надпис за изхода.

— Търся. Няма да сложим някоя грозотия. — Бекет пхна ръце в джобовете си и се запъна. — Ще намеря нещо подходящо. Ще си тръгвам. Мога да ви отделя по-голямата част от утрешния ден — обърна се той към Райдър.

— Носи си колана с инструменти.

Караше пикапа със смъкнати прозорци и се наслаждаваше на вятъра. И понеже по радиото звучеше песен на „Гу Гу Долс“ от ученическите му години, се замисли за Клеър.

Избра обиколен маршрут и мина по черни пътища, описвайки голям кръг. Защото му се искаше да покара повече, каза си той, а не защото така щеше да мине край дома на Клеър.

Не беше никакъв преследвач.

Намали леко, огледа малката къща, която се намираще в самите покрайнини на града, и забеляза, че — също като в неговия роден дом

— в кухнята светеше, както и на предната веранда, и във всекидневната.

Не можеше да се сети за някакво извинение да се отбие, не че би го направил, но...

Представи си я как си почиваше след напрегнатия ден, може би четеше книга или гледаше телевизия. Радваше се на малко спокойствие, след като бе сложила децата да спят.

Би могъл да иде и да почука на вратата ѝ. Да каже, че просто е бил наблизко и е забелязал, че у тях свети. Че си носи инструментите в камиона и би могъл да ѝ помогне, ако има нужда от нещо.

Господи!

Отмина нататък. В целия му опит с женския пол единствено Клеър Мърфи-Брустър го караше да загуби ума и дума.

Биваше го с жените, напомни си той. Вероятно, защото просто ги харесваше — как изглеждат, как говорят, как ухаят — харесваше странния начин, по който мислят. От малкото момиченце, та чак до възрастната дама, той харесваше жените такива, каквито са.

Никога не изпадаше в затруднение какво да каже на някоя жена, освен на Клеър. Никога не се притесняваше какво трябва да каже или какво вече е казал. Освен с Клеър. Никога не бе изпитвал толкова силно привличане, без поне да направи първата крачка. Освен към Клеър.

Наистина щеше да му е по-добре с жена като сестрата на Дрю. Намираще я за привлекателна, тя обичаше да флиртува и не го караше да мисли и желае прекалено много.

Време бе веднъж завинаги да пропъди Клеър и симпатичните ѝ хлапета от съзнанието си.

Спря на паркинга зад апартамента си, погледна нагоре към тъмните прозорци.

Най-добре да се качи, да свърши малко работа, после да си легне рано и да навакса със съня.

Вместо това пресече улицата. Искаше само да обиколи набързо, да види какво са свършили през деня Рай, неговите хора и подизпълнители. Не бе готов да остане насаме със себе си, призна си Бекет, а в случая настоящата обитателка на хотела бе за предпочитане.

В дома на Клеър могъщите трансформиращи се рейнджъри водеха битка със злите сили. Избухваха бомби, рейнджърите летяха, преобръщаха се, завъртаха се и атакуваха. Клеър бе гледала точно това филмче, както и безчет други от поредицата, толкова често, че би могла да каже точно кога ще избухне следващата бомба със затворени очи.

Това ѝ даваше възможността да се преструва на завладяна от действието, докато мислено преглеждаше задачите си за деня. Лиъм се бе изтегнал на дивана с глава в скута ѝ. Когато надникна, забеляза, че очите му са отворени, но се унасяше.

Щеше да заспи съвсем скоро.

Хари лежеше на пода, стиснал червен рейнджър в ръка. Неподвижността му ѝ подсказваше, че вече бе заспал. Но Мърфи, нощна птица по природа, седеше до нея — нащрек и все така заплепен от филма, както и първия път, в който го бе гледал.

Той можеше да остане буден и абсолютно бодър чак до полунощ, ако му позволеше. Напълно убедена бе, че когато филмът свърши, той щеше да се примоли за още един.

Клеър непременно трябваше да плати сметките, да довърши сгъването на прането и да хвърли кърпите в пералнята, докато се занимаваше с останалото. Трябваше и да започне новата книга, която бе взела у дома — и не само за удоволствие, макар че си беше такава, но и защото считаше четенето за съществена част от работата си.

Като се замисли какво още не бе свършила от задачите си за деня, осъзна, че тя ще е тази, която ще стои будна до полунощ.

Вината си беше само нейна, напомни си тя, след като се бе оставила момчетата да я уговорят за двойна серия.

Но пък те бяха толкова щастливи, а и тя се радваше, че може да прекара вечерта, сгушена с малките си мъже.

Прането винаги щеше да го има, каза си тя наум, но нейните момчета нямаше винаги да изгарят от желание да прекарат вечерта у дома в гледане на филми с мама.

Както се очакваше, веднага щом доброто победи злото, Мърфи ѝ отправи умотелен поглед с големите си кафяви очи. Колко странно, замисли се тя, че единствено той бе наследил цвета на очите на Клинт, а гените им ги бяха комбинирали с нейната руса коса.

— Моля те, мамо! Не съм уморен.

— Получи два епизода, стига толкова — заяви тя и го перна лекичко с пръст по нослето.

Красивото му лице с чипо носле и няколко лунички по него се набърчи.

— Моля те! Само още един епизод.

Звучеше като прегладнял нещастник, който се моли за още една коричка хляб.

— Мърфи, времето за лягане отдавна мина. — Сега тя вдигна пръст, когато той отвори уста. — И ако се каниш да започнеш с хленченето, ще си го спомня следващия път, когато е ред на киноветерта ни. Хайде, качвай се горе и върви да пишкаш.

— Не ми се пишка.

— Въпреки това отивай.

Малкият се затътри като осъден на смърт към примката на палача, докато тя преместваше Лиъм на дивана. Повдигна отпуснатото му тяло и намести главата му на рамото си.

Гъстите му златисти къдрици, които тя обожаваше, ухаеха на шампоан. Тръгна с него по стъпалата към горния етаж и влезе в банята, където Мърфи, на когото уж не му се пишкаше, си припяваше, докато се облекчаваше.

— Остави седалката вдигната и не пускай водата!

— Нали трябва. Ти го каза.

— Да, но и Лиъм трябва да пишка. Отивай си в леглото, бебчето ми. Ей сега идвам.

С ловки движения, придобити с опита, Клеър изправи Лиъм на крака и го задържа с една ръка, докато с другата смъкваше шортите на пижамата му.

— Хайде да пишкаш, момко.

— Добре.

Той се олюляваше и докато се прицелваше, се наложи тя да придържа ръката му, за да избегне необходимостта от търкане на стените.

Вдигна нагоре долницето му и щеше да го съпроводи до леглото, но той се обърна и вдигна ръце.

Клеър го занесе до стаята му, която бе предвидена за родителска спалня, после го сложи в едното долно от двете двуетажни легла.

Мърфи лежеше в другото долно креватче, свит на топка и гушнал любимата си плюшена играчка робот.

— Веднага се връщам — прошепна тя. — Отивам да взема Хари.

Повтори същото и с Хари — поне до банята. Той наскоро бе установил, че мама бе момиче, а момичетата не биваше да стоят в банята, докато пишка.

Клеър се увери, че е достатъчно буден, за да стои прав, и излезе. Леко трепна, когато чу трясването на тоалетната седалка, и изчака той да пусне водата.

Момчето излезе навън.

— Има сини жаби в колата.

— Хмм. — Тя знаеше, че той често сънува много ярки сънища, и само го заведе до леглото. — Харесвам синьото. Хайде качвай се.

— Червената кара колата.

— Сигурно е най-голяма.

Целуна го по бузата — той вече спеше — отиде да целуне Лиъм, после се обърна и се наведе към Мърфи.

— Затваряй очи.

— Не съм уморен.

— И все пак ги затвори. Може да настигнеш Хари и сините жаби. Червената шофира.

— Има ли кучета?

— Има, само ако поискаш. Лека нощ.

— Лека. Може ли да си вземем куче?

— По-добре засега само го сънувай.

Погледна за последно своите момчета, своята вселена, окъпани в сиянието на нощната лампа, изобразяваща Спайдърмен.

После слезе на долния етаж и се зае да отмята задачите в списъка си.

Малко след полунощ заспа с книга в ръка и на светеща лампа. Сънува сините жаби и червения им шофьор, морави и зелени кучета. И странно, осъзна тя, когато се разсъни, колкото да загаси лампата, сънува и Бекет Монтгомъри, който ѝ се усмихваше, докато тя слизаше по стъпалата в книжарницата си.

ТРЕТА ГЛАВА

Клеър остави колата на застлания с чакъл паркинг зад „Обърни нова страница“ в девет. Благодарение на това, че майка ѝ бе взела момчетата за през деня — бог да я благослови — сега Клеър имаше време да поработи на спокойствие, преди Лори да дойде и да отвори магазина. Метна през рамо дамската си чанта и работното куфарче, отиде до задната врата и я отключи. Светваше лампите, докато минаваше по няколкото стъпала нагоре и през помещението, в което държаха допълнителните стоки, към предната част на книжарницата. Обичаше разположението на помещенията и как се преливаха едно в друго, но запазваха самостоятелността си.

В мига, в който бе зърнала старата градска къща точно до площада, бе разбрала, че това е нейното място. Още помнеше вълнението и притесненията, които я бяха обзели, когато бе направила тази важна крачка. Но донякъде инвестирането на огромната част от обезщетението, което армията предлагаше на вдовиците на загиналите, бе превърнало Клинт в част от направеното от нея.

Онова, което трябваше да направи за себе си и за децата си.

Бе купила сградата, изготвила бизнес план, отворила бе сметки и бе закупила стоки — и книги, книги, книги. Бе интервюирала потенциални служители, измислила бе разпределението. Напрежението, стресът, вложените време и усилия ѝ бяха помогнали да се справи. Да оцелее.

Тогава си бе мислила, а сега знаеше със сигурност, че книжарницата я бе спасила. Без нея, без напрежението, работата, целеустремеността тя сигурно щеше да се разпадне на парчета през онези месеци след смъртта на Клинт и преди раждането на Мърфи.

Налагаше се да бъде силна заради момчетата си и заради себе си. А за да бъде силна, трябваше да има цел, призвание. И доход.

Сега имаше това, помисли си тя, докато се навеждаше над плота в предната част, за да приготви първата за деня кана кафе. Майката,

военната съпруга — и вдовица — се бе превърнала в бизнес дама, собственик и работодател.

Часовете, посветени на грижи за синовете ѝ и работа в книжарницата, бяха дълги, задълженията нямаха край. Но на нея ѝ харесваше, отбеляза тя мислено, докато си приготвяше кафе с обезмаслено мляко. Обичаше да бъде ангажирана и изпитваше огромно лично удовлетворение от факта, че можеше сама да издържа себе си и децата, като в същото време ръководи стабилен бизнес в родния си град.

Не би могла да го постигне без родителите си, нито без подкрепата и обичта на родителите на Клинт. Нито без приятели като Ейвъри, която ѝ бе давала разумни бизнес съвети, както и рамо, на което да си поплаче.

Занесе кафето си горе и се настани пред бюрото си. Включи компютъра си и понеже се бе сетила за родителите на Клинт, им написа набързо писмо и прикачи нови снимки на децата към него, преди да се захване с обновяването на уебсайта на книжарницата.

Когато Лори се появи, Клеър я поздрави. Отдели още няколко минути на уебсайта, преди да се заеме с останалата част от писмата в електронната поща. След това добави още няколко неща в поръчката, която се канеше да направи по интернет, и се запъти надолу, където Лори седеше пред своя компютър, зад ниската преградна стена.

— Получили сме няколко много добри поръчки по интернет снощи. Аз... — Лори повдигна високо вежди над шоколадовокафявите си очи. — Хей, изглеждаш страхотно днес.

— О, благодаря. — Зарадвана, Клеър направи малък пирует в тревистозелената си лятна рокля. — Но не мога да си позволя да ти увелича заплатата.

— Сериозно. Цялата блестиш.

— Че как иначе в тази жега? Излизам, ще поразгледам хотела, но си вземам мобилния, така че можеш да ми звънеш при нужда. Иначе, вероятно ще се върна след половин час.

— Не бързай. И искам подробности. О, нали не си изпратила още онази поръчка до издателство „Пенгуин“?

— Не, мислех да го направя, когато се върна.

— Идеално. Някои от тези поръчки ще ни оставят само с по един екземпляр от определени заглавия. Ще ти докладвам подробно, преди

да я изпратиш.

— Става. Да ти донеса ли нещо?

— Може ли да ми опаковаш някой от братята Монтгомъри?

Клеър се усмихна и отвори вратата.

— Някакви предпочитания?

— Доверявам се на преценката ти.

Клеър се засмя и излезе, като пишеше есемес на Ейвъри, докато отиваше към „Веста“: „Идвам“.

Почти в същия миг Ейвъри се появи на вратата на ресторанта.

— И аз — извика тя.

Стояха една срещу друга на двата ъгъла на кръстовището и чакаха да светне зеленото на светофара — Клеър в ефирната си лятна рокля, а Ейвъри с черни леки панталони под коляното и тениска.

Срещнаха се по средата на главната улица.

— Много добре ми е известно, че си прекарала половината сутрин в надзираване на три момчета, приготвяне на закуска и разтървяване на скарани хлапета.

— Такъв е животът — съгласи се Клеър.

— Как така изглеждаш, все едно никога не се потиш?

— Дарба. — Тръгнаха по тротоара и се мушнаха под предпазното скеле. — Винаги съм харесвала тази сграда. Понякога я гледах от прозореца на офиса си и си представях как е изглеждала преди.

— Нямам търпение да видя как ще изглежда тепърва. Ако успеят в начинанието си, твоят бизнес, както и моя направо ще разцъфтят, скъпа.

— Стискам палци. И сега се справяме добре, но ако имаме едно прилично място, където хората да отседнат в града, о, боже. Бих могла да каня повече автори, да организирам по-големи събития. При теб ще идват за обяд и вечеря гостите, които са отседнали там.

Спряха за миг отзад, загледани в неравния терен, дъските и строителните материали.

— Чудя се какво са измислили за тук — подхвана Ейвъри.

— С тези веранди — човек иска да види нещо разкошно. Слуховете са направо фантастични. От по-голям паркинг, та чак до изкусителна градина.

— Чух за фонтан и плувен басейн.

— Да питаме първоизточника.

Когато влязоха вътре, сред шума и звуците от различни инструменти, Ейвъри погледна Клеър.

— Нивото на тестостерона току-що се покачи с петстотин процента.

— И продължава нагоре. Запазили са сводестите арки. — Тя пристъпи по-близо и огледа внимателно извитите входове напред и вляво. — Чудех се дали са могли и дали са искали да го направят. Това е горе-долу единственото, което помня от времето, когато тук имаше антикварен магазин. Майка ми обичаше да го посещава понякога.

Мина под централната арка и забеляза грубите временни стъпала, водещи нагоре.

— Никога не съм се качвала горе. А ти?

— Промъкнах се тайничко веднъж, когато бяхме в гимназията. — Ейвъри огледа стъпалата. — С Травис Макдоналд, едно одеяло и бутилка сайдер. Натискахме се горе.

— Лудетина.

— Баща ми би ме убил и все още може да го направи, затова не казвай на никого. Както и да е, не останахме дълго. Не стигнахме даже и до втора база, преди Травис да се изплаши. Скърцащи врати и подове. Аз исках да видим какво става, но той беше такъв мухльо. Изобщо не стигна доникъде с мен. — Засмя се и тръгна нагоре. — И дори не усети уханието на орлови нокти или поне не си призна.

— Орлови нокти ли?

— Силно ухание — упойващо всъщност, — все едно съм притиснала нос до клонка от растението. Предполагам, че при всичкото това движение наоколо, който и да обикаля нощем, нали разбираш, се е махнал.

— Вярваш ли в това? В духове?

— Разбира се. Казват, че духът на моята прапрапрабаба все още витае в семейното имение край Единбург. — Спря рязко и опря ръце на хълбоците си. — Уха. Определено не изглеждаше така, когато целунах Травис Макдоналд.

Грубо завършени портали водеха встрани от коридора на втория етаж, където миришеше на дървесни стърготини и гипсокартон. Чуваха работниците на третия етаж и на долното ниво. Клеър пристъпи в стаята отляво. Светлината, приглушена и леко синкава

заради брезентовите платна, покриващи фасадните прозорци, се стелеше по недовършения под.

— Чудя се коя ли стая е това. Май е най-добре да потърсим някой от братята Монтгомъри. О, виж, ще има врата, която води към верандата. Обожавам я.

— Като говорим за обожание. — Ейвъри махна с ръка. — Погледни колко е голяма тази баня. Съдейки по тръбите — обясни тя, когато приятелката ѝ се приближи, — тук ще има вана, там е душът, а до него са двете мивки.

— По-голяма е от моята баня и тази на момчетата, взети заедно. — Обзе я чиста и неподправена завист към банята. — Бих могла да живея тук. Дали всички са толкова големи? Трябва да разбере коя е тази стая.

Забързано прекоси помещението на спалнята и излезе през вратата. И се блъсна право в Бекет.

Ръцете му я подхванаха, за да ѝ помогнат да запази равновесие. Клеър се запита дали и тя изглежда толкова изненадана и притеснена, колкото и той. Вероятно дори и повече, предположи тя, тъй като чукът, напъхан в работния му колан, сигурно не притискаше остро неговото бедро.

— Извинявай — казаха едновременно и тя се засмя.

— Първо аз. Не гледах къде вървя. Размерът на тази баня направо замъгли зрението ми. Бях тръгнала да те търся.

— Да ме търсиш ли?

— Сигурно трябваше да го направим, преди да се качим, но всички изглеждаха толкова заети. Трябва да разбере коя е тази стая, преди да се пренеса да живея тук.

— Преди да се... Ха. — Господи, мозъкът му изнемогваше заради уханието ѝ, усещането за тялото ѝ в ръцете му, синьото на очите ѝ. — Сигурно ще ти хареса повече, когато е готова.

— Обрисуй ми я.

За половин секунда той прие думите ѝ буквално и се зачуди дали Оуен вече е избрал боята. Положи усилия и нарочно отстъпи крачка назад. Явно коефициентът му на интелигентност спадаше с петдесет точки, когато я докосваше.

— Ами...

— Проектът е твой.

— Предимно. О, здрасти, Ейвъри.

В очите ѝ танцуваха закачливи пламъчета.

— Вече мислех, че съм глътнала хапче и съм станала невидима. Не мога да повярвам на промяната тук, Бек. Последния път, когато бях вътре, навсякъде имаше счупени прозорци, натрошени тухли, гълъби и духове.

— Прозорците и тухлите не бяха толкова голям проблем, колкото гълъбите, повярвай ми. Все още си имаме призрак.

— Сериозно ли?

Той потръпна леко, понамести прашната си шапка с козирка.

— Недей да го разправяш навън, става ли? Не и преди да сме решили дали тя ще ни бъде от полза, или в тежест.

— Тя. Орлови нокти.

Веждите му подскочиха.

— Да. Ти откъде знаеш?

— Преди години имахме кратка среща. Става все по-готино и по-готино.

При вида на изражението му Ейвъри имитира затваряне на цип пред устните си, а после докосна сърцето си.

— Оценявам жеста. Както и да е, това е „Титания и Оберон“.

— С медната вана. — Полата на роклята ѝ се завъртя рязко и Клеър хукна право към банята.

— Страховитата медна вана — потвърди Бекет, следвайки я. — Там до стената. Плочките ще я накарат да изпъкне, ще допълнят цвета ѝ с медни и земни тонове. Подът е с отопление. Всички бани ще имат топли подове.

— Всеки момент ще се разплача.

Вече доста по-спокоен, Бекет ѝ се усмихна.

— Душът ще е там. Семпли стъклени прегради без рамки, полирани бронзови кранчета и дръжки. На стената ще има топли поставки за хавлиите, което ще бъде задължителен елемент във всички бани. Две мивки от кована мед, всяка върху рустикална поставка, с кръгла медна масичка помежду им. Осветлението ще подсили усещането за дивата природа с мотиви на лоза. Тоалетната е в онзи край.

— Прословутата вълшебна тоалетна — обади се Ейвъри.

— Доста се говори за тези съоръжения. Нещо като биде и тоалетна седалка, комбинирани в едно — обясни тя на Клеър, — с автоматично пускане на водата и... капакът се вдига, когато се приближиш до нея.

— Не думай.

— На вашите услуги. — Ухилен широко, Бекет пристъпи обратно в спалнята. — Леглото ще бъде там, открито към цялата стая. От ковано желязо, с четири високи колони и балдахин в медни и бронзови тонове, и десен на лозови и дървесни листа. Истинска красота.

— Като градинска беседка — промълви Клеър.

— Точно така. Ще измислим някакви плътни завеси, или по-точно хората, които се занимават с дамаските. Там ще бъде тоалетката, отгоре ще има голям телевизор с плосък екран. Нощните шкафчета ще са в бяло и отгоре ще има дървени лампи. Мисля, че под прозорците ни трябва малка пейка. Стените ще са в бледозелено, на прозорците ще има леки прозрачни пердета — навсякъде ще сложим плътни дървени щори, за да осигурим усамотение, а и още мислим какви да са рамките на прозорците. Добавяме още малко аксесоари и това е всичко.

Клеър въздъхна.

— Романтична беседка за двама посред лято или посред зима.

— Искаш ли да напишеш рекламните ни брошури? Всъщност, не се шегувам — добави той, когато тя се засмя.

— О! — Очевидно изненадана, Клеър се озърна в празната стая. — Бих могла да ви помогна, ако...

— Наета си.

Тя се поколеба, после се усмихна.

— Тогава е най-добре да ни разведеш навсякъде. На няколко етапа — каза тя, поглеждайки часовника си. — Сега имам само още няколко минутки.

— Много искам да видя къде ще е кухнята. Не мога да се въздържа — обясни Ейвъри. — Истинска мания ми е.

— Ще ви разведа долу. Ще обиколим горе, когато имаш време — каза Бекет на Клеър.

— Идеално. Каква е тази стая?

Той погледна след нея, когато тя излезе.

— „Елизабет и Дарси“.

— О, обожавам „Гордост и предрасъдъци“. Какво сте... Не, не ми кавай. Никога няма да стигна до работата си.

— Само в основни линии — подхвана той, докато слизаха. — Тапицирани табли на леглото в лавандулово и слонова кост, бяла вана, плочки в кремаво и златисто.

— Хмм — изрази мнение Клеър. — Елегантно и стилно. Госпожица Бенет и господин Дарси биха одобрили.

— Определено ти ще пишеш рекламните брошури. — Завинаяво в дъното на стъпалата и рязко спря, когато чу Райдър да ругае откъм бъдещото перално помещение.

— По дяволите.

— Това е проблем — отвърна Оуен. — Аз ще се оправя.

— Какъв проблем? — настоя да разбере Бекет.

Оуен напъха ръце в джобовете на работните си джинси.

— Карън Абът е бременна.

— Майка ви не ви ли е обяснила за безопасния секс? — попита Ейвъри, надничайки зад рамото на Бекет.

Оуен я изгледа смразяващо.

— Много смешно. Детето е на Джеф Корвър. Двамата се срещат, откакто Чад отиде в колежа миналата година.

— Явно не само се срещат — измърмори Райдър. — Господи, тя сигурно е поне на четиридесет и няколко, нали? За какво ѝ е бременност на тия години?

— Прави ми впечатление, че не ти е чудно как Джеф Корвър е могъл да ѝ направи дете на неговите години — обади се Ейвъри.

— Тя е на четиридесет и три — сви рамене Оуен. — Знам го, защото разговаряхме с нея относно мястото на управител на хотела. Почти се бяхме споразумели. А сега двамата с Джеф ще се женят и избират имена за бебето.

— По дяволите. Е, поне от наша гледна точка — добави Бекет, когато Клеър го изгледа неодобрително. — Познаваме Карън, а мама и Оуен вече обсъждаха подробностите с нея. За бога, тя дори беше избрала цветовете за апартамента на управителя на третия етаж.

— А и има хотелиерски опит — подхвърли Оуен. — Работила е в „Кларион“. Ще поразпитам тук-там — започна той.

— Аз познавам подходящ кандидат. — Ейвъри вдигна показалец. — Идеалният кандидат. Хоуп — каза тя, обръщайки се към Клеър.

— Да! Тя е идеалният човек.

— Хоуп коя? — попита Оуен. — Аз познавам всички, а не познавам идеалната Хоуп.

— Бомон. И си я срещал веднъж, мисля, когато беше дошла на гости, но не я познаваш. Бяхме заедно в колежа и останахме доста близки. Сега е във Вашингтон, но мисли да се мести.

— И защо да е идеална за нас? — попита Райдър.

— Има диплома за хотелски мениджмънт като начало, а и близо седемгодишен опит в „Уикъм“ — тузарски бутиков хотел в Джорджтаун. Последните три — като мениджър.

— Звучи прекалено перфектно. — Райдър поклати глава. — Къде е уловката?

— Няма такава. Проблемът е в негодника, с когото имаше връзка и чиито родители притежават „Уикъм“. Заряза я заради някаква глупачка с добро потекло и изкуствени цици.

— В момента довършва срока си според предизвестията — продължи Клеър, — а за това се иска кураж. Професионална етика. Търси си ново място, преценява какви са възможностите.

— От Джорджтаун в Бунсборо? — Райдър сви рамене. — Защо би се преместила?

— А защо не? — контрира Ейвъри.

— Двете с Ейвъри се мъчихме да я убедим да се премести тук или поне някъде наблизо. Тя харесва района. — Колкото повече се замисляше Клеър, толкова повече искаше това да се случи. — Понякога идва на гости на Ейвъри и се сприятелихме. Миналата година си направихме женско парти през уикенда в „Уикъм“ и мога лично да ви уверя, че Хоуп няма слабо място.

— Наистина ли мислите, че ще се навие да смени мястото си на мениджър на тузарски градски хотел с позицията на управител в скромен хотел в малко градче?

Ейвъри се усмихна на Оуен.

— Мисля, че може и да поиска, особено ако и останалите стаи в хотела ще са толкова добри, колкото „Титания и Оберон“.

— Кажете ми още нещо за нея — подхвана Оуен.

— Покажи ми кухненското помещение, после можеш да се отбиееш в ресторанта. Ще ти разкажа повече и ще ѝ се обадя, ако искаш.

— Дадено.

— Как изглежда? — извика подире им Райдър.

— Искаш ли да знаеш една от многото причини да нарека Джонатан Уикъм негодник? Да зареже жена, която изглежда като Хоуп, с нейния ум и енергия, и да я замени с някаква си чипоноса, едрогърда и празноглава светска кукла.

— Съгласна съм. Трябва да се връщам — каза Клеър. — Каж ми после какво мисли Хоуп. Ще бъде страхотно. — Тя се усмихна сияйно на Бекет. — Ще бъдеш ли тук по-късно? Вероятно ще мога да се отбия към два или два и половина.

— Разбира се.

— До после тогава. О, и ще сте истински късметлии, ако Хоуп се съгласи. Тя наистина е перфектна за тази позиция.

Райдър се намръщи, докато тя бързаше да излезе.

— Не ми харесват перфектните. Защото никога не са такива, но човек не вижда проблема, докато не стане късно.

— Винаги съм се възхищавал и завиждал на ведрия ти оптимизъм.

— Оптимистите никога не виждат тежкия ботуш, докато не ги срита здраво отзад. Оптимизмът е причината една четиридесет и три годишна жена да се окаже с едно дете в колежа и друго в корема.

— Оуен ще се оправи. В това го бива.

Клеър се срещна с един търговски представител, после си побъбри с куриера, докато се разписваше за получената доставка. Обожаваше новите пратки, харесваше ѝ да отваря кашоните и да намира книгите, да вижда кориците, които криеха толкова различни истории, толкова много светове, толкова думи.

Докато ги подреждаше по рафтовете, спря за миг, чула сигнала за получено ново съобщение в телефона си, и се усмихна, когато прочете думите на Ейвъри.

„Х. ще говори с О. утре. Ако стане, Х. идва др. уикенд за интервю.“

Отговори ѝ веднага.

„Стискам палци.“

Нямаше ли да е прекрасно, помисли си тя. Не само за Хоуп, но и за всички. Щеше да има приятелка малко по-надолу на същата улица, както и още една — точно отсреща. Щеше да може да се отбива в хотела от време на време да се види с Хоуп и да надникне в онези прелестни стаи. Щяха да са много красиви. Сега бе сигурна в това.

Щеше да резервира стаята „Титания и Оберон“ за годишнината на родителите си другата пролет. Или може би „Елизабет и Дарси“. Идеалният подарък — романтичен и специален. Семейство Монтгомъри трябваше дискретно да използват това в рекламната си брошура.

Трябваше да си го отбележи.

Извади телефона си, за да го направи веднага, но го прибра, щом зърна една от редовните си клиентки с малкото ѝ дете.

— Здравей, Линдзи, здрасти, Зоуи.

— Иска книга!

— Че кой не иска? — Очарована, както винаги, Клеър вдигна Зоуи на ръце и я опря на хълбока си.

— Бях на другата пресечка — обясни Линдзи, — и нямаше да се отбивам. Но тя толкова се развълнува, че чак заподскача в детското си столче.

— Заклевам се, ще я назнача на работа, веднага щом законът го позволява. — Клеър зацелува тъмните къдрици на момиченцето, докато го отвеждаше в детския кът.

Докато си тръгнат — с две книги за Зоуи, една за мама и красива плюшена чантичка с коте за рождения ден на племенничката — Клеър бе осведомена за последните звездни клюки, градските клюки, за напълняването на майката на племенничката и за новата диета на мама.

Когато камбанките на вратата звъннаха зад гърба им, Лори надникна откъм пристройката.

— Напуснах полесражението.

— Забелязах.

— Ти се справяш с нея по-добре. Мен направо почват да ме болят ушите.

— Нямам нищо против. Тя просто има нужда да поговори с някой възрастен от време на време. Освен това похарчи над петдесет

долара. Обядва ли вече? Мога да те покрия, ако искаш да излезеш за малко.

— Донесох си обяд. Линдзи не е единствената на диета. Ще хапна мизерната си салата отзад. Каси тъкмо пристигна. Приготвя за изпращане няколко поръчки от интернет.

— Аз ще поема продажбите отпред. Трябва да изляза пак към два часа, но ще се върна, преди да ти свърши смяната.

— Само викни, ако стане много натоварено. Някоя от нас ще дойде да ти помогне.

Можеше само да се надява да стане така. В книжарницата не бе особено оживено днес. Каза си, че още няколко като Линдзи биха й дошли добре преди затваряне, и отиде да си сипе нещо студено от хладилника.

Взе чашата си в детския кът, където поразтреби играчките, с които детето си бе играло, докато майка му разглеждаше наоколо. И се замисли за меките и тъмни къдрици на Зоуи.

Не би заменила момчетата си за нищо на света, но винаги тайничко си бе мечтала за момиченце. За красиви роклички, панделки и ленти за коса, за кукли Барби и красиви балерини.

А ако имаше момиче наистина, дъщеря й вероятно щеше да се превърне в някоя мъжкарана, също толкова увлечена по роботите и калните борби, колкото и братята й.

Може би Ейвъри щеше да се влюби и после да си има момиченце. Тогава тя щеше да е любящата леля и най-сетне да има възможност да купува момичешки дрешки и аксесоари.

Това вече би било забавно, отсъди тя, докато подреждаше книгите и наместваше обратно плюшените играчки. Да види как Ейвъри се влюбва — наистина — да й помогне с планирането на сватбата, а после да споделят вълненията покрай новороденото бебче. Децата им биха могли да растат заедно. Е, нейните момчета имаха известна преднина, но все пак. А после, след много години, дъщерята на Ейвъри и... вероятно Мърфи, като се има предвид разликата във възрастта... биха могли да се влюбят, да се оженят и да им народят прелестни внуци.

Клеър се засмя на себе си, галейки с пръсти корицата на една детска книжка.

Приказки, помисли си тя. Винаги се бе увличала по тях. И по щастливия им край, в който всичко се подреждаше прелестно също като панделка в косите на малко момиче.

Може би сега бе още по-подвластна на чара им, призна си тя. След като бе познала голямата загуба. Вероятно затова имаше нужда да повярва в онази красива лъскава панделка, с която бе опаковано щастливото бъдеще.

— Мечтаеш си за мен?

Подскочи, когато чу гласа зад гърба си, обърна се и се опита да не потръпне, когато забеляза Сам Фриймънт на входа.

— Само въвеждам ред. — Говореше му любезно, напомняйки си, че той понякога наистина купува нещо, вместо само да ѝ досажда с предложенията си да излезе на среща с него. — Не чух камбанките.

— Влязох отзад. Трябва да сложиш някаква алармена система, Клеър. Тревожа се за теб, докато работиш на това място.

Долови снизходителния тон, с който той произнесе „това място“, но се опита да продължи да бъде любезна.

— Лори и Каси са в задното помещение, а и имаме монитор. Всъщност — нарочно поясни тя, — могат да ни видят сега. С какво мога да ти помогна, Сам?

— Въпросът е с какво аз мога да ти помогна. — Облегна се на рамката на междинната врата. Тя забеляза как позира в светлосивия си костюм и яркосинята вратовръзка, която сигурно бе избрана, за да подчертае цвета на очите му. — В джоба ми има тлъст чек за солидна сумичка. — Той потупа джоба си с намигване. — Ще те заведем на вечеря в моя клуб. Можем да го отпразнуваме.

Понеже работеше — когато си иска — в автосалона, собственост на баща му, а майка му бе от богато семейство, Клеър знаеше, че той често разполага с тлъсти чекове.

Определено честичко се хвалеше с парите си.

— Поздравления и благодаря за предложението. Но вечеря в клуба не е за мен.

— Много ще ти хареса. Пазят ми най-добрата маса в заведението.

Винаги най-доброто, каза си тя. Най-голямото, най-скъпото. Той никога не се променяше.

— А аз ще седя на кухненската си маса и ще убеждавам трите си момчета да си изядат броколите.

— Трябва ти детегледачка. Майка ми може да те уреди.

— Сигурно би могла, стига да исках, но аз не искам. А сега трябва да...

— Сега имам малко свободно време. Да идем да обядваме и да пийнем шампанско.

— Нямам... — Камбанките на входната врата звъннаха. — Нямам време. Както е видно. Извини ме.

Вместо да мине покрай него, тя предпочете да влезе в предното помещение през другата врата, готова да разцелува човека, който бе прекъснал досадните домогвания на Сам.

— Джъстин! Тъкмо се отбих в хотела тази сутрин. Каролий! Толкова се радвам да ви видя и двете.

Джъстин свали слънчевите си очила с червени рамки и размаха длан пред лицето си.

— Идвам пеша от магазина на Баст. Господи, каква жегга! А ти изглеждаш бодра и свежа като сладолед — не, като шербет от лайм в тази рокля.

Каролий се отпусна уморено върху един от столовете на малката масичка до прозореца.

— Боже, добре би ми дошъл един шербет от лайм точно сега. Ще се почерпим с някоя от твоите засукани ледени напитки с кафе.

— Специалитетът ни тази седмица е „Бисквитката Джо“ — направо е греховен.

— Нека са два. — Джъстин остави чантата си на масата, после махна към купчината нови книги. — Не знаех, че вече е излязла. — Грабна една от книгите. — Толкова добра ли е, колкото и последната й?

— Всъщност мисля, че е по-хубава.

— Е, явно посещението ни тук ще ми струва повече от цената на едно греховно кафе. — Джъстин вдигна вежди, когато чуха затръшването на задната врата.

— Сам Фриймънт изразява негодуванието си. А кафето е за моя сметка — като благодарност, че сложихте край на досадните му предложения да ме заведе на вечеря в клуба си.

— Сам Фриймънт е малък негодяй, който порасна и стана голям негодяй. — Красивите лешникови очи на Каролий станаха сериозни. — Помниш ли, Джъстин, как пусна слух за моята Дарла? Искаше тя да отиде с него на абитуриентския бал и когато простичкото „не“ не свърши работа, тя най-сетне го пратила да си върви по пътя.

— Или му е казала нещо в този смисъл — добави Джъстин и накара сестра си да се усмихне жестоко.

— Браво на нея. Затова той разтръби навсякъде, че е бременна и не знае кой е бащата.

— А Райдър го спуска от бой. Не че някога би си признал — продължи Джъстин, — а другите ми момчета пазеха тайната на брат си. Но аз знаех и му купих онзи CD плейър, за който спестяваше отдавна. За да разбере и той, че аз знам.

— В тях тече кръвта на Райли, а всички от рода Райли се грижат за своите. Както и от семейство Монтгомъри. — Каролий вирна пръст във въздуха. — Всичко е заради възпитанието на онзи Фриймънт. Още като малък бе ужасно разглезен. Майка му е виновна — никога не съм я понасяла — но и баща му е отговорен, задето не му е повлиял. Получаваше всичко, каквото пожелае, когато го поиска. И само се прави на важен пред всички.

— Е, тя си получи заслуженото, нали? — сви рамене Джъстин. — Има абсолютен негодяй за син.

Клеър се усмихна, докато пускаше кафемелачката. Джъстин Монтгомъри бе точно такава, каквато Клеър искаше да стане, като остарее. Умна, силна, със самочувствие и прекрасна и обичана майка за синовете си. Привлекателна жена с тъмна коса, която носеше вързана на закачлива опашка, а отлично поддържаната ѝ фигура бе облечена във всекидневни, но стилни панталони до средата на пресеца, комбинирани с тънка бяла блуза.

Каролий, която бе станала от мястото си, за да поразгледа книгите със сестра си, беше с бледозлатиста коса, почти толкова висока и стройна.

Двете бяха неразделни, както ѝ бе известно.

Джъстин се приближи и остави две книги на тезгяха.

— Нали знаеш, скъпа, Райдър или някой от другите би могъл да поговори със Сам, ако кажеш.

— Благодаря наистина, но мога да се оправя с него.

— Просто го имай предвид. Е, Оуен ми каза, че ти и Ейвъри имате потенциален кандидат за мястото на управител в хотела, след като Карън се е хванала да купува бебешки дрешки.

— Хоуп е фантастична. Мисля, че хотелът заслужава талантлив човек като нея. Добих представа само за една от стаите — Бекет ни описа „Титания и Оберон“ сутринта. Но вече съм влюбена. Наистина си я представям.

— Вие с Ейвъри сте много разумни, затова препоръките ви са нещо, което приемам много сериозно. Това място — пристъпи тя към вратата, за да погледне насреща през стъклото, — вече е пленило сърцето ми. И на двете ни, нали, Каролий?

— Никога не съм се забавлявала толкова през живота си. Помагам в избирането на всичко — от легла с балдахин, та чак до сапунерките. Другата седмица ще имаме съревнование по аромати.

Клеър спря за миг, докато добавяше сметана към студеното кафе.

— Моля?

— Аромати — обясни през смях Джъстин. — Ти ни запозна с Джоуни — „Сапуни Сидър Ридж“.

— О, тя е невероятна, нали? Вярно, че ми спомена, че ще доставя продуктите за всички сервизни помещения, изцяло местни продукти. Мисля, че идеята е просто чудесна.

— И всяка стая ще има свой отличителен аромат.

— Това вече е *фантастична* идея. Сапуни, шампоани, лосиони. Мислили ли сте да използвате ароматизатори с благовонни масла?

Джъстин присви очи.

— Не и до този момент. Тя може ли да ги прави?

— Може. Използвам такива у дома.

— Каролий...

— Записвам го.

— Наистина изглежда греховно. — Джъстин взе и двете чаши и занесе едната на сестра си. — Имаш ли свободна минутка, Клеър?

— Разбира се.

— Исках да поговоря с теб за библиотеката. Вероятно ще използваме някоя антикварна книжарница със стари книги за основния набор, но бих искала да набавим и някои нови. Искам да има романтични истории, трилъри, загадки. Четиво, което би допаднало на човек в някой дъждовен ден или докато седи на топло пред камината в

студена вечер. Би ли могла да съставиш списък със заглавия и автори, които би препоръчала?

— Естествено.

— Нека има издания с меки корици, както и такива с твърди. И книги на местни автори. Публицистика за района. Никой не разполага с по-добра колекция от теб. Можеш да подбереш някои сега, а други — към началото на годината. Прибави ги към книгите за всяка стая. А, Бекет ми каза, че можеш да ни доставиш и дивидита?

— Разбира се.

— Добре, искам дивидита в стаите, ще ти дам списък със заглавията, които желаем за гостите. Можеш да добавиш и своите идеи към него, ако ти хрумне нещо различно.

— Непременно. — Тя се усмихна на Каролий. — Наистина е много забавно. По-късно ще се отбия пак, за да получа по-добра представа. Бекет ме помоли да помогна със съставянето на рекламната брошура.

— Така ли?

— Ако нямаш нищо против.

— Нямам. — Джъстин се усмихна и облиза сметаната от пръста си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Въоръжена с тетрадка, която вече бе разграфила, Клеър прекоси главната улица. Помощта ѝ за описанията на стаите нямаше да ѝ отнеме много време или усилия, но я караше да се чувства част от проекта. Макар и с малка роля. Освен това щеше да помогне в избора и доставката на някои от книгите и дивидитата.

Зачуди се как ли ще изглежда библиотеката. Дали щеше да има камина? Може би ако успееше да изиграе добре картите си, щяха да ѝ позволят да участва в подреждането ѝ.

Влезе през задния вход, насред ударите с чук, стържене на триони и ехо на строителни работи. Чу някой да подвиква дружески и небрежно „начукай си го сам, Майк“, както и ответния вик „бих, но сестра ти го направи страхотно снощи“.

Смехът изпревари само със секунди появата на Бекет. Той се закова на място, зяпна я, после издиша шумно.

— Дама на терена — извика той силно. — Извинявай.

— Няма проблем. Мислех, че вече имате дами на терена.

— Мама и Каролий разглеждат третия етаж. А и те бездруго вече са свикнали. Така че, ами, добре. О...

Изглеждаше разсеян, осъзна тя, и зает. Както и леко смутен.

— Ако моментът не е удобен, мога да...

— Не, само да превключа. Можем да започнем оттук.

Облекчена, че няма да се налага да обуздава любопитството си за по-късно, тя се завъртя в кръг.

— Какво ще има тук?

— Стоиш в средата на фойето — с двойни стъклени врати, откъдето влезе преди малко — с изглед към вътрешния двор. Подът ще бъде покрит с плочки, приятен дизайн, а в средата ще има килим в същия десен, който да подсили ефекта от голямата кръгла маса под полилея. Осветителните тела ще бъдат модерни и стилни, от природни материали. Изглеждат като разтопени бели стъклени сфери. Мама иска

да има огромен и впечатляващ букет свежи цветя на масата. Там ще има няколко ниски, меко тапицирани столове.

— Кажи ми, че ще запазите открити тухлите на стената.

— Да. Столовете и плочките имат леко френско излъчване, дамаската е жълто-зелена, а по страните има бронзови нитове, така че е смесица от рустикален и френски стил. Мама все още се колебае каква да е масичката към столовете. В ъгъла може би ще има още един стол и мисля, че ни трябва и нещо на отсрещната стена.

Тя я огледа внимателно, опитвайки се да си представи картината.

— Малка помощна масичка може би.

— Може би. Картините и другите произведения на изкуството тепърва ще се избират, но всичко ще бъде от местни творци и ще включим пълен списък на творбите и имената на създателите им, както и цени, в пакетната услуга за всяка стая.

— Чудесна идея. — Той изброяваше всичко толкова бързо, че тя реши, че бърза. Водеше си бележки, възможно най-сбито, стараейки се да следва темпото му. — Значи това е просто място, откъдето се минава? Може да се седне на чаша кафе или чай, или пък вино? Не каза нищо за бюро или регистрация, затова...

— Това ще го има на рецепцията. Входът ще бъде директно откъм уличния тротоар. Ще те заведе там. Тръгваш наляво оттук и влизаш в салона. — Той махна небрежно към малко антре. — В момента е затрупан с инструменти и материали. Дълъг е и малко тесен. Служел е за коридор.

— Салон за... какво?

— За почивка. Нещо като осъвременен бар — отворен тип, предполагам. Ще има кожен диван и фотьойли. Големи и удобни, ниски табуретки за страничните стени. Мама избра жълтия цвят.

Той за пръв път се усмихна и сякаш се отпусна.

— Мислех, че Рай ще я прати да я освидетелстват.

— Масленожълта. Кожа с маслен цвят. — Опита се да си представи какво е да имаш жълт кожен диван, сети се за децата. Просто нямаше как. — Обзалагам се, че ще бъде разкошно.

— Двете с Каролий са убедени, че ще придаде на мястото вид на изискан градски бар. Ще има някаква маса за карти или други игри с лимоненозелени кожени фотьойли — продължи той. — Трийсет и два инчов плосък телевизионен екран. Три осветителни тела на тавана —

отново с природни материали, мотиви с дъбови листа. Все още избистряме детайлите.

— Не мога да повярвам колко далеч сте стигнали и как можете да обзавеждате хотел, който още е в строеж. — Тя пишеше бързо в тетрадката си, докато говореше. — Трябваше да предположа, че Джъстин няма да се спре на дамаски на цветя и карета.

— Искан да го превърне в бижу — всичко трябва да е точно и бляскаво. Ще се постарам да й го осигурим.

Развълнувана, Клеър вдигна поглед.

— Хубаво е това, което имате помежду си. Всички вие. Именно това искам за себе си и за момчетата. Любов, екипна работа и разбирателство.

— Виждал съм те с момчетата. Вече имаш това, което искаш.

— Понякога се чувствам като звероукротител в цирк с три манежа, обитаван от демони. Сигурно и майка ти го е изпитвала.

— Мисля, че ако я попиташ, ще ти отговори, че още е така.

— Това едновременно ме успокоява и плаши.

Да, той изглеждаше зает, разсеян — и на всичкото отгоре страхотно секси. Но не беше права, че е объркан. Отлично познаваше всяко ръбче и бляскава страна на бижутото, което създаваха.

Спомни си, че го бе сънувала една нощ, не толкова отдавна, и смутено извърна поглед.

— Какво има там?

— Стаята за хора със специални нужди и главният вход за трапезарията.

— Коя ще бъде специалната стая?

— „Маргарет и Пърси“.

— „Аленото цвете и бялото“^[1]. Като стана дума за френски стил. — Тя прелисти тетрадката си. Бекет наклони глава и забеляза, че е озаглавила отделните части с имената на стаите. — Може ли да я видя?

— Можеш да опиташ. Вътре също има струпани материали. Тя е най-малката — поясни той, докато я водеше по късия коридор. — Трябваше да се съобразим с плана на сградата и изискванията на Асоциацията на хората със специални нужди. Ще има две големи легла с нощно шкафче помежду им, а върху него ще стои една страхотна стара лампа с орнаменти, която е била на баба ми.

— Ще сложите семейни вещи?

— Тук-там, стига да подхождат. Мама иска така.

— Мисля, че идеята е чудесна и много специална. Леглата сигурно ще бъдат под прозорците, нали?

— Точно така. Таблите ще са тръстикови, а зад тях ще декорираме стената, за да има повече стил и усамотение. В долния край ще сложим тръстикови табуретки с луксозни меки възглавнички и скъпи постелки за легло. На тази стена ще има голямо и пищно огледало, което ще виждаш на влизане. Стените ще са в кремаво, с гипсови первази на тавана, който ще бъде в бледосиньо.

— Син таван. — Странно, но това ѝ се стори много романтично. Зачуди се, защо никога не ѝ е хрумвало да боядиса таваните у дома в друг цвят, а не чисто бели.

Май бе забравила как да бъде романтична.

— Звучи ми много френско. Досега не съм те питала какво ще използвате по отношение на спалното бельо.

— След значителни и често разгорещени дебати се спряхме на луксозни чаршафи — в бяло или как му казват, екрю, в зависимост от стаята. Пухкави завивки от екопух, подходящи за всеки сезон, покрити от още един чаршаф, вместо покривка или каквото там друго се използва. Ще има много възглавници, декоративни ленени възглавници в неутрални тонове, може би допълнителни спални чували, както и кашмирени одеяла.

— Кашмирени одеяла? Непременно ще си резервирам стая. Паунови пера.

— Това някаква ругатня ли е?

— Трябва да има паунови пера някъде. Знам, че се смята, че носят лош късмет, но имат толкова френско излъчване и са толкова пищни.

— Отбелязвам си го. Паунови пера. Това е най-проблемната ни стая, но мисля, че ще се получи добре.

— Вече ми харесва. Къде е банята? — Тя успя да прекрачи няколко кофи и летви и влезе.

— Внимавай — предупреди я той и я подхвана за ръка. — Няма вана, а просторна душ-кабина. Ще има масажирани струи, дъждовна вода, кранчета и дръжки от МБ.

— МБ?

— Извинявай. Матиран бронз. Всички общи части ще имат такива акценти. Мивката ще представлява голяма кристална купа върху рамка от ковано желязо. Огромна е и много красива. Плочките ще бъдат кремави и бледозлатисти с декоративни елементи на лилии.

— Mais oui^[2] — възкликна тя и го накара да се усмихне.

— Намерих подходящи железни етажерки за стена, които се завинтват здраво. Разпоредбите на асоциацията и мястото налагат някои ограничения.

— Това не става за рекламна брошура. По-скоро „специалните нужди получават изключителни удобства. Величието на отминала епоха с всички удобства... не, удоволствия. Удоволствия на съвременieto“.

Тя побърза да нахвърли още бележки, направи крачка назад и се блъсна в купчина кутии от боя.

— Внимателно. — Бекет обвини талията ѝ с ръка, за да я подкрепи, а тя сграбчи рамото му, за да запази равновесие.

За втори път този ден стояха толкова близо, с докосващи се тела и вперили поглед един в друг. Но този път светлината бе приглушена, замъглена от сините брезентови платна. Наподобяваше лунна светлина.

Беше прегърнатата, помисли си тя, леко замаяна. Прегръщаше я мъж, Бекет, и то по начин, който не бе точно приятелски или само като опора. По начин, който предизвикваше дълбоко потръпване, някакво бавно завихряне на чувства.

Нещо, което страшно много приличаше на страстен копнеж.

Надигна се като приливна вълна, докато наблюдаваше как погледът му се спуска към устните ѝ и остава там. Усети аромат на орлови нокти. Лунна светлина и орлови нокти.

Пламнала, тя се приближи още повече, представяйки си това първо докосване, първо вкусане, първо...

Погледът му рязко се вдигна към очите ѝ и сякаш я изтръгна от странен сън.

Мили боже, тя за малко да...

— Трябва да се връщам. — Гласът ѝ прозвуча почти пискливо. — Аз трябва да... свърша нещо.

— И аз. — Той отстъпи назад като човек, който се отдръпва от оголена жица. — Имам да свърша нещо.

— Ами, добре. — Тя излезе от стаята с изкуствената лунна светлина и внезапното ухание на лято и диви лози. — Така.

— Така. — Той напъха ръце в джобовете си.

Така беше по-сигурно, реши тя, иначе можеше пак да му се нахвърли.

— Ще нахвърлям няколко идеи за стаите, които видях.

— Би било чудесно. Виж, мога да ти дам папката. Имаме специална папка с чертежи и снимки на осветлението и мебелите, на обзавеждането в баните и всичко останало. Тази, която е тук, трябва да си остане на обекта, но имам една в апартамента си, която мога да ти заема за няколко дни.

— Добре. — Клеър си пое въздух, овладя се. — Много бих искала да я прегледам.

— Мога да я оставя в книжарницата ти или у вас по някое време.

— Както ти е удобно.

— И можеш да дойдеш пак, когато намериш малко време, ако искаш да разгледаш останалите стаи. Ако мен ме няма, Оуен или Рай биха могли да те разведат наоколо.

— Чудесно, това е страхотно. Е, май е време да тръгвам. Майка ми скоро ще доведе момчетата в книжарницата, а все още имам да... свърша някои неща.

— Пак ще се видим.

— Да.

Той я проследи с поглед и изчака вратата да се затвори зад гърба ѝ, без да изважда ръце от джобовете, без да пуска свитите си юмруци.

— Идиот — измърмори той. — Ти си един проклет идиот.

Така я бе уплашил, че тя не смееше да го погледне в очите и нямаше търпение да се махне от него. Само защото бе искал — просто я бе пожелал.

Майка му обичаше да казва, на него и на братята му, че са достатъчно големи, за да не бъдат наранявани от желанията си.

Но не беше така. Това желание остави болезнена празнина дълбоко в него.

Щеше да стои далеч от нея няколко дни, докато раната заздравее. И докато тя отново се почувства спокойна с него. Щеше да накара някой от работниците да ѝ занесе папката — да пази дистанция.

Желанията му може и да го нараняваха, но той бе достатъчно голям, за да ги контролира.

Отново долови уханието на орлови нокти и би се закълел, че чу съвсем тихичък женски смях.

— Не започвай и ти.

Ядосан изтрополи нагоре по стълбите и отиде да тормози работниците.

Тъй като не бе готова да иде в книжарницата и да се изправи лице в лице със служителките си, Клеър хукна към „Веста“. Зад тезгяха, ръсеща сирене върху една пица, Франи, заместничката на Ейвъри, я посрещна с усмивка.

— Здравсти, Клеър. Къде са моите приятели?

— С майка ми. Ейвъри тук ли е?

— Отзад е. Случило ли се е нещо?

Господи, как ли изглеждаше?

— Не, нищо. Само... само искам да си поприказвам с шефката ти за момент.

Стараейки се да си придаде небрежен вид, Клеър се запъти към закритата част от кухнята, където Ейвъри режеше прясно омесено тесто и го слагаше в купи да втасва. Стив, чиято основна задача бе миенето на съдовете, трополеше нещо край голямата двойна мивка, а един от сервитьорите събираше чаши от стелаж.

— Трябва да поговоря с теб, когато имаш свободна минутка.

— Говори. В момента ушите ми са напълно свободни. — И тогава Ейвъри я погледна бегло и забеляза израза на лицето ѝ. — О. Искаш да поговорим. Дай ми пет минутки. Иди вземи нещо безалкохолно от хладилника и за двете ни. И без това трябва да взема някои продукти от мазето.

— Ще слеза долу и ще те почакам.

Грабна две бутилки джинджифилова бира и излезе през вратата към задното стълбище. Отново се озова навън и под сградата — можеше да чуе разговорите и смеха на хората на верандата над нея — после влезе в просторното мазе с нисък таван, в което бяха струпани каси с безалкохолни напитки, бутилки бира и вино.

Хладно е, каза си тя. След това отвори бутилката джинджифилова бира и отпи жадно.

Лунна светлина и орлови нокти, помисли си тя ядно. За нея това бе поредната приказка. Беше зряла жена и майка на три деца. *Знаеше*, че е невъзможно.

Но наистина, беше ли забелязвала някога *наистина* колко силни и прекрасно очертани са устните на Бекет? Беше страхотен — това също го знаеше. Всички Монтгомъри бяха такива, но беше ли забелязвала досега колко наситеносини са очите му на лунна светлина?

— Нямаше никаква лунна светлина, глупачке. Беше недовършена стая, тъпкана с кутии от боя, дървени летви и платнища. За бога!

Беше завладяна от цялата романтична атмосфера, това е. Бледожълта кожа, сини тавани, паунови пера и кашмирени одеяла.

Всичко бе толкова изискано, толкова далеч от нейното битие на практични, достъпни и подходящи за деца вещи. А и не беше направила нищо все пак. Да искаш нещо за миг, не бе като да го направиш.

Закрачи нагоре-надолу, после рязко се завъртя, когато вратата се отвори.

— Какво има? — попита Ейвъри. — Изглеждаш така, сякаш ченгетата са по дирите ти.

— За малко да целуна Бекет.

— Не могат да те арестуват за това. — Ейвъри взе неотворената джинджифилова бира. — Как, къде и защо не го целуна?

— Отидох да разгледам още няколко стаи и бяхме в „Маргарет и Пърси“...

— О-ла-ла.

— Престани, Ейвъри. Сериозно говоря.

— Виждам, скъпа, но това, че почти си целунала един много привлекателен, необвързан мъж, който си пада по теб, съвсем не се равнява на трагедия.

— Той не си пада по мен.

Ейвъри отпи и поклати глава.

— Абсолютно категорично съм на друго мнение. Но, моля те, продължавай.

— Беше просто... Вътре имаше толкова много неща и аз се спънах в нещо, леко залитнах, а той посегна да ме хване.

— Къде по-точно?

Клеър наведе глава назад и зяпна в тавана.

— Защо ли говоря с теб?

— С кого другиго? Но сериозно, къде те хвана? За ръка, за рамо, за дупето?

— За кръста. Прегърна ме през кръста и аз... не знам точно какво стана, но се озовахме там, а и устата му беше близо, имаше странна светлина и мирис на орлови нокти.

— Орлови нокти? — Лицето на Ейвъри грейна. — Видяла си призрака.

— Не съм, защото няма никакви призраци.

— Нали ти си помирисала орловите нокти.

— Само така ми се стори. Просто се увлякох. В онази романтична стая — или поне ще бъде такава, както ми я описа той, светлината беше странна и аз почувствах... нещо, което не съм изпитвала от много, много време. Не мислех за нищо, просто се оставих на мига.

— Каза „почти“.

— Защото точно преди да се докоснем, той ме погледна, сякаш съм го сритала в слабините. Беше слисан. — Дори и сега, в присъствието на Ейвъри, унижението и онази предателска вълна от желание я завладяха отново. — И аз спрях, а после и двамата почнахме да се извиняваме. След това той се дръпна на разстояние, сякаш съм заразна. Изложих себе си и го притесних.

— Ще ти кажа какво мисля. Според мен, ако беше продължила, никой от двамата нямаше да се изложи и вместо да тичаш при мен с вид на човек, ограбил беззащитна старица, щеше да изприпкаш с танцова стъпка и песен на уста.

Ама, наистина, защо ли изобщо говореше с Ейвъри за това?

— Първо, Бекет ми е приятел, само... Не, първо, нямам никакво време и възможност за песни и танци. Най-важни за мен са момчетата и бизнесът ми.

— Което е напълно в реда на нещата и което, както и по-рано съм казвала, в никакъв случай не изключва онова, което засега ще наричаме „песни и танци“. — Шеговитата ѝ усмивка изчезна и Ейвъри стисна леко ръката на приятелката си. — Господи, Клеър, тази част от живота ти не е свършила. Имаш право да пееш и танцуваш, особено с

човек, когото харесваш и на когото имаш доверие. Почувствала си нещо, а това е важно.

— Може би. Но сега, когато отново се замисля, наистина смятам, че е било само заради фалшиво романтичната атмосфера. Представата за стаята в главата ми, светлината, въображаемото ухание, както и докосването. Всичко ще се оправи — реши тя. — Бекет не е от мъжете, които биха го приели прекалено сериозно. Случи се толкова бързо, че той сигурно вече го е забравил.

Ейвъри понечи да отвърне, но реши да запази мнението си за себе си. Засега.

— Както и да е, стаите ще бъдат фантастични, а той ще ми даде да разгледам папката с чертежи и снимки. Ще мога да опиша подробно всичко на Хоуп, когато пристигне. Честно казано, Ейвъри, трябва да е луда, за да не се възползва от шанса да работи тук.

— Със сигурност — обади се Ейвъри и си помисли, че има две луди приятелки.

Бекет реши да даде на Клеър малко време, да спазва дистанция, за да не си помисли тя, че той отдава прекалено голямо значение на онова, което би могъл да нарече „специален миг“. Бе изпратил своя екземпляр от работната папка на хотела в книжарницата по един от работниците на обекта и бе заръчал да предаде, че той ще си я вземе оттам след няколко дни, не е спешно.

Преустанови обичайното си отбиване за кафе сутрин в продължение на няколко дни и посвети работните си дни изцяло на хотела и на един друг проект в близкия Шарпсбърг. Докато се върнеше обратно в Бунсборо, работниците приключваха за деня, а братята му вече заключваха обекта.

— Тъкмо навреме. — Райдър излезе навън с Глупчо по петите му. — Тръгнали сме към ресторанта отсреща, съвещание с пица и бира.

— Любимото ми съвещание. Говори ли с приятелката на Ейвъри? — обърна се той към Оуен.

— Да. Ако искаш подробности, ти плащаш бирата.

— Аз платих миналия път.

— Не, аз купих бирата последния път — поправи го Райдър.

— Той плати последния път. — Оуен забодя пръст в гърдите на Райдър.

— Може би. — Бекет се опита да си спомни точно, докато вървяха по тротоара под скелето. — Кога за последно си платил ти?

Оуен го изгледа самодоволно и леко смъкна слънчевите си очила.

— Освободен съм от шест поредни пъти, понеже уредих крана за строежа. Остават ми още два.

Спомни си споразумението, което бяха сключили, когато Оуен бе договорил много изгодна сделка за използван строителен кран. Машината им бе спестила много време и пот, така че си заслужаваше. Понечи да оспори, после се отказа. Щом Оуен твърдеше, че му остават още два пъти да не плаща нищо, значи беше точно така.

Бекет хвърли поглед към „Обърни нова страница“, докато пресичаха улицата и слушаше с половин ухо как братята му обсъждат електрически бойлери. Вероятно трябваше да ѝ даде още един ден, замисли се той. Да стои далеч, да ѝ даде достатъчно време да разгледа папката, съвсем спокойно, като между приятели.

Сякаш „специалният миг“ не се беше случвал.

Но беше. Проклет да е, беше се случил.

— Някакъв проблем ли има?

— Какво? Не.

— Тогава разкарай това ядосано изражение от лицето си. — Райдър завърза здраво кучето за предната веранда на ресторанта. — Ще ти донеса вечеря — каза му той и отвори вратата.

Озоваха се във „Веста“ в часа за ранна вечеря. Семейства и малки групички тийнейджъри бяха окупирали сепаретата, няколко двойки седяха на по-малките маси и похапваха паста или разглеждаха менюто, докато двама от редовните посетители седяха на високите табуретки до бара за по бира след работа.

Бекет и братята му размениха поздрав и усмивки с познатите си наоколо.

— Поръчай ми един „Хайнекен“ — подхвърли Оуен и се запъти към закритата кухня.

— Да седнем отзад — предложи Райдър. — Ако седнем тук, без да искаме, ще се заприказваме с всички.

— Става. — Бекет спря една сервитьорка, поръча бирата, после тръгна след брат си по късия коридор към залата в задната част на

ресторанта. Две момчета от гимназията се състезаваха на видеоигрите и разменяха задължителните обиди.

— Плочките са доставени в магазина — подхвана Райдър, когато Бекет се настани до него на масата. — Или поне повечето. Все още чакаме няколко от специалните модели. Ще планираме доставката след две седмици. Оуен е говорил с тях за поставянето. Могат да започнат в края на следващата седмица, ако проектът, с който са ангажирани, е в график. Или в противен случай — в началото на другата.

— Това е добре за нас.

— Искам да планираме поставянето на останалите подови настилки веднага след това. Тази жега все ще намалее. Тогава можем да върнем работниците към монтирането на перилата на верандите и да започнем с боядисването на външните стени.

Оуен се присъедини към тях точно когато и бирата пристигна.

— Готови ли сте да поръчате? — попита сервитьорката.

— „Пицата на боеца“ — поръча си Райдър.

— Аз няма да ям толкова много месо. — Оуен поклати глава и отпи от бирата си.

— Женчо.

— Ти си яж чудовищната задръстваща артериите с холестерол пица — отвърна му Бекет, после се обърна към Оуен: — Да си разделим една голяма с пеперони и лютивви чушлета?

— Става. И малко рулца от раци.

— Добре. Как вървят нещата с хотела?

— Движим се по график — увери я Оуен.

Тя насочи молива в ръката си към гърдите му.

— Ще свалите ли скоро онзи брезент?

— Все някога.

— Страшно разпалва любопитството. — Тя вдигна очи към тавана и отиде да донесе поръчката им.

— Трябва да знаете, че този брезент предизвиква страхотно големи очаквания, на които може да не успеем да отговорим подобаващо.

Райдър само вдигна рамене.

— Освен това пази улицата чиста от строителни отпадъци, както и работниците от най-големия пек. Разкажи му за Градската принцеса.

— Хоуп Бомон — подхвана Оуен. — Умна, начетена. Зададе точните въпроси, включително и няколко, за които не се бях сетил или до които още не съм стигнал. Има секси, плътен и кадифен глас. Готина е.

— Има секси глас. Значи е назначена. — Райдър се облегна с бира в ръка.

— Просто си ядосан, защото вероятно ще се наложи да се обърнем към външен човек.

— Щеше да е хубаво, ако се справим изцяло с местни ресурси — замислено отбеляза Бекет. — Но имаме нужда от точния човек. Освен това, ако приеме работата и се премести да живее тук, след десет-двайсет години и тя ще е местна.

— Ще знаем повече след събота. Имаме среща с нея в събота сутринта — продължи Оуен. — Ще я разведа из хотела. Потърсих сведения за нея в интернет. — Извади две тънички папки от куфарчето си и подаде по една на всеки от братята си. — Има снимки от светски събития в столицата — на тях е с онзи тип, който я е зарязал. Както и една сериозна статия в местния вестник за хотела, в която пише и за нея, цитират нейни думи. Рай я нарече „Градската принцеса“, защото семейството ѝ е от Филадельфия и навремето е спечелила няколко конкурса за красота там.

Бекет понечи да отвори папката, да хвърли поглед на снимките, когато по коридора отекна трополенето на тичащи крака. Трите момчета на Клеър се изсипаха вътре, като пуснати на свобода затворници. Задъхани, с блеснали очи, те бърбеха оживено за видеоиграта, преди Хари да забележи братята.

— Здравсти! Здравсти! Всички получихме по долар.

— Какво ще кажеш да ми дадеш малък заем?

Лиъм се ухили на въпроса на Бекет.

— Можем да си поръчаме пица и да играем на игрите.

Мърфи се приближи до масата и огледа тримата мъже.

— И вие може да играете, ако имате един долар. Или мога да поискам от мама да ви даде и на вас.

Хлапетото направо го разтапяше и затова Бекет го вдигна в скута си.

— Сигурен съм, че Оуен има един долар. Защо не го... — Той замлъкна рязко, когато се появи Клеър.

Изглеждаше леко зачервена и притеснена.

— Извинете. Изплъзнаха ми се. Говорите по работа — продължитя, забелязала папките. — Значи просто ще ги изведе навън, докато...

— *Мамо!* — Хари бе възмутен от абсолютното и ужасяващо предателство от нейна страна.

— След като сме седнали тук, отзад, напълно в реда на нещата е да е малко шумно — изтъкна Райдър. — Няма проблем. Седни при нас.

— Тъкмо обяснявах на Бек, че имаме среща с твоята приятелка в събота — обади се и Оуен.

— Ейвъри току-що ми каза, затова и изтървах тримата за секунда.

— Как върви рекламната брошура?

— Имам някои идеи.

— Има страхотни идеи — потвърди Ейвъри, която тъкмо влизаше. — Подхвърли ми няколко.

— Просто отделни фрази и изречения. Бих искала да поразгледам още, да почувствам атмосферата.

— Трябва да отидеш още сега. Бекет, най-добре я заведи в хотела сега.

— Ейвъри — измърмори тихо Клеър, старайки се да прикрие шока си.

— Не, сериозно говоря. Там е пусто. Сигурно ще е по-лесно и по-полезно да огледаш вътре без цялото трополене и стържене на триони. — Тя се усмихна мило. — Не мислите ли?

— Разбира се. — Мърфи бе изоставил Бекет и се бе включил в играта на братята си. И сега той не знаеше какво да прави с ръцете си. — Да, сигурно.

— Прекъснах срещата ви, а и момчетата са с мен.

— Ние ще ги наглеждаме. Аз ще им поръчам пица. — Ейвъри размаха ръце, за да ги подкани. — Така ще можеш да споделиш идеите си с Хоуп, когато пристигне утре. Аз ще седна на мястото ти, Бек, и няма да плащаш за бирата. Аз ще я изпия. — Тя грабна бутилката, отпи глътка и се усмихна. — Тази вечер не съм на работа.

Тъй като нямаше друг избор, Бекет стана.

— Съгласна ли си?

— Явно. — Клеър изгледа гневно Ейвъри, преди да ѝ обърне гръб. — Излизам с Бекет за малко — каза тя на синовете си. —

Слушайте Ейвъри, Райдър и Оуен. И се дръжете прилично.

— Добре, мамо, добре. — Лицето на Хари бе яростно и той продължи да се взира в екрана.

Двамата с Бекет минаха през ресторанта и излязоха заедно. Вятърът разроши косите ѝ, когато вдигна глава да погледне събиращите се облаци.

— Идва буря — отбеляза тя.

[1] Роман от Мишел Фейбър. — Б.пр. ↑

[2] Mais oui (фр.). — Да, разбира се. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Като внимаваше да поддържа около една крачка дистанция помежду им и стискаше ръцете си в джобовете, Бекет я поведе към задния вход на хотела, за да отключи.

Късната лятна привечер бе сумрачна, затова включваше голите електрически крушки и работни лампи навсякъде, където минеха. Ярка светлина и сенки, каза си той, голи стени и циментов под. Никак не приличаше на любовно гнезденце. Тя можеше да се чувства в безопасност.

— Искаш ли да довършим първото ниво? — попита я той.

— Бих искала да видя още стаи за гости. Бихме могли да минем през втория етаж. Не искам да натрапвам грижите за децата си на Ейвъри и братята ти прекалено дълго.

— Не си ги натрапвала. Ейвъри сама предложи.

— Да, така е, нали?

Бекет повдигна вежди, доловил закана в тона ѝ.

— Всичко наред ли е?

— Да, защо да не е?

— Добре тогава. — Запъти се към стълбите. — Видяхме „Титания и Оберон“ и „Елизабет и Дарси“ — напомни той. — Предлагам да продължим с „Ник и Нора“.

— „Кльошавият“^[1]. — Тя подреди мислите си и ги насочи към папката, която ѝ бе дал назаем. — Харесват ми лампите, които сте избрали, а леглото и тоалетката са много хубави — и много декадентски.

— Малко блясък, малко шик. — Той зави по коридора на втория етаж. — Ами, библиотеката ще бъде ето там, а...

— О, библиотеката. Много искам да видя помещението.

— Разбира се. — Тръгна наляво по друг къс коридор, като щракна ключа на работната лампа. — Доста е мрачно в момента. Има само един прозорец, който е на фасадата. Там ще сложим бюро.

Вградените етажерки ще бъдат в онези ниши, между тях ще има камина с дървена ламперия, а насреща — кафяв кожен диван.

Тя влезе и се разходи. Бе видяла скиците на етажерките, спомни си сега, и ги бе пожелала страстно.

Не си мисли за страстни желания!

— О, ти и братята ти ще направите етажерките.

— Да, както и ламперията на камината. И още няколко неща.

— Сигурно е много приятно да можеш да създадеш нещо ново.

— Ти най-добре знаеш. Създала си семейство — поясни той, когато тя го погледна.

— Много мило казано. — Загледа се в него, както стоеше там, до вратата на стаята, а тя — в средата на помещението. Това, каза си тя, тази *дистанция* помежду им бе прекалено странна, прекалено смущаваща.

Време бе да оправи нещата, реши тя.

— Не мога да преценя.

— Какво да прецениш?

— Дали си ми ядосан, или ме избягваш, или си въобразявам едното или другото.

— Не знам за какво говориш.

— Не си идвал в книжарницата, откакто... бях тук последния път. А ето и сега, стоиш възможно най-далеч от мен, без да излизаш от стаята все пак. Виж, Бекет, съжалявам за случилото се, макар то да не се случи.

— Съжаляваш за онова, което не се случи — бавно повтори той.

— О, за бога, просто се увлякох по стаята и онази светлина, и... както и да е. Беше само един миг, така че...

— Специален.

— Какво?

— Нищо. Извиняваш ми се за случилото се?

— И не знам защо трябва да го правя, след като не се случи нищо. — Гневът се надигна в нея и само подсили притеснението. — Не мога да разбера защо двама възрастни да не могат да се справят със ситуация, в която нищо не е станало, без да се държат така, сякаш е. А дори и да беше, какво от това? О, забрави — сопна му се тя, след като той само я зяпна. — Просто ми покажи следващата стая. — Закрачи решително към вратата. — Трябва да се връщам.

— Чакай малко. — Той хвана ръката ѝ и на практика приклеци и двамата на входа. — Съжаляваш ли, че не се случи?

— Не ми е приятно да се излагам.

— Аз ли те притесних?

— Не. — Тя поклати глава. — Сега ме объркваш. Може би.

Но тя изясняваше значително нещата за него.

— Защо не почнем отначало?

Блесна мълния, ярка синя светлина нахлу през закрития с брезент прозорец. Тя трепна силно в ръцете му, когато гръмотевицата я последва с топовния си ек.

— Просто гръмотевица.

— Само ме изненада — каза тя, вперила очи в неговите. — Не ме е страх от бури.

— Да видим.

И все пак той не бързаше, действаше бавно, както, за да удължи този нов специален миг, така и за да прецени реакцията ѝ. Сложи длани върху ханша ѝ, докато дъждът падаше и се плискаше навън, после ги плъзна нагоре по тялото ѝ плавно и нежно, като в същото време наклони глава, спря за миг — едно дълбоко поемане на въздух — после докосна с устни нейните.

Това е, помисли си той, когато обхвана с длани лицето ѝ. Напълно си струваше чакането. Отвърна му нежно, сладко, потрепери, отдадена на мига, и ръцете ѝ се вдигнаха, за да го прегърнат през кръста и да го притиснат по-силно към нея.

Следващата блеснала мълния не я накара да подскочи. Понесе се заедно с гръмотевицата и потъна в онзи сладостен прилив на удоволствие.

Да бъде докосвана, да бъде прегръщана. Да бъде вкусвана и сама да вкуси. Нервни окончания, които бяха притъпени от обстоятелствата и задълженията, сега се събудиха рязко и бурно за живот.

Клеър стисна ризата на гърба му и пое всичко, което той ѝ даваше. Не, никога не се бе страхувала от бури.

Дори и когато той се отдръпна леко, тя се чувстваше зашеметена, в най-прекрасния смисъл, от вихрушката.

— Искях да направя това, откакто беше на шестнайсет — измърмори Бекет.

Тя се усмихна и се засмя пресекнало.

— О, стига.

— Добре де, откакто беше на петнайсет, но това ми се стори прекалено окаяно.

Тя вдигна вежди.

— Не знам какво да кажа.

— Защо не ти дам още малко време за размисъл?

Отново я целуна, оставяйки я без дъх, предизвиквайки бурни огнени и ледени залпове в тези събудени наново нервни окончания.

Да мисли? Невъзможно.

— Бекет. — Побутна го лекичко, само малко. — Отвикнала съм. Вероятно се нуждая да помисля, трябва да помисля, но ми е трудно точно тук и точно сега.

— Какво ще кажеш, за където и да било, по което и да било време?

Тя отново се засмя, не особено уверено.

— Може би ако... — Прекъсна думите си и се наведе към него, за да помирише рамото му. — Не е от теб.

— Какво?

— Бих могла да се закълна, че усетих мирис на орлови нокти.

— Тя обича уханието на орлови нокти. — Погали с длан плитката ѝ, още нещо, което бе искал да направи от години. Косата се плъзна по кожата му като слънчева коприна.

— Кой?

— Елизабет. Наричам я така, защото първия път, когато бях сигурен, че е тук, бях в стаята „Елизабет и Дарси“.

— Май сериозно говориш за призрак.

— Тази сграда — или поне части от нея — е на този свят повече от две столетия. Би ми се сторило по-странно, ако нямаше призрак. Не всичко и не всеки си отива.

Това я прониза право в сърцето, но тя само поклати глава.

— На мен всичко това ми се струва странно. Децата ми са отсреща и играят видеоигри, а аз съм тук с теб. Трябва да се връщам. С това темпо ще ми е нужна повече от година, за да разгледам цялата сграда.

— Колкото време пожелаеш. Излез с мен утре вечер.

— Аз... не мога. Поканила съм Ейвъри и Хоуп на вечеря. И преди да попиташ, защото се надявам да го направиш, в събота съм

обещала на децата филмов маратон. В понеделник започват училище, а Мърфи ще тръгне на детска градина. Много важно събитие.

— Разбира се. Значи скоро. Само кажи кога.

— Може би другият петък. Ако си намеря детегледачка.

— Следващият петък. — Целуна я леко, за да подпечата обещанието. — Не си променяй решението.

Тя направи крачка назад, защото много ѝ се искаше да пристъпи напред.

— Съжалявам, но трябва да бързам заради децата. Даже не знам откога ни няма. Обърках се.

— Не от чак толкова отдавна. — Хвана я за ръка и я поведе по коридора.

— Тук е като в приказка — подхвана тя. — Мога, стига само да помисля, да наложа образ върху образ. Много е странно как мога да си представя стаите, когато говориш за тях, дори още преди да ги видя в папката, която трябваше да взема със себе си. В книжарницата е.

— Може да ми потрябва. Какво ще кажеш да изтичаме да я вземем?

— О...

— Чакай малко.

Той извади телефона си, докато пресичаха първото ниво към задния вход. Отвори, за да излязат, заключи отново, после двамата останаха един до друг, подслонени под верандата на горния етаж, докато се обаждаше на Райдър.

— Хей, децата добре ли са?

— Да, никакви проблеми. Продадохме двете по-големи за по двайсетачка всяко на един пътуващ цирк. Малкия го сменихме за каса бира. Добра сделка.

— Ще се забавим още пет минутки.

— На мен ми е все едно. Изядоха ти пицата, братле. Дребният излапа лютивите чушлета като бонбонки.

— Чакай малко. Каква пица искаш?

— Щях да си поръчам салата. — Тъй като той само я изгледа втренчено с дълбоките си сини очи, тя въздъхна: — Нека да е с пеперони.

— Поръчай пица с пеперони — нареди той на Райдър. — Идваме след пет минути.

Затвори телефона и отново я хвана за ръка.

— Ще те черпя пица като на традиционна първа среща. Твоите хлапета са изяли моята.

— О, много съжалявам.

— Аз — не. Така получавам първа среща. Дъждът намаля. Можеш да ми дадеш ключовете за книжарницата и да отидеш направо в ресторанта.

— Нямам нищо против малко дъжд. Освен това ще е по-бързо и лесно, ако аз взема папката. Знам точно къде е.

Заобиколиха сградата.

— Знаеш ли, че Мърфи обича люти чушлета?

— Той яде всичко. — Засмя се, когато Бекет хукна през улицата и я задърпа след себе си. Смееше се и когато дъждът охлади кожата ѝ и намокри косата ѝ. — Бекет? Това вече е много хубава първа среща.

Бекет се съмняваше традиционната първа среща да включва и три деца, които се молят за дребни монети, както и братята му и собственичката на ресторанта, които пък ги наглеждаха — и също играеха на видеоигрите — да не говорим за всички онези, които се отбиваха на вече многолюдната им маса, за да наваксат с новините или да се поинтересуват от хотела.

Но това напълно го устройваше.

Освен това непринудената дружеска атмосфера наоколо щеше да ги предпази от спекулациите на хората. Нямаше нищо против градските клюки; за бога, та те бяха част от горивото, което поддържаше огъня. Но предпочиташе личният му живот да не се обсъжда сутрин в закусвалнята на Крофърд или да се предъвка като десерт с банани в сладкарницата.

Той и братята му трябваше да оставят настрана бизнес разговорите помежду си, докато Клеър не прибереше децата у дома.

— Още една игра. Моля! — Лиъм, обичайният преговарящ, си придаде най-умилителното изражение. — Само още една, мамо. Не сме уморени.

— Аз съм уморена. И ми свършиха монетите, освен това трябва да си платите дълга, като си подредите стаята утре.

Забеляза как очите му полека се плъзват към братята Монтгомъри, затова присви своите.

— Дори не си помисляй отново да се обърнеш към този източник.

— Съжалявам, приятел. — Бекет вдигна ръце. — Никой не е посилен от майката.

— О, хайде де — подхвана Лиъм, преди очите на майка му да се присвият още малко.

— Мисля, че искаше да кажеш нещо съвсем различно на Бекет, както и на Райдър, на Оуен и на Ейвъри.

Той въздъхна покъртително.

— Благодаря за монетите и за пицата, и за всичко останало.

— Другия път ще те победя на „Звезден кръстоносец“, дребен — закани се Райдър и Лиъм настръхна от предизвикателството.

— Няма начин! Аз ще те размажа.

— Хайде, банда. — Ейвъри стана. — Ще ви изпратя навън.

Сред хорowo изречени благодарности и сбогувания, както и леко тътрене на крака, Клеър помъкна момчетата към вратата на стълбището.

След като нивото на шума спадна драстично, Оуен се пресегна за куфарчето си, в което бе напъхал папките.

— Чакай — спря го Райдър. — Да се преместим горе при Бек. Само господ знае кой още може да се отбие и да ни предизвика на „Битката на чудовищата“.

— Добра идея. — Оуен стана и посочи към Бекет. — Иди да платиш сметката.

— Хей.

— Аз пръв го казах. Ще се видим горе.

Докато се качи, братята му — и двамата имаха ключове — бяха нападнали кухнята в търсене на бира и чипс, преди да се разположат удобно в хола му.

Глупчо лежеше на пода и похапваше остатъците от пицата.

Райдър се обърна към Бекет с многозначителна усмивка.

— Значи сега сваляш Красавицата Клеър.

— Не я свалям. Възползвам се от възможността да се виждам с нея на обществени места.

— Сваля я — отсъди с пълна с чипс уста Оуен. — Още си падаш по нея, както някога в гимназията. Продължаваш ли да пишеш тъпи текстове за песни за разбити сърца?

— Майната ти. И не бяха тъпи.

— О, да, бяха — възрази Райдър. — Сега поне не се налага да те слушаме как свириш на кийборда си и виеш от другия край на коридора. Сигурно си забелязал, че тя върви с три допълнения.

— Забелязал съм. И какво?

— Само проверявам. Аз ги харесвам. Не са разглезени, нито пък са някакви роботчета.

Бекет се отпусна тежко на един стол и грабна бирата, която братята му бяха оставили за него.

— Ще изляза на среща с нея другия петък. Може би на вечеря и кино.

— Традиционно — коментира Райдър. — Предвидимо.

— Вероятно е така, но мисля, че точно традиционното и предвидимото са за предпочитане в случая. Мисля, че не е излизала много по срещи, откакто се върна в Бунсборо.

— Питай Ейвъри. Двете са неразделни.

Бекет кимна замислено.

— Може и да го направя.

— Аз бих пропуснал киното и бих я завел направо на вечеря, на някое място, където не бързат да те изгонят от масата след половин час. Така ще имате повече време за приказки.

— Може би е по-добре така — съгласи се Бекет.

— А сега, след като подкрепихме успешното развитие на любовния живот на Бекет, може ли да се захванем за работа?

В отговор на думите му Оуен само измъкна папките за Хоуп за пореден път.

— Можете да ги разгледате, когато решите, да имате малко повече информация, преди да се срещнем с нея. Ако наистина е толкова добра, ще бъде изключително ценен кадър. Следваща точка. — Подхвърли им брошури. — Трябва да се спрем на газови камини за рецепцията, както и за „Джейн и Рочестър“, „Уесли и Лютиче“ и библиотеката. Представителят на фирма „Томпсън“ ще дойде да огледа отново и ще поговорим къде да разположим резервоара за газта, как да прекараме тръбите. Това е уредено за понеделник. Ще имаме

съвещание за вътрешния двор — относно павирането, дизайна и как да се справим с достъпа до резервоара, ще обсъдим оградата и декоративните растения, всичко. Това е за вторник.

— Поработих малко върху това — обади се Бекет.

— Затова трябва да присъстваш. Вторник, четири часът. Мама и Каролий също ще бъдат там.

— Трябва да се заемем и с някои практически въпроси — намеси се Райдър. — Като например как ще инсталираме всички тела на централната климатична система и да ги монтираме на място, да минат инспекция и да бъдат одобрени, преди да дойде студеното време.

— Да, трябва. Затова трябва да се срещнеш с Майк от „Кеър сървисиз“ другата седмица. Време е да започнем с подробните планове. А аз ще се срещна с Лутър за перилата. Но трябва да изберем окончателно вида и външния им вид. После идва ред и на проекта за входна врата — продължи Оуен.

Разделиха си работата по етапи, сляха някои от задачите. После се впуснаха в дълъг и протяжен спор относно техническите детайли, което наложи преместването им в офиса на Бекет, за да разгледат чертежите.

Докато успее да изрита братята си от апартамента, Бекет вече можеше да начертае всички планове — структурни и технически — даже и насън.

А всъщност единственото, което искаше поне за една нощ, бе да си мисли за Клеър.

Беше я целунал. Нещо, което бе искал да направи близо петнайсет години. И сега, след около седмица, щеше да бъде само негова за цяла вечер. Приятна, спокойна вечеря, Оуен бе прав за това. Малко вино, лек разговор.

За какво ли могат да си говорят двама души, които са се познавали през по-голямата част от живота си?

Но пък имаше и толкова много, което не знаеше за нея.

Стоеше до прозореца, загледан в мрака към забуления хотел, и се питаше какво ли ще открие. И какво ще се случи по-нататък.

Следващият ден бе пълен с главоболия, свързани с работата, като се почне с посещението на строителния инспектор, който, според

Райдър, съвсем произволно тълкувал разпоредбите и настоявал за промени в екстериорните врати, които вече бяха монтирани.

След като прекара половината ден в Хагерстаун, за да изглади проблема, Бекет се върна на обекта и разбра, че доставчикът на плочки е объркал поръчката за подовите плочки в една от баните за гости и явно — опа! — е забравил да поръча цялата доставка на един от другите видове. И на всичкото отгоре твърдеше, че техният майстор не можел да започне със слагането още поне шест седмици.

Би пробутал този кошмар на Оуен, но брат му вече бе затънал до шия в преговори с майсторите относно противопожарната система на сградата.

Оттегли се в домашния си офис и през следващия час се постара да докара на провинилия се доставчик по-голямо главоболие от неговото собствено.

Това му донесе поне някакво удовлетворение.

Когато приключи, грабна една кока-кола, глътна таблетка аспирин и се запъти обратно отсреща. Завари Оуен на паркинга.

— Къде отиваш? — попита той.

— Отивам да поработя малко в работилницата. Виж, Рай ми каза за объркването с плочките. Утре сутринта ще сритам задника на виновника.

— Вече е сторено. Спешно съвещание. Къде е Рай?

— Последно го видях на третия етаж. Хей, най-добре да те осветля за мястото на галерията в съседство с книжарницата и най-новото хрумване на мама.

— Не сега. Тръгвай.

Откриха Райдър на третия етаж, зает да монтира един от поръчковите панели на прозоречния перваз.

— Пасва като ръкавица — похвали се той, — и изглежда просто фантастично.

Глупчо тропна с опашка в знак на съгласие и вероятно се надяваше някой да е донесъл нещо за хапване.

— Поне нещо да е наред днес.

— На мен ли го казваш? — Той погледна братята си. — Оуен каза ли ти?

— Аз казвам на Оуен и на теб. Първо, недей да си мериш ината със строителния инспектор, дори и ако се държи като задник.

— Хей, чуй ме...

— Не. Бил си прав, но ако почнеш да се заяждаш с общината, могат да блокират целия ни проект. Екстериорните врати отговарят на разпоредбите, били са одобрени и разписани още преди време. Остават на място. Но остави на Оуен или на мен да свършим мръсната работа, ако ти се стори, че нещата отиват на зле. Следваща точка...

Райдър остави автоматичния си чук.

— Дай ми тази кола. — Грабна я от ръката на Бекет. — Щом ще ми четеш конско, заслужавам малка почерпка.

При думата „почерпка“ опашката на Глупчо затропа по-силно.

Райдър само го погледна бегло.

— За мен е.

— Следваща точка — продължи Бекет. — Скарах се жестоко с доставчика на плочки. Негодникът се опита ме убеди, че възнамерявал да поръча цялата серия и щяло да му отнеме само седмица, за да я получи. Което е пълна глупост — отсече той, преди някой от братята му да го изпревари. — Всичко, което сме поръчали от тях, се бави със седмици.

Оуен грабна колата от Райдър.

— Бяха ни препоръчани, направиха много добра презентация и се заклеха, че могат да се справят със задачата. Това ще ни е за урок.

— Не те обвинявам — поне не много. Търговецът се издъни страшно. Фирмата му ще подмени обърканите плочки и ще изпрати онези, които не е поръчал, за тяхна сметка, а ние ще получим десет процента отстъпка за неудобството. Говорих със собственика.

— Браво на теб — одобри Оуен.

— И аз съм се учил от татко. Търговецът е притиснат до стената напълно заслужено, компанията е предупредена, а ние ще ги проверяваме всеки ден, за да сме сигурни, че няма пак да объркат нещо.

— Остави на мен.

— И няма да монтират плочките на обекта.

— Чакай малко. Виж...

— Ти не си прекарал последните два часа на телефона в слушане на оправдания, увъртания и глупости, докато собственикът се опитваше да се измъкне и да замаже положението. Няма да работим с такава компания. Ще купим плочките от тях, защото ще бъде по-голям

кошмар да набавим от другаде каквото ни липсва, но проклет да съм, ако им възложим още някаква работа.

— Съгласен съм с Бек — обади се Райдър.

— Задръжете малко. Имаме много нестандартни плочки — стъклени, вносни, със сложни шарки. Имаме нужда от опитни майстори, които да се заемат с поставянето им, и при това трябва да са добър екип.

— Уговорил съм се със собственика на една друга фирма да дойде и да види за какво става дума. Един от онези, които ни бяха оставили визитките си. Местен е, много иска работата и ми даде три препоръки за компанията си. Проверих ги, добри са. В момента идва насам. Ти говори с него — обърна се той към Оуен. — Ако не мислиш, че може да се справи, намери някой друг. Но ще намерим друг. Въпрос на принцип.

— Знаеш го какъв е, като си навие нещо на пръста — изтъкна Райдър. — При това е прав.

— Супер. Добре. — Оуен потърка лицето си с длани. — Господи. Бекет измъкна флакона с аспирин, който бе прибрал в джоба си на излизане.

— Благодаря.

— И така, какво искаше да ми кажеш за мама и хрумването ѝ?

Оуен глътна аспирин и пийна от колата.

— Може пак да ти потрябва хапче. След като собствениците на галерията се изнесоха от помещението, мама иска да го превърне в магазин за сувенири, който да е свързан с хотела.

— Това го знам.

— Не знаеш, че го иска сега.

— Какво значи *сега*? Не може да стане сега.

Оуен го изгледа с искрено съжаление.

— Ти ѝ го кажи! Сега е там с каталог с разцветки, бележник и ролетка.

— О, мили боже. — Бекет разтри врата си. Главоболието му тъкмо бе почнало да отшумява. — И вие двамата идвате с мен. Няма да се разправям с нея сам.

— На мен тук ми е добре — възрази Райдър. — Занимавам се с дърводелство. Харесва ми спокойствието.

— Тогава си вземи чука. Може да ни потрябва.

Бяха собственици на търговския обект в съседство с книжарницата от няколко години. С времето се бе преобразявал неведнъж. Последното му превъплъщение бе като малка частна галерия и ателие за рамки, която сега се бе преместила от другата страна на реката, в по-голямо помещение.

И сега, както можеше ясно да види през витрината до входната врата, майка му бе в почти празното магазинче и бе вдигнала мострения каталог пред една от стените.

По дяволите.

Тя ги погледна през рамо, докато влизаха.

— Здравейте, момчета. Какво ще кажете за това жълто? Красиво е, топло, но достатъчно приглушено, за да не се натрапва.

— Виж, мамо...

— О, а онази стена ей там? Трябва да бъде съборена частично и да остане само в долната си половина. Така пространството ще се отвори и ще имаме плавен преход към кухненския бокс. Него ще запазим почти непокътнат и ще го използваме за разни кухненски неща. Глинени съдове, дъски за рязане, от този сорт. Ще оставим и онова малко коридорче, което води към стаята, която ще бъде офис. Може би ще сложим някаква декоративна завеса или нещо подобно за малко шик. А на горното ниво...

— Мамо. Мамо. Добре, всичко е чудесно, но може би не си забелязала, че сме затрупани с работа точно отсреща.

Тя само се усмихна и потупа Бекет по бузата.

— Това не е много. Предимно козметични промени.

— Събарянето на стена...

— Само една малка стеничка. — Наведе се да погали Глупчо, който гальовно се сгуши до крака ѝ. — Нужна е най-вече малко боя, а в банята трябва да се сложи нова мивка, разни такива. Само освежаване. Можете да заделите няколко души, докато се слагат подовите настилки.

— Но...

— Не искаме това място да стои празно, нали? — Тя сложи ръце на хълбоците си, докато се завърташе в кръг. — Там ще ни трябва един плот за касовия апарат за продажбите. Отново нещо малко, нищо специално. Ти можеш да го направиш, нали, Оуен?

— О... разбира се.

— Страхливец — измърмори под нос Бекет, когато майка им се отдалечи към мъничката баня и тоалетна.

— Много ясно, братле.

— Една хубава малка стенна мивка, нова тоалетна чиния, красиво огледало и лампа — готово. Боядисване и хубаво осветление тук и на горното ниво. О, и нова боя на фасадата. Ще изберем нещо, което да подхожда на цвета, който ще използваме за хотела.

— Мамо, дори и да успеем да заделим няколко души и да свършим с ремонта тук, ще трябва да наемеш някого за управител, да заредиш стока и...

— Вече съм го измислила. Не се тревожете за нищо. Говорих с Маделин от читателския ни клуб. Познавате Маделин Креймър — продължи Джъстин, бодро смазвайки всички възражения. — По-рано бе управителка на една художествена галерия в Хагерстаун.

— Да, разбира се, но...

— Тя познава най-различни местни творци и занаятчии. Ще представяме изцяло местни творби и изделия, ще покажем какво можем и кои сме. — Със слънчеви очила в косата си, стиснала здраво цветевите мостри, Джъстин се усмихна сияйно на празното помещение. — Ще бъде прекрасно.

Не можеше да оспори това. Изобщо не можеше да спори, осъзна Бекет. Беше победен.

— Ще можем да изпратим някого да работи тук, само ако графикът на ремонта в хотела го позволява.

— Ама, разбира се, скъпи. Рай, имаш ли време да ми помогнеш да измисля какво точно ще правим с тази стена тук?

— Разбира се.

— Няма ли да е забавно? — Тя озари и тримата със сияйната си усмивка. — Ще създадем нов, свеж бизнес в града, ще предоставим на местните творци едно чудесно място за изява и ще си имаме прекрасно малко допълнение към хотела, преди той да е готов и отворен.

Тя сложи ръце на ханша си.

— Някой от вас има ли среща тази вечер?

— На кого му остава време? — измърмори Оуен. — Не, мамо, аз нямам.

Получила отрицателни покличания на главите и от другите двама, тя въздъхна шумно и продължително, преди да се наведе и да се

обърне към Глупчо.

— Как ще се сдобия с момичета и внуци, ако тези тук не започнат да ги търсят? Е, защо всички не дойдете на вечеря? На път към дома ще купя кочани прясна царевица и ще ви спретна истинска гощавка.

И ще ги хване да уточнят детайлите по най-новото ѝ хрумване, помисли си Бекет. Но какво пък.

— Дадено. — Той се обърна и забеляза Клеър, която тъкмо надничаше през вратата.

— Здравейте. Семейно съвещание ли е?

— Тъкмо приключи — увери я Джъстин.

— О, тук изглежда толкова тъжно сега. Съжалявам, че преместиха галерията, но знам, че много ще им хареса по-голямото пространство в Шепърдстаун.

— Няма да е тъжно за дълго. Тъкмо ти ми трябваш. — Джъстин отново вдигна цветната лента. — Кажи ми, какво мислиш за този цвят за стените.

— Много ми харесва. Слънчев е. Топъл, но не прекалено ярък. Да не би вече да имате нов наемател?

— Не и след последната среща на читателския ни клуб.

Докато майка му обясняваше всичко на Клеър, определено много доволна от явното удоволствие на по-младата жена, Бекет излезе навън и приседна на стъпалата, които водеха към верандата на книжарницата.

Щяха да го измислят, каза си той. Графика на работниците и ремонта, материалите. Той можеше да отдели малко време, ако имаше нужда от проектиране. Нямахше да им трябват разрешителни, стига да не променят нещо в конструкцията, тъй като щеше да си остане търговски обект.

Оуен щеше да се погрижи за разрешителното за бизнеса, за документацията и всичко останало.

Но, господи, колко неподходящ момент. Ужасно зле избран момент в края на гаден ден.

Майка му излезе навън с Клеър и повториха упражнението, но този път бе вдигнала различна цветна ивица пред фасадната стена. Забеляза го и се намръщи.

— Изглеждаш изморен, скъпи.

— Тежък ден на плантацията. Всичко е уредено — добави той, преди тя да го засипе с въпроси. — Ще ти разкажем по-късно.

— Непременно. А сега вземи да закараш Клеър до вкъщи.

— О, не, няма нужда. Ще се поразходя.

— Защо ще вървиш? — попита я Бекет. — До вас е близо два километра.

— Едва ли е повече от километър и обичам да ходя пеша. Колата на детегледачката ми нещо не била наред и затова ѝ оставих моята, за всеки случай. Не искам да я разкарвам заедно с момчетата да идва да ме взема.

— Аз ще те закарам.

— Наистина няма нужда.

— Можеш да спориш с мен — каза той, докато ставаше. — Но няма никакъв смисъл да спориш с нея. — Пристъпи към майка си и я целуна по бузата. — Напомни на Рай и Оуен, че човекът от фирмата за плочки ще дойде.

— Ще им напомня.

— До после, робовладелецо.

[1] Детективски роман от Дашиъл Хамет. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Благодаря, че ще ме закараш до нас — подхвана Клеър, докато вървяха към пикапа му. — Особено като виждам колко си уморен.

— Не съм уморен. Просто беше скапан ден.

— Проблеми с хотела?

— Досадни неприятности, които ме карат да предпочитам цял ден да размахвам чук, вместо да говоря по телефона. Дано си струва в крайна сметка — добави той и хвърли бегъл поглед на хотела.

— Ще си струва. А сега и магазин за сувенири. Вълнуващо е.

— Ще бъде още по-вълнуващо след шест месеца. — Отвори вратата откъм седалката до шофьора и махна оттам папка, дебел тефтер и стара мърява кърпа.

— Става дума предимно за боядисване, нали?

Той се обърна и я изгледа сериозно.

— Какво?

— Първо, никога не е само боядисване, не и с мама. Второ, ухаеш наистина страхотно.

Чуха клаксон. Бекет се извърна и махна на един от дърводелците, който тъкмо минаваше край тях с колата си. Клеър се качи в пикапа.

— Остава ли уговорката за петък вечер?

— Алва е свободна и ще гледа децата.

— Добре. — Остана до вратата за миг, наслаждавайки се на факта, че Клеър седи в колата му и двамата правят планове за петък вечер. — Седем часът добре ли е?

— Да, супер.

— Добре — повтори Бекет, после затвори вратата и заобиколи към шофьорското място. — Е, вълнуват ли се децата от започването на училище?

— Лиъм само за това говори. Мърфи е много развълнуван, особено заради кутията си за обяд с любимите му рейнджъри. А Хари още се преструва, че му е все едно.

Бекет потегли от паркинга, хвана зеленото на светофара и зави наляво.

— Ами ти?

— Вече имаме нови обувки, раници, кутии за обяд, моливи и боички, тетрадки. Лудото препускане из мола е зад гърба ми и това е голямо облекчение. След като и Мърфи ще е на градина по цял ден, много от проблемите с намирането на детегледачка отпадат, а това доста улеснява живота ми.

— Чувам премълчаното „но“.

— Но... бебчето ми тръгва на детска градина. Сякаш само преди ден го носех на ръце, а сега той ще носи раничка на гръб. Хари вече е преполовил началното училище. Струва ми се невероятно. Така че, ще ги оставя в понеделник сутрин, ще се прибера у дома и ще си поплача хубаво. И това е.

— Винаги съм си мислел, че моята майка е танцувала от радост в мига, в който сме се качвали в училищния автобус.

— Щастливият танц идва веднага след хубавия плач.

— Ясно. — Спря на малката алея зад нейния миниван.

— Не мога да те поканя на вечеря. Ейвъри и Хоуп ще дойдат.

— Няма нищо. Мама смята да ни подкупи с вечеря.

Тя се поколеба и го погледна косо.

— Би могъл да влезеш за малко, ако имаш минутка да пийнеш нещо студено.

— Имам минутка. — За да изпита и двамата, той се наведе да отвори вратата ѝ и остана така, загледан в очите ѝ, в проблясващите зелени оттенъци в сивите ѝ ириси. — Хубаво е. Да съм близо до теб, без да се преструвам, че не се опитвам да съм близо.

— Странно е да знам, че искаш да бъдеш.

— Хубаво странно или лошо странно?

— Хубаво и странно — отвърна тя и слезе.

Не познаваше добре къщата ѝ. Беше влизал няколко пъти. Тя бе наела Райдър да ѝ помогне с ремонта, скоро след като я бе купила, и той бе ударил едно рамо.

Само си търсеше повод.

През годините тя бе канила гости на барбекю в задния двор, така че бе виждал градината и кухнята.

Но не знаеше как функционира цялата къща в ежедневието. Това бе нещо, което го интересуваше в една сграда и хората, които живееха или работеха в нея.

Отпред бе засадила цветя, приятна и добре поддържана комбинация от растения, които леко страдаха от онова, което майка му наричаше „болестта на късното лято“. Миниатюрната ѝ морава се нуждаеше от косене.

Трябваше да ѝ помогне за това.

Беше боядисала входната врата в наситеносиньо и в средата имаше голямо месингово чукче във формата на келтски възел.

Отвори я и се озоваха директно във всекидневната, в която имаше малък диван с дамска на сини и зелени райета и два фотьойла в зелено. Останките от верижна катастрофа на множество колички „Мачбокс“ бяха разпилени по паркета.

Етажерките за книги, в чиято направа се бе включил, заемаха една цяла стена. Хареса му, че тя ги е оползотворила, като ги е напълнила с книги, семейни снимки, разни дреболии.

— Ела насам, към кухнята.

Той се спря на вратата на малко помещение, чиито стени бяха покрити с карти и плакати. Пъстри кутии бяха пълни с играчките, които не бяха разпилени по пода. Забеляза кръглите детски възглавници-кресла, които си променяха формата, малки масички и цялата бъркотия, която създаваха три малки момчета.

— Хубаво е.

— Имат си свое място, което да споделят и да са далеч от мен.

Тя продължи надолу по коридора, подминавайки миниатюрното сервизно помещение под стълбите, и се озоваха в комбинирания кухня и трапезария.

Бели кухненски уреди и тъмни дъбови шкафчета. Имаше и свежи летни плодове в дървена купа върху малкия бял плот между печката и хладилника, който на свой ред бе облепен с детски рисунки и на който стоеше и месечният ѝ работен календар. Около квадратната дървена маса имаше четири стола.

— Децата сигурно са отзад. Дай ми само минутка.

Отиде до вратата и извика през мрежата против насекоми.

— Здравейте, момчета!

Отговориха ѝ с викове и писъци и от мястото си Бекет забеляза как грейна лицето ѝ.

— Клеър! Защо не се обади да дойда да те взема?

— Докараха ме с кола. Няма проблем.

Бекет чу проскърцване на стол, след което на вратата се появи Алва Райденур.

Беше му преподавала по алгебра предпоследната година в гимназията и по висша математика през последната. Както и тогава, сребърните рамки на очилата ѝ бяха кацнали върху носа, а косата ѝ — сега чисто бяла — бе плътно пристегната на кок.

— Виж ти, Бекет Монтгомъри. Не знаех, че работиш като таксиметров шофьор.

— Само кажете докъде да ви закарам, госпожо Райденур. За вас няма да включа апарата.

Тя отвори вратата с мрежата и момчетата се нахвърлиха върху Клеър с разказите си за приключенията от деня, с въпроси, молби и оплаквания.

Алва ги заобиколи и забодде пръст в рамото на Бекет.

— Кога ще бъде завършен онзи хотел?

— Няма да е съвсем скоро, но когато стане, аз лично ще ви разведа навсякъде.

— Ще го запомня.

— Имате ли нужда от помощ за колата?

— Не. Съпругът ми успял да я закара в сервиза. Как е майка ти?

— Заета и гледа и на нас да ни създава работа.

— Както си е редно. Никой не иска да има мързеланковци наоколо. Клеър, аз ще вървя.

— Ще ви закарам до къщи, госпожо Райденур.

— Живея през две къщи, Бекет. На саката ли ти приличам?

— Не, госпожо.

— Вие, момчета! — Използва гласа си на бивша учителка и трите хлапета веднага млъкнаха. — Дайте възможност на майка ви да си отдъхне. Искам да чуя всичко за първия ви учебен ден, когато ви видя следващия път. И, Лиъм? Събери онези колички в дневната.

— Но Мърфи...

— Ти ги свали, ти ще ги събираш. — Тя намигна на Клеър. — Тръгвам.

— Благодаря, Алва.

— О, обещах им бисквити и мляко, ако не се бият поне половин час. Успяха да се въздържат.

— Значи бисквити и мляко.

— Ти и братята ти бихте ли се днес? — обърна се Алва към Бекет.

— Не и през последния половин час.

Тя се засмя гласно, докато се отдалечаваше.

Мърфи задърпа ръката на Бекет.

— Искаш ли да видиш моите Звездни рейнджъри?

— Имаш ли Червения рейнджър от „Мистична сила“?

Очите на момчето се разшириха. Можеше само да кимне отсечено, преди да хукне от стаята.

— Измий си ръцете — извика подире му Клеър. — Сега вече я загази — измърмори тя на Бекет. — Измийте се — нареди на другите две момчета, — ако искате бисквити.

Очевидно искаха, тъй като се втурнаха към банята.

— Звездните рейнджъри са последната мания на Мърфи. Има пластмасови играчки, филми, пижама, тениски, костюми и всякакви кораби. През април направихме тематично парти за рождения му ден със Звездните рейнджъри.

— Някога ги гледах по телевизията. Бил съм на дванайсет сигурно, така че казвах, че са лигави. Но ги гледах постоянно.

Докато говореше, я наблюдаваше как изважда от шкафа малки чинийки и ги оставя на масата. Звездни рейнджъри, Спайдърмен и Върколакът.

— Коя е за мен?

— Моля?

— За мен няма ли бисквити с мляко и чинийка със супергерой?

— О. Разбира се. — Очевидно изненадана, тя отново се пресегна към шкафа и избра още една чинийка. — Хан Соло.

— Идеално. Бях предрешен като Хан Соло за Хелоуин.

— На колко беше тогава?

— На двайсет и седем.

Тя се засмя, доставяйки му удоволствие, и когато остави чинийката и четири цветни пластмасови чаши на масата, той улови ръката ѝ.

— Клеър.

— Имам всички. — Мърфи мъкнеше голяма пластмасова кутия, отрупана с фигурки на рейнджърите. — Виж, имам си рейнджърите от „Могъщия морфин“ и „Ярост в джунглата“, и виж, имам даже и Розовия рейнджър, нищо че е момиче.

Бекет приклепна и взе един от Зелените рейнджъри.

— Това, братле, е невероятна колекция.

Безкрайно сериозен и с широко отворени очи, Мърфи само кимна.

— Знам.

Остана близо час. Клеър би го целунала отново, дори и само заради това, че забавлява толкова добре децата ѝ. Изобщо не изглеждаше отегчен или ядосан от разговора, който се въртеше изцяло около супергероите, техните суперсили, партньорите им и враговете им. Но той не я целуна.

Естествено, че не я целуна, каза си наум тя, докато пъхаше във фурната картофите, нарязани на четвъртинки и поръсени със зехтин и подправки. Би било крайно неловко с трите хлапета, които го бяха наобиколили.

Постави дъската за рязане върху мивката, за да може да наглежда децата, които се бяха заплеснали с игралната дъска, подарена им от баба и дядо, и се зае да кълца чесън за маринованото пиле.

Толкова им бе харесало да си играят с мъж у дома.

Винаги можеха да разчитат на баща ѝ, разбира се, както и на таткото на Клинт, когато им гостуваше, а също и на Джо, съпруга на Алва. Но всъщност си нямаха никого на възрастта на баща им.

Така че си бяха прекарвали чудесно последния час.

Сега закъсняваше леко с подготовката за вечерята, но нямаше значение. Щяха да хапнат по-късно от планираното. Вечерта бе доста приятна и можеха да вечерят на верандата, а после момчетата можеха да потичат малко в задния двор преди лягане.

Тя забърка подправките заедно, заля пилешките гърди с маринатата, покри купата и я остави настрана.

Клеър обичаше да се занимава в кухнята и да слуша гласовете на момчетата в топлата привечер, лаенето на съседското куче, да усеща

аромата от фурната и от малката си леха с подправки. Което ѝ напомни, че през уикенда трябваше да се земе с плевене и подкастриане.

Спомни си, че трябваше да се захване и с прането, което бе отложила, защото бяха останали до късно във „Веста“ предната вечер.

Когато бе целунала Бекет в сумрака на хотела.

Беше глупаво да мисли толкова за това, каза си тя. Бе целувала и други мъже, откакто Клинт бе загинал.

Е, двама, така че множественото число бе уместно. Сина на съседите на майка ѝ, който бе много порядъчен счетоводител, живеещ и работещ в Брунсуик. Три срещи с него, две доста приятни целувки. И никакъв особен интерес или химия и от двете страни.

После приятеля на лелята на Лори, адвокат от Хагерстаун. Страхотно изглеждащ мъж, спомни си тя. Доста интересен, но много огорчен от наскоро развелата се с него жена. Една среща, една напрегната целувка за лека нощ. Дори ѝ бе изпратил цветя с извинение, че цяла вечер ѝ е говорил за бившата си.

Колко ли време бе минало оттогава, запита се тя. Мислено се зае да изчислява, докато белеше морковите. Хари бе паднал от колелото си с три гуми и си бе счупил млечното зъбче на сутринта, преди тя да излезе на среща със счетоводителя, значи е бил на около пет.

Господи, вече бяха минали повече от три години, осъзна сега. А срещата ѝ с адвокатата бе в деня, след като бе преместила Мърфи от бебешкото му креватче в голямото, значи е бил на три. Преди около две години.

Кое ли бе по-показателно, фактът, че измерваше времето по дребните случки в живота на децата си, или това, че дори не се бе замисляла да излиза на срещи цели две години?

Вероятно едното бе свързано с другото.

Вече бе сложила пилето да къкри във вино и подправки, когато чу отварянето на входната врата и поздрава на Ейвъри.

— Идваме с подаръци.

— Влизайте! — Клеър хвърли последен поглед през прозореца, преди да побърза към предната част на къщата. — Хоуп. — Тя сграбчи жената в прегръдките си. — Изглеждаш фантастично.

Което неизменно бе вярно. Излъчваше елегантност и стил в свободната си лятна пола и блузата с волани в наситеночервено.

— О, радвам се да те видя. — Хоуп отвърна на прегръдката ѝ и силно я притисна на свой ред. — Толкова време мина. Господи, нещо ухае божествено.

— Вечерята, която малко закъснява. О, слънчогледи.

— Не можах да им устоя.

— Обожавам ги. Елате отзад.

— Къде са моите мъже? — Хоуп разтърси трите подаръчни торби, които държеше.

— Знаеш, че не е задължително да им носиш подаръци.

— За мен също е много забавно.

— Хей, аз донесох вино. — Ейвъри потупа чантата в ръката си. — Което също ще бъде забавно. Хайде да го отворим и партито започва.

Хоуп се запъти направо към градината и се засмя, когато хлапетата се втурнаха към нея и торбите с подаръци. Клеър ги гледаше през вратата с мрежа против насекоми, докато Ейвъри отваряше виното.

Децата обожаваха Хоуп, мислеше си Клеър, със или без подаръци. А тя наистина изглеждаше фантастично. Секси тяло, което се допълваше от дрезгав глас, къса, безукорно подстригана тъмна коса с бретон, оформен на остри кичури, който подхождаше на високите ѝ скули и дългите и гъсти мигли, под които грееха очите ѝ.

Клеър знаеше, че тя поддържа тялото си с ежедневни усиленни тренировки и успяваше да изглежда едновременно атлетична и умопомрачително женствена.

— Господи, много е красива.

— Знам. Лесно е да я намрази човек. — Ейвъри подаде на Клеър чаша вино. — Но ние сме над тези неща. Обичаме я, въпреки красотата ѝ. Трябва да я убедим да приеме работата.

— Но ако реши, че не я иска...

— Имам силно предчувствие. — Ейвъри посочи корема си. — Прословутото вътрешно чувство на Мактавиш. Никой не може да спори с него. Тя е нещастна във Вашингтон.

— Нищо чудно — измърмори Клеър и усети как у нея отново се надига ненавист към противния негодник, който беше бивше гадже на приятелката ѝ.

— Спомена ми нещо за връщане обратно във Филадельфия или да си опитала късмета в Чикаго, но аз знам, Клеър, знам, че не това трябва да направи. Тя трябва да е тук, с нас.

— Е, мога да дам своя принос, като опиша цветно хотела и похваля братята Монтгомъри. Но в крайна сметка решението ще бъде нейно. — Прегърна Ейвъри през кръста. — Но е много хубаво, че двете сте тук сега.

Беше прекрасно, мислеше си Клеър по време на вечерята, докато всички се наслаждаваха на храната, приготвена от нея, а слънчогледите грееха начело на масата.

Остави момчетата да изразходват енергията от вечерята и прекомерното си вълнение чак до мръкнало.

— Ще ги прибера по клетките им за вечерта.

— Искаш ли помощ с връзването? — предложи Ейвъри.

— Не, ще се справя.

— Добре, защото след обилната вечеря и сладоледа с пресни ягоди, аз не съм сигурна дали мога да помръдна.

Клеър извика момчетата и получи очакваните протести и оплаквания.

— Имахме сделка — напомни им тя. — Кажете „лека нощ“.

Подчиниха ѝ се, увесили глави и тътрещи крака като трима каторжници, поели към затвора си.

Докато се върне, приятелките ѝ бяха разтребили масата.

— Бих казала, че не биваше да го правите, но много се радвам, че сте го свършили. — Отпусна се тежко на стола си и посегна към виното, което Ейвъри доля в чашата ѝ.

— О, колко е хубаво. Би било чудесно, ако можехме да го правим, когато си поискаме.

— Ейвъри не спира да ми хвали този хотел, откакто съм дошла.

— Е, значи е мой ред. — Предварително подготвена, Клеър се поизправи на мястото си и се наведе леко напред. — Не е просто място за пренощуване. Мисля, че ще има очарованието и топлотата на малкия хотел, но съчетани с елегантността на бутиков хотел. Разгледах части от него, получих представа за общата картина и видях плановете и снимките на мебели и аксесоари. Още съм замаяна.

— Да живееш на мястото, където работиш. — Хоуп вдигна рамене. — Това си има своите предимства и недостатъци.

— О, стига, Хоуп, та ти почти живееш в „Уикъм“.

— Може би. — Тъй като не можеше да отрече факта, тя само въздъхна шумно. — Негодникът и госпожица Големи гърди са официално сгодени.

— Заслужават се взаимно — измърмори Ейвъри.

— О, да. Както и да е, тя дори се намъкна в офиса ми предишната седмица и искаше да обсъждаме сватбените им планове, тъй като събитието ще се състои в хотела.

— Кучка.

— Отново ще повторя, о, да. — Хоуп чукна леко чашата си с тази на Ейвъри. — Вчера ме повика големият шеф. Искал да обсъдим договора ми, който почти изтича. Предложи ми повишение на заплатата, което отказах с обяснението, че ще си подам оставката. Той беше искрено удивен.

— Наистина ли си е въобразявал, че ще останеш, след като синът му се отнесе с теб по този начин? — не повярва Клеър.

— Явно. Когато осъзна, че говоря сериозно, удвои сумата. — Повдигна вежда и отново приготви чашата си за тост. — Удвои я, без да му мигне окото. Което бе изключително удовлетворяващо. Почти колкото и възможността да му откажа отново. Това толкова го ядоса, че ме освободи от задължението да изкарам договора си докрай.

— Уволнил те е?

— Не, не ме е уволнил. — Хоуп се усмихна на разгневената Клеър. — Просто се споразумяхме, че след като и бездруго ще напускам след няколко седмици, мога да си събера багажа още на секундата. Така че — приключих.

— Как се чувстваш? — Клеър се наведе към нея и стисна ръката ѝ.

— Добре съм. Наистина. Имам насрочено интервю за работа в Чикаго другата седмица, както и едно във Филадельфия, и друго в Кънектикът.

— Остани при нас.

Хоуп на свой ред стисна ръката на Клеър.

— Не отхвърлям възможността, иначе нямаше да съм тук. Признавам си, че това, което тези хора правят, звучи интригуващо. Искам да го видя, да го усетя. Да бъда толкова близо до теб и Ейвъри, е голямо предимство, но работата трябва да ми е по сърце.

— Приляга ти точно като някой от скъпите ти костюми. Недей да се осланяш само на думите ми. — Ейвъри сви рамене и се облегна безгрижно на стола си. — Ще видиш.

— Харесва ми града, или по-скоро винаги ми е харесвало да прекарам тук ден-два, когато съм ви идвала на гости. Е, кажете ми нещо повече за семейство Монтгомъри. Ейвъри ми ги представи в основни линии. Майка, трима синове. Загубили са баща си, който е основал бизнеса преди десетина години. Притежават няколко различни имота в града и околностите.

— Те спасиха стария хотел. Обсъждаше се да бъде съборен до основи, толкова зле беше положението. А това би било истинско престъпление.

— Спомням си как изглеждаше последните няколко пъти, когато съм идвала — отбеляза Хоуп. — Спасяването му е цял подвиг.

— Имат набито око и талант. И тримата са страхотни дърводелци и мебелисти. Те направиха тази веранда.

— Райдър е най-големият — продължи Ейвъри. — Той е ръководителят на този проект. Оуен е по детайлите, следи цифрите, говори по телефона, среща се с подизпълнители. Или поне с повечето. Бекет е архитект. Клеър може да ти разкаже повече за него, понеже той си пада по нея.

— О? — Хоуп отново вдигна вежда. — О, така ли?

— Така е — продължи Ейвъри, преди Клеър да каже нещо.

— Целували са се страстно и горещо в мрачните, обитавани от духове коридори на хотела.

— *Сериозно?* Чакай, духове ли? Не, едно по едно. — Хоуп размаха ръце пред лицето си, сякаш да разчисти полето. — И така, разкажи ми всичко за Бекет Монтгомъри. Виждала съм го за кратко в ресторанта ти, Ейвъри, но ми е останало само впечатлението, че е много секси.

— Много секси е съвсем точно, но Клеър разполага с повече детайли, благодарение на страстната целувка.

— Изобщо не биваше да ти казвам за снощи — обърна се Клеър към Ейвъри.

— Как ли пък не. Той е страхотен, и тримата са такива. Има офис и апартамент над ресторанта.

— О, да, точно така. Сега си спомням. Срещала съм се и с Оуен, колкото да си кажем „здрасти“. Поне двама от тримата са готини.

— Райдър също продължава традицията. Както и да е, да се върнем на Бекет. — Ейвъри се ухили на Клеър. — Има диплома от университета на Мериленд, като през лятото работеше в семейния бизнес, после няколко години чиракува в една фирма в Хагерстаун. Сега е изцяло ангажиран със семейната строителна и предприемаческа фирма, като се занимава с архитектурните проекти и все още си слага колана с дърводелски инструменти, когато имат нужда от него. И много му отива при това.

— Може би ти трябва да излезеш с него.

Ейвъри само продължи да се усмихва на Клеър над виното си.

— Мен никога не ме е гледал с онзи влажен поглед. Пада си по Клеър още от гимназията. Сам ѝ го е казал.

— Ооо.

Ейвъри леко тупна Хоуп по ръката.

— Нали ти казвам. Имат среща в петък вечер.

— Къде?

Клеър се размърда на стола си.

— Не знам. Сигурно ще идем на вечеря. Ще ме вземе в седем. Това означава вечеря.

— Какво ще облечеш?

— Не знам. Господи, не знам. Не помня как се прави всичко това.

— Тук сме да ти помогнем — увери я Хоуп. — Ще се качим горе и ще изберем нещо.

— Дори не съм сигурна, че имам нещо, което е подходящо за срещи. Всичко в гардероба ми е дрехи за мама и облекло за работа в книжарницата.

— Аз харесвам дрехите ти — възрази Ейвъри.

— Ще видим кое какво е. И ако не намерим нищо, което да ти хареса, ще идем на пазар.

— Нямам особено време за...

— Клеър, била си на покупки с мен. — Хоуп вдигна пръст. — Знаеш, че мога да подбера тоалет, включително обувки, аксесоари и подобаващо бельо, само в рамките на двацет минути.

— Има истински талант — потвърди Ейвъри. — Видя ли, забавно е. Можем да го правим непрекъснато, когато Хоуп заживее в

града. Знам какво трябва да направиш! Трябва да се преместиш още сега. Ела да живееш при мен, докато хотелът не е завършен. Идеално е. Можем пак да сме съквартиранти. Ще опознаеш района, хората, ще разучиш из основи хотела, преди наистина да заработиш в него.

— Прибързаните планове винаги са били твоя специалност. Дори не съм видяла онова място още. А и дори и ако реша, че искам тази работа толкова силно, колкото и чифт нови обувки на „Маноло Бланик“, няма никаква гаранция, че ще ме вземат. Може пък майката и синовете ѝ да изпитат мигновена омраза към мен.

— Няма как да стане, прекалено прозорливи са. Особено Джъстин. О, о! — Ейвъри размаха чашата си с вино. — Чу ли за магазинчето за сувенири?

— Бях там по-рано днес — потвърди Клеър. — Сградата е точно до книжарницата — обясни тя на Хоуп. — Наемателят им се изнесе и сега ще го превърнат в магазин за сувенири, специално предлагащ творби на местните художници и занаятчии. Ще бъде свързан с хотела.

— Отлична идея.

— Имат много такива — увери я Ейвъри.

— Аха. Каж ми сега за духовете, които витаят в сградата.

— Става дума за жена, която харесва аромата на орлови нокти. Само това знам. — Ейвъри сви рамене. — Най-старата част от сградата е първата каменна постройка в този град. От края на осемнадесети век. Така че тя би могла да е още от онези времена. Знаеш ли какво? Оуен трябва да я проучи. Точно това прави той — проучва нещата.

— Оуен е мъжът, с когото говорих. Който се занимава с детайлите. Този призрак с предпочитание към орловите нокти създавал ли е някакви проблеми?

— Не съм чувала за такива. А щях да чуя, или пък Клеър. Работниците често хапват в моя ресторант и си купуват кафе от „Обърни нова страница“. Щяха да приказват, ако имаше нещо, повярвай ми. Може би ще я усетиш, когато идем да разгледаме утре. Клеър, трябва да дойдеш.

Клеър се съсредоточи отново в разговора и извърна поглед от помръкващата светлина над моравата в задния двор, която имаше нужда от косене.

— Не мисля, че семейство Монтгомъри ще искат три момчета да тичат наоколо. Освен това не е безопасно.

— Няма да се бавим. Мога да помоля Франи да ги наглежда за половин час. Тя е на смяна утре.

— Не знам... Чакай да помисля. Може да ги оставя за малко при майка ми. За много малко — добави тя. — Още имаме доста неща за приготвяне за училище, а трябва да свърша разни неща из градината и къщата.

— Обиколката започва в десет.

Клеър мислено преговори задачите си за следващия ден.

— Може да се уреди. Ще бъда там, стига да успея.

— Дадено. Сега. — Хоуп потри ръце. — Хайде да си поиграем на преобличане.

СЕДМА ГЛАВА

Както бе уговорено, Оуен пристигна във „Веста“ точно в девет и половина, за да се срещне с Хоуп и да поговорят. Тъй като бе обещала да стои настрани, Ейвъри се занимаваше със сутрешните си задачи — запали пещите за пиците, приготви сосовете в очакване на съботните клиенти, преди ресторантът да отвори в единайсет.

Когато Оуен влезе, Хоуп седеше до бара, пиеше кафе и преглеждаше записките си.

Оуен премести куфарчето в лявата си ръка и й протегна дясната.

— Хоуп.

— Оуен.

— Радвам се да те видя отново. Благодаря ти, Ейвъри.

— В името на общото благо — обади се тя откъм печката.

— Кафе?

— Би било чудесно. Аз ще си сипя. — Тъй като се чувстваше като у дома си, той отиде до каната, която тя бе приготвила на кафемашината, сипа си в чаша и добави захар. — Искаш ли да седнем? — предложи той. — Е, как мина пътуването?

— Не беше зле. — Тя зае мястото си, като го оглеждаше преценяващо, както бе сигурна, че прави и той. Очите му, ясни и сини, бяха вперени право в нейните. — Тръгнах достатъчно рано, за да избегна трафика.

— Не пътувам често до столицата. Натовареният трафик е една от причините. — Усмивката раздвижи и смекчи чертите на лицето му. — Темпото тук е доста по-забавено.

— Да, така е. Градчето е красиво. — Тонът ѝ бе преднамерено безизразен. — Винаги ми е било приятно в този край, когато идвах на гости на Ейвъри и Клеър.

— Доста е различно от Джорджтаун.

Явно се проучваха взаимно, реши тя. Е, тя знаеше правилата на тази игра.

— Търся промяна. Реконструирането и реновирането на сграда като хотела, с неговата дълга история, сигурно е доста различно от обичайната работа, с която се е нагърбвала компанията „Монтгомъри Фемили Кънстракшън“ в миналото. Ти и семейството ти сте ремонтирали стари сгради и преди, включително и тази, в която се намираме сега, но не и в такъв мащаб. Вероятно е голямо предизвикателство.

— Така е.

— А да притежаваш хотел с всичките му изисквания, дейности, специфични нужди, това е голяма промяна в сравнение с по-традиционната роля на наемодател.

„Кой кого интервюира?“, запита се той и реши, че я харесва.

— Обмисляхме го дълго, обединихме вижданията си и създадохме единна концепция. Ще я превърнем в реалност.

— Защо точно хотел?

— Обзалагам се, че си проучила историята на сградата.

— Това не обяснява защо семейството ти е избрало точно тази концепция.

Огледа я преценяващо, докато тя го разпитваше. Трябваше да ѝ даде няколко точки преднина — за външния вид, като начало. Изглеждаше убийствено и знаеше как да го използва. Добре оформената ѝ прическа подчертаваше очите ѝ. Кройката и ръждивочервеният цвят на костюма прилягаха отлично на тялото ѝ и внушаваха контрол и авторитет.

Имаше големи топли очи, забеляза той, контрастиращи с хладния ѝ вид.

Страхотна комбинация.

— Първоначално е бил крайпътен хан — обясни той, — място, където пътниците да си починат, да отморят конете си и да похапнат. С времето различните собственици са го разширявали и надстроявали. Името се е променяло, но повече от век е било хотел. Отново ще го превърнем в такъв, ще уважим историята му. И същевременно ще го пренесем в двадесет и първи век.

— Проучих подробно някои от основните елементи. — Сега тя се усмихна и хладината се стопи.

Той ѝ даде още няколко точки.

— Забавляваме се с този проект. Районът може да предложи много на туристите. Антиетам, Кристалните пещери, Харпърс Фери и още много неща. В момента посетителите няма къде да отседнат в Бунсборо. След като това се промени, ще привлечем тук хора, които биха искали да похапнат, да пазаруват, да разгледат забележителностите. Искаме да им предложим уникално преживяване в красиво място с изключително обслужване.

— Изключително, индивидуално, традиционно. Интересна концепция е да наречете стаите с имената на литературни двойки.

— Влюбени двойки. Всяка стая ще има свой собствен облик, собствено излъчване. Двойките са сред основните клиенти на всеки хотел. Бихме искали да привлечем младоженци по време на медения им месец, двойки, които празнуват годишнина или специален повод. Да им осигурим запомнящо се преживяване, за да ни посетят отново и да разказват на приятелите си.

И стига толкова за нас, помисли си той и отпи от кафето си.

— Биографията ти определено те прави подходяща за мениджърската позиция.

— Нося и папка с документите, които ти изпратих по електронната поща, ако я искаш.

— Разбира се.

— Искате управителят да живее в хотела.

— Един хотел не може да се управлява от разстояние. Осигуряваме апартамент с две спални на третия етаж. Има всекидневна, баня, малка кухня, но управителят ще има достъп до основната кухня, както и до пералното помещение.

— Тя или той — ще трябва да готви.

— Само за закуска.

— Бих казала, че се нуждаете от нещо повече. Щом предлагате нощувка със закуска, ще е добре да има и домашни бисквити, кексчета или някакви други закуски, които да предложите през деня. Вино и сирена — вечер.

— Би било добре.

— На Ейвъри ѝ хрумна, че би могла да предложи на гостите ви доставка на храна, ако не искат да излизат.

Оуен хвърли поглед назад към откритата кухня.

— Хитро. Бихме могли да сложим менюто на ресторанта ѝ в папките на всяка стая. Хитро — повтори той и си отбеляза в бележника.

— Има много практически въпроси, Оуен. Списък със задълженията, заплата, почивни дни. Поддръжка на домакинството, пране, бюджет, дребни ремонти. Всеки, който се нагърби с работата, ще се нуждае от помощник. Никой не може да работи двайсет и четири часа петдесет и две седмици в годината.

— Тогава да поговорим и за това.

Докато обсъждаха конкретните въпроси, се появи Джъстин. Днес беше с ментовозелени рамки на очилата, за да подхождат на кецовете ѝ. Махна за поздрав на Ейвъри и се запъти към масата.

— Ти би трябвало да си Хоуп. Джъстин Монтгомъри. — Ръкува се с младата жена, преди да погали рамото на Оуен. — Как вървят нещата?

— Има много въпроси — отвърна ѝ Оуен. — И доста свежи идеи.

Хоуп се поизправи на стола си, за да срещне погледа на Джъстин.

— Вие вече имате безброй такива. Впечатлена съм колко от дребните детайли вече са изчистени. Имате доста изчерпателен план за хора, които не са се занимавали с този бизнес.

— Направихме анкети сред приятели и роднини, както и наши познати, които пътуват много. Попитахме ги какъв би бил мечтаният хотел за тях. Предполагам, че ще научим още много неща, след като отворим, но бихме искали веднага да отговорим на повечето очаквания.

— Да ти донеса ли кафе, Джъстин? — извика Ейвъри.

— Ще си взема газирана напитка от хладилника. На крак съм от шест — обясни тя, докато отиваше натам. — Мозъкът ми не може да изключи. Мислех си, че Оуен ще ти обясни всички подробности, изискванията на позицията и така нататък. Реших да се отбия за минутка, преди да идем да разгледаме отсреща, за да ти кажа аз какво търся.

— Разбира се.

— Без съмнение търсим способен човек, който знае как да работи с хора, да реагира на всяка ситуация. Но ти нямаше да изкараш

и ден в „Уикъм“, ако не беше наясно с всичко това. Аз искам нещо повече.

Вперила поглед в Хоуп, Джъстин отвори бутилка диетична кока-кола.

— Търся човек, който да пусне корени тук, който да приеме хотела и града като свой дом. Този, който може да го направи, ще бъде по-щастлив в работата си и ще върши по-добра работа тъкмо поради тази причина. Ще отработим ежедневните задачи и различните задължения. Но трябва да харесваш мястото. Или ще се влюбиш в него, или няма да се получи нито за теб, нито за нас.

Тя се усмихна.

— Знам, че Оуен си мисли, че е по-важно да се справяш с компютърните програми за резервациите, да поддържаш изрядна документацията, да имаш база данни за клиентите и да знаеш как да оправиш стая, ако има спешен случай. Предполагам, че можеш всичко това, както и още много неща, иначе Ейвъри изобщо нямаше да те препоръча. Но това не е само бизнес за нас. Това място има нужда от любов. Ние му даваме много. Искам да го поверя в ръцете на човек, който може да му даде също толкова. И да може да прави хубави гофрети.

— Не знам дали съм подходящият човек — внимателно отвърна Хоуп. — Не съм сигурна дали това е точното място или работа за мен. Животът ми е... доста объркан в момента. Но знам, че съм заинтригувана. И вече се влюбих в идеята ви и в целта, която сте си поставили.

— Добре е за начало. Защо не идем отсреща да поразгледаме? Дватамата с Оуен можете да поговорите за детайлите и след това.

— Много бих искала да го видя.

— Аз ще дойда след малко — обади се Ейвъри. — Веднага щом Франи пристигне.

— Задната врата е отворена. — Оуен взе куфарчето си и стана. — Рай и Бек ще поработят на обекта още няколко часа тази сутрин.

— Ще ти е нужно въображение — подхвана Джъстин, щом излязоха навън. — Изминахме доста път, но има още много, преди сградата да заблести.

— Начинанието е мащабно. Красива каменна зидария. — Хоуп се любуваше на стените, докато вървяха по страничния тротоар.

Джъстин говореше за вътрешен двор там, където Хоуп виждаше строителни отпадъци и спечена кал. Но верандите изглеждаха многообещаващо с лъскавите си дървени парапети.

Влязоха във фойето и Хоуп изслуша Джъстин, която обясняваше за плочките и масите, за картините и цветята, а после минаха под една широка арка и се озоваха в помещението, което щеше да служи за трапезария. С окачен таван, разделен на квадрати от дървени летви — бели летви върху тъмнокафяво, обясни Джъстин. Маса от полирано дърво, без покривки, с малка ваза цветя върху всяка. Малка арка от оригиналната каменна зидария, оставена гола на задната стена, с голям резбован бюфет пред нея. Полилеи от ковано желязо с мотиви на дъбови листа и големи кълба цветно стъкло във формата на жълъди.

Хоуп почти успя да го види в небоядисаните стени, грубия под и бъркотията от строителни материали. Представи си го достатъчно добре, за да е сигурна, че ще имат нужда от помощни масички, може би под прекрасните странични прозорци.

Продължиха по коридора, покрай голи каменни стени, голи тухли, подминаха бъдещото перално помещение, офиса, и се озоваха в кухненския бокс.

Отново се заслуша в описанието, опита се да види шкафчетата, много от които щяха да са със стъклени вратички, за да се олекоти визията на масивното тъмно дърво. Гранитни плотове и кухненски уреди от неръждаема стомана — вградена в стената фурна, а готварската печка щеше да е в свободно стоящия сервизен плот в средата, който щеше да е от светло дърво, за да контрастира с тъмното.

— Кухнята няма ли врата?

— Ще я оставим отворена. — Пъхнала палци в предните джобове на панталона си и с вдигнати върху косата очила, Джъстин огледа помещението. — Искаме гостите да се чувстват като у дома си още в мига, в който прекрачат прага. Ще поддържахме хладилника зареден със студени напитки — сода, сок, минерална вода.

— Нещо като голям минибар?

— Нещо такова. Гостите могат спокойно да се възползват. Няма да таксуваме хората за всяка дреболия. След като пристигнат, цената на стаята покрива всичко. Ако искат чаша кафе преди закуска — или по което и да било време — и управителят не е на разположение веднага, могат да си го приготвят сами тук или да използват машината, която

ще вземем за библиотеката на втория етаж. Няма да е зле да има и купа сезонни плодове. Или бисквити.

— Тя вече се сети за бисквитите — обади се Оуен.

— Видя ли, на една вълна сме. Това е основната идея. Да могат да се отпуснат, да се наслаждават, да се чувстват като у дома си.

Хоуп усети как нещо я сгрыва и топлината я обзе цялата, когато минаха към рецепцията. Едва успяваше да види нещо от множеството кашони и инструменти, но започна да си представя. Два големи кръгли фотьойла в пастелнозелено пред изградената от тухли камина. Нямаше да има бюро, нито висок плот, а дълга, специално направена за управителя маса. Подът щеше да е застлан с плочки, които да си подхождат с настилката в кухнята и фойето, а многобройните прозорци осигуряваха светлина.

Знаеше, че задава много практически въпроси относно регистрацията, компютрите, складовите помещения и охраната, но докато да приключат с първото ниво и да минат нагоре, вече разбираше защо всички в семейство Монтгомъри се бяха влюбили в това място.

— Съдейки по шума, другите ми момчета са на третия етаж. — Джъстин ѝ хвърли поглед през рамо. — Защо не започнем оттам и от апартамента на управителя? Ще можеш да се запознаеш с останалите от семейството.

— Идеално.

Усети някакво леко притегляне наляво, докато поемаха по стълбите към третия етаж.

— „Елизабет и Дарси“ — обади се Джъстин, когато тя се поколеба на мястото си. — И двете стаи в предната част на сградата имат достъп до верандата над главната улица.

За миг ѝ се стори, че усеща аромат на орлови нокти, и се обърна да надзърне вътре. И подскочи, когато Ейвъри извика отдолу.

— Горе ли сте?

— Отиваме към третия етаж — отвърна ѝ Оуен.

— Забавих се повече, отколкото очаквах. — Ейвъри изтича по стъпалата към тях. — Какво мислиш?

— Голям е и отлично замислен. Засега видях само стаята за гости със специални нужди на първото ниво от хотелските стаи. Ще се качим на третия етаж и ще разглеждаме надолу.

— Можеш да видиш твоя апартамент.

Хоуп само поклати глава снизходително и продължи нагоре, стиснала временния парапет. Развинтено въображение, помисли си тя и рязко дръпна ръка. Би могла да се закълне, че докосва гладък метал.

— Там е апартаментът на управителя. — Джъстин посочи. — А това е „Мансардата“, в която някой работи.

Хоуп пристъпи подире ѝ. Чу свистенето и глухото тупване на пневматичен чук, преди да го види. Слънцето блестеше през прозореца, където работеше той. За миг не можа да различи лицето му и остана само с впечатлението за сила и увереност, докато чукът продължаваше да бумти.

Той прокара длан по дървото — същия панел, който бе забелязала на первазите на прозорците на долния етаж. После свали инструмента си и се завъртя.

Впери в нея хладен и преценяващ поглед. Някъде наблизко бумтеше друг пневматичен чук. Джъстин заговори и ги представи един на друг, но Хоуп чуваше само някакво жужене. Едва различи името му и усети мигновено и глупаво облекчение, че това не е Бекет.

Райдър.

Пое ръката му — на опакото имаше нарастваща дракотина, усети силната му и загрубяла длан, преди той да я дръпне отново.

— Как си?

— Благодаря, добре. — Но не бе напълно сигурна. Топлината стана по-осезаема, сякаш се концентрира само там. Имаше чувството, че мозъкът ѝ пулсираше от множеството детайли и образи.

Внезапно отчаяно ѝ се прииска да седне и да изпие нещо, каквото и да било, просто да е студено.

— Добре ли си, скъпа?

Погледна към Джъстин, чийто глас сякаш идваше от дъното на дълъг тунел.

— О... пих прекалено много кафе тази сутрин — успя да промълви тя. — Малко съм обезводнена.

Райдър отвори капака на хладилна чанта и измъкна бутилка вода. След като тя само я изгледа втренчено, той разви капачката.

— Ами, пий.

— Благодаря.

За първи път забеляза кучето — прелестно грозноватото кафеникаво куче — което седеше с вирната глава и я оглеждаше.

— Това е чудесен детайл — каза тя, за да не изгълта бутилката на един дъх. — Панелите на перваза.

— Да, добре се получи се.

— По дяволите, свършиха ми мунициите. Ти имаш ли... — Бекет се приближи. — О, здравейте.

— А това е Бекет — представи го Джъстин. — Развеждаме Хоуп из хотела.

— Да, здравей. Мисля, че се запознахме набързо преди няколко години. Добре дошла в „Мансардата“. Тъкмо бях отсреща в онова, което може да стане твойт апартамент. Е... Клеър не е ли с вас?

— Обадих ѝ се, преди да дойда — отвърна Ейвъри. — Трябвало да се отбие в книжарницата, имали някакъв проблем с интернета.

— Нека ти покажа и останалата част от този апартамент, преди да идем отсреща. — Джъстин махна с ръка. — Това ще бъде салонът, ще има достъп до верандата на третия етаж през вратата в дъното на коридора. Спалнята е отзад, а банята — в съседство.

Хоуп я последва по късия коридор, после зяпна удивено.

— Това е огромно помещение. Много ми харесва преградната стена.

— Заслугата е на сина ми, архитекта. Плот с две мивки от тази страна и душ ето там. Ваната, която е прелестна, ще бъде от другата страна на стената. Тук се стремим към повече разкош, сложни шарки по плочките, мозаечни детайли, кристални стенни аплици с матиран никел за акцент. Съвременно, с малко препратки към Стария свят.

„Мансардата“ щеше да бъде олицетворение на лукса, реши Хоуп, с голямо легло с четири пицно гравирани колони в спалнята, скъпи малки табуретки в долния му край и изискана тоалетка.

Предчувстваше, че ще успеят да направят така, че мястото да си заслужава да се качиш чак догоре.

Отново се почувства уверена, когато минаха в апартамента насреща. Отново същите красиви прозорци. Мъничка кухня, но Оуен беше прав — нямаше да ѝ е нужна по-голяма. Беше в съседство с всекидневната, която тя реши, че може да превърне едновременно в уютно и функционално място. Далеч не бе голям, колкото апартамента, с който разполагаше сега, въпреки втората спалня, но имаше достъп до верандата и до големия, красиво проектиран хотел.

Апартаментът определено бе напълно достатъчен, размишляваше тя, докато крачеше из него. И поне два пъти по-голям от първото ѝ самостоятелно жилище.

Което също бе на третия етаж, спомни си тя.

Място за гардеробна все щеше да намери. Просто щеше да използва втората спалня, тъй като офиса ѝ щеше да е на долния етаж. Ако искаше да приюти някой гост, би могла...

И кога бе решила, че иска тази работа, това жилище?

— Хубаво, практично жилище и отново ще кажа, с много добро разположение.

— Ако се споразумеем за останалото, можеш да си избереш каквото цвят искаш за стените. — Джъстин ѝ се усмихна. — Можем да излезем и да видим „Уесли и Лютиче“, другия ни голям апартамент. Той разполага с отделен външен вход.

— Много бих искала да го видя.

Всичко много ѝ харесваше, но знаеше, че не бива да се впуска в нещо, преди да е уточнила детайлите, да са се договорили за условията, и преди да е обмислила всичко.

Това би било драстична промяна — в географски и социален план и по отношение на кариерата ѝ. Не би могла да вземе подобно решение, без да го обмисли задълбочено.

— Ще бъде забележително. — Отново се намираще във фоайето и го оглеждаше за последно. — Всяка стая е специална или ще бъде такава. А и сградата има такава индивидуалност, толкова хубаво излъчване.

— Би ли могла да се влюбиш в нея? — попита Джъстин.

Хоуп поклати глава и леко се засмя.

— Мисля, че вече съм влюбена.

— Искаш ли работата?

— Мамо, наистина трябва да...

Джъстин само му махна с ръка да замълчи.

— И двете би трябвало да... Да. — Бе ужасяващо да го изрече гласно, но бе абсолютно вярно. — Наистина я искам.

— Наета си.

Ейвъри извика силно, сграбчи слисаната Хоуп и затанцува с нея в кръг. После сграбчи Джъстин и направи същото. Когато се запъти към Оуен, той вдигна ръце.

— Това е за момичета.

Затова само го удари по рамото.

— Толкова съм щастлива. Вълнувам се, Хоуп! — Отново улови ръцете на Хоуп и заподскача.

— Аз... госпожо Монтгомъри, сигурна ли сте?

— Джъстин. Двете се разбираме отлично. Сигурна съм. Оуен и братята му скоро ще ни настигнат. А сега, какво ще кажеш да обядваме заедно във „Веста“, да кажем към дванайсет и половина? Ще пийнем малко вино и ще поговорим.

— Да, разбира се.

Клеър почука на вратата и я побутна.

— Не бях сигурна, че още сте тук. Задържаха ме. Ако нещо вървеше по план, то други три се объркаха тази сутрин. Обиколихте ли вече всичко?

— Всяка една стая — отвърна Ейвъри, ухилена широко.

— Ами, добре.

— Аз ще те разведа из стаите, които още не си видяла. — Джъстин постави ръка на рамото на Хоуп. — Но първо поздрави новата ни управителка.

— Ти... Сериозно ли? *Наистина?* О, Хоуп!

Хоуп си каза, че се чувства замаяна, защото Клеър бе спряла дишането ѝ с прегръдката си. А не защото току-що бе взела едно от най-сериозните решения в живота си, по-скоро на базата на емоциите и инстинктите си, отколкото в резултат на анализ и рационално мислене.

Тъй като жените бърбеха скорострелно, Оуен се измъкна и се върна на горния етаж.

Завари братята си да обсъждат как точно да се разположи плотът за двете мивки в банята на „Мансардата“.

— Мама я нае.

— Естетически би било по-добре, ако... — Бекет спря наскре изречението. — Какво?

— Казах, че мама нае Хоуп Бомон.

— Как така я е наела? — Райдър напъха ролетката обратно в колана си с инструменти. — Не може просто така да я наеме.

— Е, направи го. — Оуен прокара пръсти в косата си. — На мига. Не можах и думичка да обеля при всички радостни писъци и

танци, особено след като се появи и Клеър и се включи във веселбата.

— Клеър е тук?

— Не се разсейвай! — сопна се Райдър. — Как, по дяволите, допусна това да се случи?

— Хей, не обвинявай мен. Хубавото е, че Хоуп е отлично квалифицирана, но...

— Квалифицирана е да се разпорежда в някакъв лъскав хотел в столицата, където има на разположение служители и пари в излишък. Господи, изкачи два етажа по стълбите и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. — В тона му се долавяше презрение. — Сигурно защото се размотава из строителен обект в обувки с тънки токчета, високи поне дванайсет сантиметра. Беше облечена с костюм, за бога.

— Е, нали се явява на интервю за работа.

— Тя е градско момиче. Управителят ще бъде ключова фигура и от него ще зависи дали това място ще си стъпи на краката. Ти и мама поговорихте с нея за пет минути и вече е назначена на заплата.

— Проведох почти едночасово интервю с нея днес, без да броим разговора ни по телефона от онзи ден. Прочетох автобиографията ѝ, проверих я. — Колкото повече възразяваше Райдър, толкова повече Оуен защитаваше страната на майка си. — Тя е умна и познава бизнеса. Повдигна конкретни въпроси, за които дори не ни е минало през ум още, и направи предложения.

— Предложенията са лесни. Трудно е да ги приложиш на практика. Какво ще стане, когато някой разлее кафето си на пода? Ще повика чистачката ли? Ние нямаме чистачка.

— Ти изобщо прочете ли автобиографията ѝ? — сопна му се Оуен. — Тя работи, откакто е навършила шестнайсет. Била е сервитьорка, докато е ходила на училище.

— Голяма работа. Това е било в гимназията. Говорим за сега. Какво стана с обсъждането на ключовите елементи в този проект и гласуването?

— Питай мама — предложи му Оуен. — Но ако беше поставено на гласуване, аз щях да подкрепя мама.

Спорът бе затвърдил позицията му.

— Супер. Ами ти? — Райдър забодде показалец в гърдите на Бекет.

— Да, Бекет — обади се Джъстин откъм вратата на апартамента, — ти какво мислиш?

Всички замръзнаха по местата си, включително и Клеър, която се бе качила с Джъстин. В мига, в който се опита да отстъпи крачка назад и да ги остави насаме, по-възрастната жена стисна здраво ръката ѝ.

— Не, всичко е наред. Няма да ни отнеме много време. Райдър явно има възражения относно избора ми на управител. Разбирам, че Оуен няма такива.

— Може би бих предпочел да... Не, нямам — реши Оуен.

Мъдро.

— Бекет?

Хванат натясно, Бекет поглеждаше от майка си към Клеър и обратно.

— Размених само две думи с нея. Наистина е ключова позиция, както изтъкна Рай. Най-важната тук. Но четох автобиографията ѝ и съм съгласен с Оуен, че е отлично квалифицирана. Очевидно ти е направила силно впечатление, иначе нямаше да я наемеш. Така че... явно си имаме управителка.

— Значи всичко е решено. Сега, преди да заведе Клеър да разгледа „Уесли и Лютиче“, искам да ви кажа на вас, *тримата глупаци*, че имате голям късмет, че Хоуп не се върна с мен. Можеше да си промени мнението относно работата с трима груби и заядливи мъже. А ти. — Тя посочи Райдър. — Давам ти шест седмици, след като тя започне да работи тук, за да се извиниш, задето се усъмни в преценката ми.

— Мамо...

— Само това исках да ви кажа — прекъсна го тя, като отново го посочи с пръст. — Хайде, Клеър.

Клеър им хвърли извинителен поглед и последва ядосаната им майка.

— Супер — измърмори Бекет и потри лице с длани. — Направо бе супер.

— „Явно си имаме управителка“ — изимитира го Райдър.

— Съгласи се с това, само защото се надяваш да ти излезе късметът с Клеър.

— Господи, млъкни вече. И няма нищо общо с Клеър. — Или почти. — Квалифицирана е, мама я харесва. Толкоз.

— Дори не я познаваме.

Макар и самият той да бе доста раздражен в този момент, Бекет кимна.

— Значи ще я опознаем. Разполагаме с онзи апартамент срещу църквата „Сейнт Пол“. В момента е свободен. Ще я настаним там, ще започне да работи с мама и Оуен за известно време. Ще поръчва нужните запаси, ще организират инвентаризацията, такива неща. Тя ще усети какъв е животът в малкия град, а ние ще я опознаем по-добре.

Райдър отвори уста да възрази заради принципа, но после размисли.

— Идеята доста си я бива. Ако се огъне или просто обърка тотално нещо, ще разберем, преди да е твърде късно.

— А и ако аз мога да прехвърля част от телефонните разговори, списъците и черната работа на нея, ще имам повече време да се занимавам тук и в работилницата. Ще ѝ предложим апартамента и малка почасова сума като заплащане. — Оуен кимна. — Може да се получи. Ако се съгласи.

— Кажи на мама — предложи му Райдър. — Тя ще я убеди да приеме.

— Аз ще ида да ѝ кажа. Идеята беше моя — добави Бекет и хукна.

Свари ги в края на външните стълби.

— Хей! Почакайте малко. Успя ли да видиш всичко този път? — попита Клеър, докато слизаше.

— Да. Ще бъде прекрасно. Хрумнаха ми нови идеи. — Тя потупа тетрадката си. — Двете с Джъстин ще ги обсъдим, щом успея малко да ги организирам. Благодаря, че ме разведе. Наистина е време да тръгвам.

— Можеш ли да изчакаш секунда, мнението ти може да е важно в случая. Мамо, какво ще кажеш да помолиш Хоуп да се премести тук сега, или веднага щом ѝ е възможно? Бихме могли да ѝ предложим апартамента от другата страна на улицата. Така ще има време да свикне с града, да опознае района. И би могла да помага на теб и на Оуен със задачите, с които сте се нагърбили.

Джъстин леко смъкна слънчевите си очила и го погледна над тях.

— Чия е идеята?

— Ами, моя, но Рай и Оуен...

— Бива си я. Ти си любимият ми син, поне временно. Ще поговоря с нея по време на обяда. Ще се чуем скоро, Клеър. Просто ми изпрати част от предложенията си за рекламната брошура, когато решиш, че си готова.

— Непременно.

— Ще се обадя на Каролий. — Джъстин извади телефона си и се отдалечи.

— Съжалявам за семейните разправии.

— Имаме си достатъчно наши. Райдър наистина ли не иска Хоуп?

— Просто е ядосан, че мама не се консултира с него. — Бекет реши да не споменава за коментарите му за градското момиче с костюм и дванайсетсантиметрови токчета. — Виж, мислех си да се отбия покъсно и да ти помогна с работата из двора.

— В двора ли?

— Да окося моравата. Липсва ми косенето.

— О, много мило, но вече я окосих сутринта.

— Тази сутрин ли? Все още е сутрин.

— Децата никога не спят до късно в събота, особено през лятото. Предимството на този факт е, че мога да свърша доста неща преди обяд. Което е хубаво, тъй като съботата за мен е ден за всичко, а неделята — за довършване на онова, което не съм успяла. Но благодаря.

— Можеш да разчиташ на мен. Наистина.

— Ще го имам предвид. Трябва да вървя да взема момчетата от майка ми и да идем на пазар. Много се радвам, че наемате Хоуп. Ще бъде идеална за хотела, а и хотелът ще ѝ се отрази добре. Е, ще се видим скоро.

— Да. Ела тук. — Дръпна я встрани от стълбите, под верандата. — Не можах да направя това вчера.

Докосна с устни нейните леко и спокойно. Продължи целувката малко повече, когато свободната ѝ ръка се обви около рамото му.

— Това е по-хубаво от помощ за моравата — измърмори тя.

— Можеш да имаш и двете по всяко време.

Тя мислено си отбеляза, че и за двете ще ѝ трябва време да свикне.

— Ами, ще се видим в понеделник сигурно.

Той погали с длан слънчевите кичури на опашката ѝ.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Добре.

Щеше да ѝ е нужно време да свикне с всичко, мислеше си, докато се качваше в колата си. Телефонни обаждания, целувки, срещи в петък вечер. Все едно отново бяха в гимназията — е, освен че имаше деца, трябваше да ходи на пазар, чакаше я пране за прибиране и чекова книжка, която трябваше да балансира.

Хвърли последен поглед на хотела, докато се отдалечаваше с колата. Сградата бе на това място повече от два века, замисли се тя. И в известен смисъл променяше всичко.

ОСМА ГЛАВА

След като нямаше да се занимава с работа на двора през уикенда, а и не можеше да измисли прилично извинение да се отбие при Клеър, Бекет реши да отдели повече време на семейната работилница. С кучетата и айпода за компания, той се зае с дървената ламперия, която щеше да покрие каменната арка, водеща от фоайето към входното антре.

Макар да не се занимаваше толкова с дърводелство или изработката на мебели, колкото братята си, му харесваше да го прави. А в момента му беше приятно да е сам в работилницата.

Спомни си как баща му го учеше да използва трионите, струга, шлайфмашината. Томас Монтгомъри бе търпелив човек, но изискваше прецизност.

Няма смисъл да правиш нещо, ако ще го вършиш през пръсти.

Отлично житейско мото, помисли си сега Бекет.

Господи, баща му много би харесал този проект. Всичко щеше да го привлече и да го предизвика. Той обичаше града, старите къщи, ритъма на живота, цветовете и звуците. Динамиката му.

Можеше да седи на бара в закусвалнята на Крофърд пред чиния с бекон, яйца и пържени картопки и да философства наравно с всички в града.

Никога не бе пропускал традиционния парад или фойерверките за Четвърти юли в Шейфър парк, поне откакто Бекет се помнеше. Беше спонсор на футболния отбор в детската лига, а семейната фирма продължаваше да го прави и днес. Дори бе тренирал хлапетата няколко години.

Бекет се замисли, че по своя си начин, без помпозност или назидателност, баща му бе показал на синовете си какво е да бъдеш част от общността. И как да я цениш.

Да, много щеше да хареса този проект. Както заради самата работа и сградата, така и заради общността.

Дори и само заради това, нищо в хотела нямаше да бъде направено през пръсти.

Бекет извади ролетката си, която някога бе принадлежала на баща му. Майка им се бе постарала всеки от тях да задържи точно определен инструмент. Сега той премери и маркира следващото парче дърво.

Изправи гръб, когато майка му влезе.

— Работиш извънредно, както виждам.

— Увлякох се. Тъй като именно аз бях този, който настояваше арките да са облицовани, реших да започна с ламперията.

— И ще изглеждат чудесно. Виж само библиотечните рафтове. — Тя сложи ръка върху сърцето си. — Страхотна работа вършите, момчета. Баща ви би бил много горд.

— Тъкмо за него си мислех. Няма как иначе, когато си тук. Мислех си колко би му харесала работата по хотела и това, че вдъхваме нов живот на сградата.

— И щеше да вдига очи към тавана зад гърба ми, когато ми хрумне някоя нова идея. И не си мислете, че не знам, че и вие правите същото.

— Само продължаваме семейната традиция.

— Чудесно се справяте с това — и тримата.

— Още ли си сърдита?

Тя леко наклони глава настрани.

— Сърдита ли ти изглеждам?

— Понякога се прикриваш много добре. Както и да е. — Той се ухили. — Рай си беше виновен.

— Наследил е твърдоглавието на баща си и моя буен характер. Тежка комбинация. Но имаше известно право. Трябваше първо да поговоря с вас тримата. Но ако му го кажеш, ще ти сритам задника.

— Няма да го чуе от мен. Защо я нае по този начин, мамо? Като гръм от ясно небе!

Тя сви рамене, после отвори хладилника, поклати глава при вида на стеговете бира и взе две студени соди.

— Понякога просто знаеш, че нещо е правилно, а понякога трябва да приемеш, че нещата се случват с определена цел. В случая имаше по нещо и от двете.

После се засмя и отпи от содата си.

— Мисля, че Хоуп изненада и себе си, приемайки предложението толкова бързо, колкото ѝ бе отправено. Не мисля, че се канеше да го направи, но така е с любовта. Тя се влюби в мястото. Ще видиш.

— Предполагам, че скоро ще разберем, ако се премести тук.

— Ще се премести — увери го Джъстин. — Нека си уреди нещата. Пристига окончателно след две седмици.

— Уговорила си я?

— Имах съюзник. Ейвъри.

— Тайното ти оръжие.

— Определено е ценен помощник — съгласи се тя. — Дадох на Хоуп ключ, за да иде да види апартамента. Ти ще се погрижиш да бъде пребоядисан в скоро време.

Когато той само издиша шумно, тя повдигна вежди.

— Знам, но трябва да се направи. Между другото, поръчах новата мивка и кранчетата за чешмата в магазина за сувенири. Както и нова тоалетна чиния. Изпратих ти линкове. И понеже „Уилоу рън“ ще дойдат да обсъдим окончателния проект за оформлението на вътрешния двор на хотела другата седмица, ще помоля Браян да хвърли едно око на задното дворче на магазина. Мисля, че трябва да оформим едно красиво, застлано с каменни плочи дворче, с нова ограда откъм книжарницата. Ще засадим свежи растения — добави тя, смеейки се. — А и онези стари стъпала могат да се заменят с каменни като на дворчето.

— Ще се обърнеш ли, за да мога да вдигна очи към тавана?

— Ще стане хубаво. Маделин вече разговаря с местни художници. И е привлякла за идеята Уили Би.

— Бащата на Ейвъри?

— Той прави прекрасни неща от ковано желязо в свободното си време. Нали видя онези свещници, които ми подари миналата Коледа. И така... Мисля, че можем да отворим някъде в края на октомври.

Той усети как газираната напитка засяда в гърлото му.

— Мамо, дори не сме започнали още.

— Значи е добре да се захващаме. О, и гледай да споменеш на Клеър за оградата, ако аз не успея.

— Добре.

— Можете да поговорите за това на срещата в петък вечер.

Бекет остави содата си.

— Какво, да не би някой да е публикувал обява? Споменах го само пред Оуен и Райдър.

— И не са ми казали? Трябва да поговоря с тези момчета. Ейвъри ми каза. Доста време ти трябваше да се престашиш, момчето ми.

— Просто излизаме на вечеря, нищо особено.

— Ти чакаш да излезеш на вечеря — нищо особено — с Клеър, откакто беше тийнейджър. Късаше ми сърцето.

— Не съм предполагал, че знаеш.

— Скъпи, разбира се, че знаех. Аз съм ти майка. Също както знаех, че в нощта, когато се върна от срещата с Мелъни Фишър, си правил секс за първи път.

Сега определено усети как кръвта нахлува нагоре по врата му.

— Господи, мамо.

Тя се разсмя от все сърце.

— Знам каквото знам и бях спокойна, че си бил внимателен, тъй като и двамата с баща ти бяхме вгълпили в главите и на трима ви важноста на безопасния секс, уважението и поемането на отговорност за последствията. Гледай да не го забравяш и с Клеър.

— Господи, мамо.

— Повтаряш се.

— Аз... — Когато телефонът му звънна, той го сграбчи като спасително въже. — Оуен. Не знаеш защо, но съм ти длъжник. В работилницата съм, защо? Какво е направил? Сериозно! Да, да, ще дойда.

Прибра телефона обратно в джоба си.

— Рай иска да ти се подмаже след случката сутринта. Започнал е да събаря онази стена. Искат да ида и да погледна.

— Върви тогава. Имаш ли нещо предвидено за тази вечер?

— Не.

— Тогава можеш да вземеш пица и да се върнеш тук. Аз ще прегледам отново днешните си поръчки и ще добавя още няколко неща, които ми се въртят в главата.

— Става.

— Ако някой от братята ти не е успял да си уреди среща с момиче в събота вечер, не знам какво не им е наред. Но ако е така и искат да дойдат, вземи пица и за тях.

В понеделник вече имаха майстори в трите сгради — боядисваха в празния апартамент, подготвяха стените за боядисване в магазина за сувенири и тъй като температурите леко бяха паднали, полагаха екстериорната боя на хотела. В същото време слънцето се отразяваше в медните листове, докато работниците довършваха покрива на мансардата.

В десет часа, готов за кратка почивка, Бекет се разходи до книжарницата.

Завари Клеър на мястото на Лори.

— Здравсти. Къде са служителите ти?

— Лори има час при зъболекаря. Ще дойде малко по-късно. Каси ще пристигне всеки момент, а Шарлийн е на смяна от един. Казах им, че аз ще отворя днес, за да не си седя у дома и да страдам.

— Да страдаш?

— Първи учебен ден. — Тя отиде до плота, за да приготви кафето му, без да я е помолил.

Това май го правеше предсказуем.

— Добре ли мина изпращането?

— О, да. Нямаха търпение да тръгнат — и това ще продължи около седмица. Вълнуват се, че ще видят приятелите си, ще използват новите си придобивки. Аз съм тази, на която ѝ е трудно — призна си тя. — Даже не се прибрах у дома, след като ги оставих в училище, защото знам, че тишината просто ще ме убие. Това също ще трае около седмица, а после ще се ядосвам, когато имат някакъв училищен празник и децата са у дома.

Той се порови в спомените си и усети леко вълнение.

— Много харесвах тези празници.

— Обзалагам се, че майка ти не ги е харесвала. Наблюдавах цялото оживление тази сутрин. Сякаш целият град е настръхнал от нетърпение.

— Разпръснали сме силите си навсякъде. Мама иска да отвори магазина за сувенири след около шест седмици. Вече го знаеш — отбеляза той, когато тя се прокашля.

— Може да ми го е споменала. Страхотно е, че Хоуп ще бъде тук за откриването. — Клеър му подаде кафето. — Ще може да се запознае с много хора.

— Откриване ли? Ще има специално откриване? Трябваше да се досетя.

— Майка ти ще се погрижи за това. Вероятно вие само ще трябва да присъствате. — Явно развеселена от тревогата на лицето му, тя го потупа леко по рамото. — Считайте го за репетиция за откриването на хотела.

— Май ще ми трябва дама за случая. Какво ще... извинявай. — Извади телефона от джоба си. — Да. Не, аз съм го чертал. Показах ти го. Да, аз... не, не съм. Оставих ги у дома. Ще ги взема и идвам веднага. Трябва да вървя — каза той, докато прибираще телефона си.

— Няма нужда — каза тя, когато той посегна към портфейла си. — Това е първата чаша и ти си първият клиент. Кафето е безплатно в първия учебен ден.

— Благодаря. Защо не... — Телефонът му отново звънна, както и стационарният апарат в книжарницата. — До после — каза той и хукна навън с телефон до ухото си. — Сега пък какво?

Седмицата бе изпълнена с нови задачи и спънки в работата, напредък и забавяне в други области, както и достатъчно неприятности между другото. Бекет откри, че сега, когато нямаше нужда да си търси оправдание да се отбие да види Клеър, не му оставаше време. А когато той имаше време, тя беше заета.

— Човек би си помислил, че двама души, които живеят и работят в един и същи град, ще успеят да си разменят повече от две думи. — Бекет монтираше поредната летвичка в парапета на верандата на третия етаж.

— Загазил си я. Аз съм загазил — реши Райдър, — след като знам за кого хленчиш, макар да не използваш имена.

— Не хленча, само отбелязвам.

— Нямате ли среща утре вечер?

Нямаше смисъл да си признава, че му се щеше някак да подготви почвата за тази среща.

— Да.

— Ами тогава ще говориш с нея. За бога, иди и си поговори с нея, след като приключим тук. Книжарницата е отворена до шест.

— Тя трябва да вземе децата от училище. Освен това тази вечер имат сбирка на читателския си клуб.

— И бездруго хората приказват прекалено много, особено когато нямат какво да кажат. Например мацката, с която излизах миналия уикенд. Изобщо не млъкваше. Страхотни крака и уста, която не се затваря. — Той прокара длан по страничното перило, което тъкмо бе полирал. — Хубаво е.

Погледна към брат си.

— Защо не идеш да видиш как се справят майсторите в магазина за сувенири? И понеже е точно до книжарницата, може би ще успееш да проведеш разговора, за който копнееш. Така ще ми спестиш мъчението да гледам нещастната ти влюбена физиономия.

— Отлична идея. Искаш ли да изпратя някого от работниците да ти помага тук?

— Не. Харесва ми тишината.

Бекет мина през сградата, в която съвсем не цареше тишина, и излезе през задния вход. Скоро щяха да разтурят скелето, замисли се той, докато минаваше отдолу. А после щяха да махнат и брезента от фасадата.

Мислено преговори графика и датите, определени за отделните етапи, докато пресичаше улицата. Първо изпълни задълженията си, като мина през магазина за сувенири. Майка му бе улучила десетката с този цвят, реши той, както и със събарянето на стената.

Поговори с бояджиите, после мина отзад.

Майка му бе права и за двора. Нуждаеше се от освежаване. Вероятно биха могли да добавят и градинска порта към...

Сепна се навреме.

— Не започвай, човече. Не й давай повече идеи.

Заобиколи откъм паркинга тъкмо когато Клеър излезе от книжарницата с бърза крачка, стиснала телефон до ухото си.

— Не, не се притеснявай. Кажи й да оздравява бързо. Добре, разбира се. — Тя махна разсеяно на Бекет. — Ще се чуем по-късно. Чао.

— Проблем?

— Лин Барни. Обади ми се да ми каже, че Мейзи се е прибрала по-рано от училище. Сигурно има някакъв стомашен вирус.

— Съжалявам.

— Мейзи беше детегледачката ми за тази вечер — за сбирката на читателския клуб.

— О, да, вярно.

— Трябва да вървя да прибера децата, да измисля нещо друго.

— Аз мога да ги гледам — чу се да казва той. После се запита това пък откъде бе дошло.

— Какво?

— Мога да ги гледам. Става дума за колко, за два-три часа, нали?

— О, ами, благодаря, но ще измисля нещо.

— Чакай.

Развеселен от реакциите и на двамата, Бекет улови ръката ѝ, преди тя да отвори рязко вратата на колата си. Освен това, колкото повече се замисляше за идеята, толкова повече му допадаше.

— Не мислиш, че мога да се оправя с три момчета ли? Бил съм момче. Едно от три момчета.

— Знам, но...

— Кога точно трябва да тръгнеш за сбирката?

— Трябва да съм тук около пет, за да помогна с подреждането. Обикновено започваме към пет и половина. В общи линии приключваме около седем, а после е нужно малко време, докато затворим и...

— Значи от пет до осем. Няма проблем.

— Да, но трябва да бъдат нахранени и изкъпани, и...

— Ще взема нещо за вечеря от „Веста“ и ще дойда в пет.

— Ами...

— Ще бъде забавно. Харесвам децата ти.

— Господи, ще закъснея.

— Тогава върви. Ще се видим в пет.

— Просто не знам дали... Добре — реши тя. — Но нека да не е пица. Ако вземеш спагети и кюфтенца, могат да си ги разделят на три. И салата. Просто кажи на който е на смяна, че поръчката е за моите хлапета. Всички знаят какво обичат. Ще се постарая да си напишат домашните — добави тя и се качи в колата. — Ако изникне нещо...

— Клеър, ще дойда в пет. Иди да вземеш децата.

— Добре. Благодаря.

Ще бъде забавно, каза си той отново, докато тя потегляше. А спагети и кюфтенца му звучеше просто идеално.

— Защо дядо не може да дойде да си играе с нас? — цупеше се Лиъм над книгата си.

— Казах ти, че има среща с приятелите си от фотостудиото. Сега отговори на въпроса! Какво намерил Майк, когато се покатерил на дървото?

— Глупаво птиче гнездо.

— Напиши го.

Той вдигна очи с онази лукава усмивка, която Клеър смяташе за умилителна или вбесяваща в зависимост от настроението си.

— Не знам как да напиша „глупаво“.

— Л-и-ъ-м — продиктува буква по буква Хари.

— Мамо! Хари ме нарече глупав.

— Хари, престани. Лиъм, запиши отговора. Мърфи, колко пъти да ти казвам, че не бива да си играеш с топка у дома? Излез навън.

— Не искам навън. Може ли да гледам телевизия?

— Да, моля те. Иди погледай телевизия.

— И аз искам.

Както и аз, помисли си тя, когато погледна отново Лиъм.

— Тогава си довърши домашното.

— Мразя домашни.

— Както и аз, хлапе. Хари...

— Аз свърших с моето. Виждаш ли?

— Чудесно. Да преговорим думите за теста ти по правопис утре.

— Знам си думите.

Вероятно бе така. Правописът винаги бе много лесен за Хари.

— Ще ги преговорим заедно, а после и твоите, Лиъм, след като свършиш с книгата си.

— Защо Мърфи може да гледа телевизия? — Лиъм успя да си придаде вид на страдалец и едновременно да изрази силно възмущение. — Защо той си няма домашно? Не е честно.

— Той имаше домашно. Вече го направи.

— Само някакви глупави картички с картинки. Бебешка история.

— Не съм бебе! — Ядосаният вик на Мърфи долетя откъм всекидневната. Момчето имаше котешки слух.

— Той може да прави каквото си поиска. Не е...

— Не искам да чувам „не е честно“. Знаеш ли, Лиъм, колкото повече се оплакваш, толкова повече време ще ти отнеме домашното. Тогава няма да имаш никакво време за игра или телевизия.

— Не искам Бекет да ни гледа.

— Ти го харесваш.

— Може да е лош с нас. Да ни се кара и да ни заключи в стаята ни.

Клеър скръсти ръце.

— Някога бил ли е лош досега?

— Не, но може да стане.

— Ако искаш някой да ти се скара, продължавай да се мотаеш с домашното. Тогава ще чуеш как викам. — Грабна листа с думите на Хари и започна да го препитва.

След като приключиха, тя прегледа листа с думите, които той бе написал под диктовката ѝ.

— Отлична работа. Браво, Хари. Хайде, бягай оттук.

Седна на стола, за да се съсредоточи изцяло върху средния си син.

— Добре се справяш, Лиъм. Но виж тук, написал си „б“ вместо „в“.

— Защо са ги измислили така, че да ги бърка човек?

— Добър въпрос, но затова има гумички. — Тя взе списъка му с думи за правопис, докато той оправи грешката си — с крайно нежелание. — Вземи нов лист.

— Имам повече домашни от всички.

Не беше вярно, но сега нямаше време за лекция на тема бавенето, драскането на завъртулки и зяпането в празното пространство.

— Почти си готов.

Той се приведе над листа, докато тя му диктуваше думите.

Краснописът му беше много по-добър от този на Хари, но пък правописът... Недотам добър.

— Добре. Сбърка три, но виж тук, написал си „б“ вместо „в“. Знаеш ли как можеш да ги запомниш? „Б“ е за барабан, а твоят е голям.

Това го разсмя и тя реши да приключат в добро настроение.

— Ще ги прегледаме отново сутринта още веднъж. Прибери си нещата и можеш да гледаш телевизия.

Излезе от стаята с него. Викна на момчетата навън да не се бият и хукна нагоре, за да се освежи преди срещата на читателския клуб.

Напъха книгата и записките си в чантата, грабна четката за коса. И чу звънеца на вратата.

Не само че бе дошъл навреме, но дори бе подранил с десет минути. Погледна се в огледалото в спалнята. Би могла да оползотвори тези десет минутки.

Хукна надолу и чу как Мърфи пита:

— Ще ни заключиш ли в стаята ни?

— Да не би да се каните да обирате някоя банка?

— Неее!

— Значи няма нужда да ви заключвам. — Бекет погледна зад него, вдигна очи. И се усмихна. — Спагети и кюфтенца, както ми поръча.

— Благодаря. Спасяваш ми живота.

Взе торбата и усети леко присвиване в стомаха, когато забеляза как и трите момчета зяпат Бекет като някакво странно животно в зоопарка.

— Хайде да приберем храната и ще ти покажа кое къде е. Написаха си домашните — заобяснява тя, докато отиваха към кухнята. — Трябва да вечерят около шест. — Докато говореше, тя изваждаше чинии. — Не се притеснявай за къпането, ще ги напъхам под душа сутринта. Пижамите им са приготвени на леглата, обичат да си ги слагат поне час преди лягане.

— Обичат да им е удобно.

— Точно така. Ще се прибера преди времето за лягане, което е около осем и петнайсет.

— Ясно. Спокойно, Клеър. Онези обвинения в тормоз над деца бяха свалени.

— Много смешно. Всъщност повече се притеснявам за теб. Отлично знаят правилата, но това не значи, че няма да ти скроят някой номер. Имаш номера ми и този в книжарницата. Мога да се прибера за петнайсет минути, ако...

— Ще се справим. Няма да ги слушам, ако ми кажат да тичам с ножица в ръка.

— Добре. — Тя издиша дълбоко. — Най-добре да тръгвам.

Двамата се върнаха във всекидневната и момчетата отново се обърнаха като по команда и го зяпнаха.

— Ще се върна преди лягане. Да слушате и никакви бисквити преди вечеря. Късмет — пожела тя на Бекет.

Той затвори вратата зад гърба ѝ и изчака миг.

— Добре, братлета, какъв е планът?

Като най-голям, Хари пое инициативата.

— Искаме бисквити.

— Ще трябва да ви откажа. Току-що ни забраниха категорично.

— Казах ти — измърмори Лиъм.

— Искаме да играем на Плейстейшън. Баба и дядо ни подариха Плейстейшън 3 за Коледа.

— Какви игри имате?

Хари го изгледа замислено.

— Знаеш ли как се играе?

— Моля те. Пред вас стои настоящият шампион на града.

— Неее.

Бекет само се усмихна и раздвижи пръстите си.

— Дайте го насам.

Бяха доста добри, дори и най-малкият. Не биваше да се изненадва, че се озова наскоро сред разгорещена битка. Той се бе сражавал с братята си на видеоигри, когато беше на пет. Хари беше търпелив и залагаше на стратегията, докато Лиъм се хвърляше с всички сили — тактика, която или се отплащаше мигновено, или се проваляше с гръм и трясък.

А Мърфи? Той направо преживяваше всичко.

Оплаквах се гръмко и виках доста, както и редовно се обвинявах един друг, а и самата игра, в нечестно поведение. Бекет или не им обръщаше внимание, или се включваше в оплакванията. След като се съвзеха от шока, че не ги навикват за лош спортменски дух и не им напомнят, че това е само игра и се предполага да е забавно, момчетата станаха още по-шумни и диви.

— Размазах те! — засмя се Хари и вдигна юмруци във въздуха.

Тъй като не бе особено доволен, че е бил размазан от един осемгодишен хлапак, Бекет се намръщи към екрана.

— Мамка му.

— Не трябва да казваш лоши думи — осведоми го Мърфи.

— Вие не бива да ги казвате. Аз имам разрешително да ругая.

Лиъм изсумтя.

— Как ли пък не.

— И срокът му изтича другия месец, когато трябва да се поднови. Хайде да... мамка му — повтори той, забелязал часа. — Трябваше да сме яли преди половин час.

— Имаме още една игра на Бен Тен. — Хари подскочи, за да я извади от кутията. — Може първо да поиграем.

— Първо трябва да заредим с гориво, иначе майка ви ще ни скрита задниците.

— Задниците са отзад, за да знаеш как се пише „з“.

Бекет изгледа Лиъм.

— Добре. Хайде да ядем.

Не им каза да си съберат игрите. Хари се поколеба, после сви рамене и хукна към кухнята.

В знак на солидарност, Бекет си избра чиния със супергерой. Удиви се, че си изядоха салатата, без да протестират, но това вероятно бе, защото обсъждаха всеки етап от игрите, докато лапаха с апетит.

Или просто бяха много гладни, тъй като вечерята им бе закъсняла.

Поискаха да пият кока-кола. Мърфи се издаде, когато Бекет им сипа в чашите.

— Трябваше да прием мляко. Не ни дават да прием газирано.

Лиъм го сбута с лакът. Мърфи му го върна.

— Престанете. Случаят е специален. Това е мъжка вечер. Всички ще пият газирано.

— Той ме удари.

— Не съм.

— Да, удари го — намеси се Бекет, преди Мърфи да успее да изрече неизменното възражение. — А ти му го върна. Квит сте.

— Ще кажа на мама — измърмори Мърфи.

— Не можеш, братле. — Бекет поклати глава, докато сипваше спагети, без да ги стопли, в чиниите им.

Разкъсван между обидата и гордостта от това, че са го нарекли „братле“, Мърфи го зяпна с потрепваща долна устна.

— И защо?

— Такъв е Законът на братството. Спазва се стриктно по време на мъжката вечер. Каквото стане тук, си остава между нас.

Мърфи обмисли чутото, докато разглеждаше чинията си. Никой не нарязва спагетите и кюфтенцето му. Може би защото беше мъжка вечер. Бодна кюфтенцето с вилицата си и то изхвърча през масата право в скута на Лиъм.

— Две точки — отбеляза Бекет.

И тогава адът се отприщи.

С яростен вик Лиъм грабна кюфтето и го метна към брат си. Имаше отличен мерник и цапардоса Мърфи право по челото.

Бекет се възхити на малчугана. Той не заплака, не се поколеба. Мигновено атакува.

Скочи от стола и се хвърли към Лиъм. Спагетите се разхвърчаха наоколо като конфети. Бекет успя да улови Мърфи през кръста и да го задържи назад, докато той яростно риташе към брат си. Побеснял от атаката, Лиъм понечи да отвърне. Бекет се извърна да блокира удара му и бутна момчето в масата.

И чашата с газирано заля Хари.

С отчаяната надежда да спре войната, Бекет вдигна Лиъм, докато Хари скачаше от мястото си със свити юмруци.

— Чакай, чакай. Хари, аз бях виновен. Аз я съборих. Спокойно. Всички спрете!

— Той го направи нарочно! — обвинително изрече Лиъм и се опита да се измъкне и да удари брат си.

— Не съм. — Разгневен като бик и целият омазан с червен сос по лицето, Мърфи успя да ритне батко си. — Той не го нарязва. Той е виновен.

— Всички да престанат! Тишина!

Виковете и обвиненията спряха мигновено. Три разгневени личица се взираха в него, докато Бекет оглеждаше щетите.

— Уха, каква каша само.

Кюфтенцето, с което бе започнало всичко, лежеше наполовина смачкано на пода. Спагети и сос покриваха цялата маса.

— Мама ще се ядоса. — Сега вече в очите на Мърфи блеснаха сълзи.

— Не, няма. Виж, хлапе, такива неща се случват, когато мъжете се хранят, без да има жени наоколо.

— Така ли?

— В момента гледаме резултата, значи се случват. Всички да седнат по местата си.

— Той ме замери с кюфте.

— Не те е замерил — поправи го Бекет, докато Лиъм пронизваше Мърфи с поглед, пълен с омраза, каквато само братя могат да изпитват един към друг. — Беше нещастен случай, тъй като не го бях нарязал. Това ми е за първи път, така че бъдете малко снизходителни. Хайде, сядайте.

— Но на панталона си имам кюфте.

— И какво? Ще изчистим, след като хапнем.

Остави Мърфи на стола му, после взе виновното кюфте и го метна в мивката, преди да върне спагетите на Мърфи обратно в чинията му. Извади нож, взе друго кюфте от кутията и после се зае да го реже на парчета заедно със спагетите.

— Големият вожд Мърфи. Все едно носиш цветовете на войната по лицето си.

А момчето му се усмихна, сладко като ангелче.

— Обичам спагети.

— И аз. Искаш ли да нарежа и твоите, Лиъм?

— Добре.

— Уцелен си в стомаха. — Бекет бодна с пръст червеното петно на тениската на Лиъм. — И пак си готов за битка. Хари?

— Аз обичам да ги навивам на вилицата.

— Става. — Изтощен от усилията, Бекет се отпусна на мястото си. — Почвайте, братлета.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нахвърлиха се на храната като гладни вълци, включително и Бекет. Може би виртуалната битка, последвана от дребната схватка с кюфтето, възбуждаше апетита. След вечерята най-доброто, което можа да измисли, бе да ги съблече голи в тясното перално помещение до кухнята. Докато той пъхаше и своята омазана със спагети риза в пералнята за всеки случай, момчетата правеха онова, което всички голи момчета правят, откакто свят светува.

Тичаха из къщата с викове като варвари.

Не беше сигурен кое е по-мръсно — кухнята или децата, но реши първо да се занимае с хлапетата. Тъй като се съмняваше, че хигиенните навици на Клеър биха позволили да напъха три лепкави и омазани със сос момчета в пижамите им, той ги помъкна към банята.

— Ще има три в едно — обяви той. — Всички във ваната.

— Може ли да има пяна? — попита Мърфи.

— Не знам, може ли?

— Имаме на Спайдърмен. — Хари се пресегна към един рафт в мъничкия шкаф за кърпи и бельо и свали оттам бутилка с фигурка на героя.

— Готино. — Бекет изсипа солидна доза във водата. — Добре, скачайте вътре и...

— Трябват ни играчките. — Лиъм измъкна от килера пластмасова кутия и изсипа съдържанието ѝ вътре. От лукавия поглед, който му хвърли, Бекет се досети, че майка им не действа по този начин.

Но нали беше мъжка вечер.

— Добре...

— Трябва ни и шампоанът. — Хари взе едно шише с дозатор. — С него можеш да си миеш и косата, и тялото.

— Много удобно.

— Но трябва ти да ни измиеш косите — каза му Мърфи.

— Ясно. — Бекет огледа шишето. — Давайте тогава.

Влязоха във ваната. Ако не се бе разсеял с пяната, играчките и шампоана, Бекет щеше да предвиди преливането на водата над ръба.

Спря крановете и метна кърпа на пода, където вече бе мокро. Тъй като вече беше без риза, мислено нави ръкави и се захвана за работа.

Само трийсет секунди му бяха нужни да разбере, че ще му трябват още кърпи.

Това му напомни позабравените дни, когато се къпеше заедно с братята си, плискаха се във водата, наводняваха всичко и се забавляваха страхотно.

Спомни си и жалните им протести, когато бе време да излизат от банята.

— Ето какво ще ви кажа за мъжката вечер. Жените се връщат у дома. Ако майка ви се прибере и види тази баня, както и кухнята, с нас, братлета, е свършено. Най-добре да премахнем следите.

Издърпа тапата на ваната. Докато подсуши децата, стените и пода, вече бе измокрил поне дузина кърпи. И сега голите момчета отново тичаха и викаха, но поне бяха чисти.

— Всички да се обличат. — Бекет грабна мокрите играчки от ваната и ги прибра в кутията. — Аз трябва да се оправя с кухнята.

Свали кърпите долу, премести мокрите дрехи в сушилнята и напъха хавлиите в пералнята.

Погледна часовника си. Господи, как беше станало осем без четвърт? Разбърза се и докато момчетата горе трополяха и викаха, той напъха чиниите в съдомиялната. Изтърка масата, избърса соса от пода, после метна и кърпата за съдове в пералнята при другите.

— Хей, трябва да дойдете и да си приберете игрите.

— Сега си обличаме пижамите! — извика в отговор Хари.

Последва силен кикот.

— Да, сигурно.

Но времето му изтичаше. Хукна към всекидневната, събра игрите, дистанционните и се втурна нагоре по стълбите.

Бяха си обули долницата, а горницата им бяха омотани около главите като тюрбани, докато седяха на пода край купчина фигурки на войници.

— Мога да пръцкам с ръка — заяви Мърфи. — Лиъм ме научи.

Показа как става сред веселия смях на братята си.

— Много важно житейско умение, отлично усвоено. Слагайте горницата, момчета. Майка ви ще бъде тук всеки момент.

— Тя казва, че е невъзпитано да се пръцка пред хора дори и с ръка.

— Абсолютно вярно. — Бекет реши да поеме нещата в свои ръце и нахлузи горницето на Мърфи през главата му.

И отново получи онази ангелска усмивка.

— Може ли и утре да е мъжка вечер?

Невероятно сладостно усещане стопли Бекет отвътре.

— Утре не може, но пак ще го направим някой път.

— Може да го направим, когато не сме на училище и тогава да бъде с преспиване.

Можеше само да се надява на това.

— Много бих искал.

— Мама се върна. Мама си е у дома. — Мърфи хукна, последван, а след това и изпреварен от братята си.

Когато се озова долу, те вече я бяха обградили, Мърфи бе вдигнал ръчички, за да го гушне, и тримата говореха един през друг.

Тя се засмя, вдигна най-малкия, успя да целуне Лиъм по главата и в същото време да погали Хари.

— Мъжка вечер, а? Ами, ще трябва да... — Вдигна очи и забеляза Бекет да слиза по стълбите. Примигна. — О, здравей.

— Здравсти. Как мина?

— Много добре. Хм, как беше тук?

— Добре. Само поиграхме малко покер, изпихме по няколко бири.

— Естествено. Момчета, бягайте горе и си измийте зъбите. Аз се качвам след минутка. Кажете „лека нощ“ на Бекет.

С Хари и Лиъм си размениха плесване по дланта, докато Мърфи го прегърна за крака.

— Ще си направим гости с преспиване — заяви Мърфи на майка си. — Чао, Бекет. Довиждане!

Клеър остави чантичката си, докато те тичаха по стълбите.

— Значи всичко е наред?

— Разбира се.

— Нямаше нужда да ги къпеш. — Леко докосна носа си с нокът, когато Бекет я изгледа неразбиращо. — Ухаят на шампоан.

— О, ами, да... Имаше малък инцидент със спагетите.

— Ясно. Затова ли си без риза?

— О, вярно. — Той сведе поглед. — Забравих. Метнах я в пералнята заедно с дрехите им. Сега се сушат. О, имаше и малко наводнение, затова всички кърпи са в пералнята.

Сега бе неин ред да погледне недоумяващо.

— Пускал си пералнята?

— Нещо такова. Заслужавам награда.

— Май е точно така. — Тя пристъпи към него, целуна го по едната буза, после по другата, преди нежно да докосне с устни неговите.

Голата му кожа бе топла и стегната, силните му ръце се обвиха около тялото ѝ.

— Миришеш на портокалов пунш — прошепна тя. Искаше ѝ се да го оближе.

— Моля?

— Шампоанът, с който къпя децата. Ухае различно върху теб, Бекет...

— Мамо! — Викът на Лиъм я стресна. — Измихме си зъбите. Хари взе книгата.

— Добре. Идвам веднага. Извинявай, време за лягане е, а се опитвам всяка вечер да им чета по мъничко.

— Аз ще тръгвам. Ще мина да те взема утре в седем.

— Не можеш да си тръгнеш без риза.

— Не мисля, че някоя от твоите ще ми стане.

— Но...

— Още е топло. — Отново я целуна бързо и нежно.

— Ами, благодаря. — Замаяна, тя отстъпи назад. За малко да го помоли да остане, докато ризата му изсъхне. Може би да пийне чаша вино с нея. Или...

— Мамо!

— Няма защо. Беше ми забавно. Ще се видим утре.

Тя въздъхна и заключи след него.

— Идвам — викна тя, щом Лиъм отново се обади.

Вероятно така беше по-добре, каза си тя. Едва ли би могла... каквото и да било с Бекет, докато децата ѝ са на горния етаж.

Бекет остави колата на мястото си на паркинга зад „Веста“.

Когато мина по тротоара към външните стълби за апартамента си, Брад, техният водопроводчик, му извика откъм масата си на верандата на ресторанта.

— Хей, Бек! Тежка вечер на масата за покер, а? Да не би да си изгубил и ризата си?

— Нямах си и представа.

Качи се горе и отиде право до хладилника за бира, после си пусна телевизора и се строполи на дивана.

— Мили боже. — Имаше чувството, че току-що е пробягал Бостънския маратон.

Как го правеше тя? Как вършеше всичко това всеки ден, а вероятно и много повече? Дори и само вечерята, разправиите, бъркотията, толкова много неща, които трябваше да се помнят и съобразяват, да се свършат, докато се занимаваш с три деца. Беше психически и физически изтощително.

Забавно, трябваше да признае, но и изтощително.

А тя трябваше да стане сутринта, да ги събуди, облече и нахрани. И чак след това да иде на работа. След работа щеше да повтори — в общи линии — всичко, което той бе направил тази вечер. И на всичкото отгоре трябваше да поддържа домакинството и да ръководи бизнеса си.

Дали жените имаха някакви суперсили?

При всички случаи щеше да изпрати цветя на майка си още на сутринта.

— Когато чух, че се е прибрал без риза, си казах, виж я ти Клеър. Каква дивачка. — Ейвъри се облегна на лакти на леглото на приятелката си.

— По-скоро какви диваци са момчетата.

— Летящи кюфтенца, наводнение в банята. — Ейвъри поклати глава. — И въпреки това ще излезе с теб тази вечер. Явно е силен мъж.

— След като убедих Мърфи да ме направи „почетен мъж“, той си изпя и майчиното мляко. Освен това открих няколко отпечатъка от сос за спагети, които Бекет беше пропуснал. — Взе обещаните, които Хоуп бе

избрала за нея. — Справи се чудесно наистина и си тръгна бързо. Дори не изчака да му изсъхне ризата.

— Това някаква кодова фраза ли е?

— Не съвсем. Макар че ми мина през ум да го поканя, може би да отворя бутилка вино.

— Наистина си буйна глава.

— Знаеш, че една жена може да остави на заден план мъжете и секса. — За да изпробва обещанията, Клеър наведе глава на едната, после на другата страна. — Всъщност, може напълно да ги изключи от живота си. И бездруго не е лесно да се вмести в графика. Но... след като веднъж започнах да мисля за Бекет по този начин и осъзнах, че и той мисли за мен...

— Градусът внезапно се покачи.

— Жаравата се разгоря. Вече не е лесно да го оставя на заден план.

— Постави го на преден план. Поеми инициативата.

— Май е по-добре да видя как ще мине тази вечер. Сигурни ли сме, че така е добре? — Тя се завъртя леко пред огледалото.

— Изглеждаш фантастично. Този оттенък на синьото, май трябва да кажа тюркоазно, много ти отива.

Клеър се огледа критично. Харесваше ѝ изчистеният силует на роклята, съвсем леко разкроена в долната част на полата, която стигаше малко над коленете ѝ.

— Със или без жилетката?

— Започни с нея, после можеш да я свалиш. Да. — Ейвъри кимна одобрително. — Много приятен тоалет за края на лятото. Нервна ли си?

— Малко. И развълнувана. Излизам на среща и за първи път с мъж, когото наистина харесвам.

— Действай смело — подкани я пак Ейвъри.

— Започнах отново да пия противозачатъчни. Това смело ли е, или направо агресивно?

— Просто е разумно. Трябва да тръгвам. Тази вечер аз затварям ресторанта. — Улови Клеър за раменете. — Забавлявай се и ми се обади утре, за да ми разкажеш всичко.

— Непременно.

Остана още малко в стаята, оглеждайки се от всички страни. Имаше три деца, напомни си тя, но беше запазила добрата си фигура. Въпрос на старание и добри гени.

Ако вечерта минеше добре, ако привличането помежду им продължаваше, двамата с Бекет биха могли — вероятно щяха — да минат към онова, което правеха необвързаните зрели хора, които се привличаха взаимно.

— Нарича се секс, Клеър — измърмори под нос тя. — Само защото не си го правила от години, не значи, че не можеш да произнесеш думата.

Дори не знаеше дали е добра в това. Двамата с Клинт имаха здравословен и удовлетворяващ сексуален живот, но той бе единственият мъж, с когото си бе лягала. А и двамата се познаваха отлично, знаеха ритъма на другия, сигналите и нуждите на телата си, въпреки — или може би точно заради — дългите раздели.

А сега — Бекет.

Какво ли щеше да е с Бекет?

Каква ли щеше да е тя с него?

Не си мисли за това, нареди си тя, иначе няма да можеш да се насладиш на една обикновена среща. Живей за мига. Стъпка по стъпка.

Слезе долу. Чу гласовете на момчетата от стаята за игра. Бяха шумни, но се разбираха засега. Видя ги скупчени на земята, потънали във войната на супергероите, докато отиваше към кухнята. Алва седеше на масата и прелистваше списание за градинарство, докато откъм микровълновата се чуваше пукане на пуканки.

— Ще гледаме „Как да си опитомим дракон“.

— Пак ли?

— Добре, че го харесвам. — Алва смъкна леко очилата си за четене и надникна над тях. — Клеър, изглеждаш чудесно.

— Хубаво е човек да се облече за среща. Различно, но хубаво.

— Справила си се отлично. А той пристига точно навреме — добави възрастната жена при звука на входния звънец. — Искаш ли да ида да отворя, за да се появиш подобаващо?

— Не, а и е прекалено късно — отбеляза тя, когато Хари извика, че той ще отвори. — Най-добре да ида да го спася от глутницата.

Бяха се скупчили край него точно на прага, обсипваха го с въпроси и го молеха да изиграят една игра. Клеър осъзна, че е свикнала да го вижда в работни дрехи и сега се изненада приятно да го види в черни официални панталони и стоманеносиво сако.

Стискаше в ръка букет мънички бледорозови рози и се усмихваше на синовете ѝ.

В този миг тя разбра, че сърцето ѝ е пленено.

— Момчета, пуснете Бекет поне да влезе.

Широката му усмивка стана нежна, когато я погледна. В очите му грейна топлина.

— Изглеждаш страхотно.

— Мама се облече хубаво, защото ще излиза — осведоми го Мърфи.

— Аз също. За теб са.

— Много са хубави. Благодаря. — Забеляза сериозното и изпитателно изражение на Хари, докато се навеждаше да помирише розите. Инстинктивно посегна и го погали по гърба. — Влез за малко, докато ги сложа във вода. Аз...

— Мамо.

— Почакай мъничко, Лиъм.

— Мамо, не ми е добре. Боли ме коремчето.

Тя се обърна към него, а в това време той се наведе и повърна върху обувките на Бекет.

— О, боже. — Бутна цветята обратно в ръцете на Бекет. — Хари, иди да кажеш на госпожа Райденур, че Лиъм е повърнал, и я помоли да донесе кърпа.

— Уха — измърмори Бекет, докато Клеър приклякаше, за да докосне челото на Лиъм.

— Извинявай. Много съжалявам. Нека да... Миличък, топличък си.

— Не ми е добре.

— Знаем. Хайде да те качим горе. Бекет, много съжалявам.

— Няма нищо.

Алва се появи, понесла кърпи, кофа и парцал.

— Лиъм повърна — информира я Мърфи.

— Чух. Горкото момче, както и ти — обърна се тя към Бекет. — Дай да почистя тук.

— Аз ще го кача горе. — Клеър се усмихна разсеяно на Бекет. — Май трябва да отложим срещата.

— Естествено.

— Благодаря за... цветята и извинявай. Хайде, миличък. — Вдигна Лиъм на ръце. Момчето опря бледата си бузка на рамото ѝ.

— Може ли в твоето легло?

— Разбира се. Ще се справиш. Хари, миличък, ще ни донесеш ли чаша джинджифилов сок?

След като се озоваха горе, тя изми лицето му и държа главичката му, докато повърна втори път. Измери температурата му — трийсет и седем и четири десети — после го накара да изпие малко джинджифилов сок.

— Повърнах два пъти.

— Знам — заговори му успокоително, докато го преобличаше в пижамата с картинка на Железния човек. — Гади ли ти се пак?

— Не.

— Приготвила съм кофата тук, ако пак ти стане зле и не можем да стигнем до банята. — Погали го по главата и взе дистанционното на телевизора. — Анимационни филми или игрални?

— Игрални. По-добре ми е, след като повърнах.

— Това е хубаво, миличък.

В очичките му блестяха сълзи, когато се гушна в нея.

— Не исках да повърна върху Бекет.

— Разбира се, че не си искал.

— Той ядоса ли се?

— Не, не е ядосан. — Целуна го по главата. — Ще се преоблека.

— Ти ядосана ли си? — попита той, докато тя вадеше клин и тениска от скрина си.

— Защо да съм?

— Защото се беше облякла хубаво.

Клеър свали красивите си, неудобни обувки.

— Беше забавно да се облека хубаво. И ще го направя пак, друг път. — Отвори вратата на дрешника, пристъпи зад нея, свали роклята и си сложи домашните дрехи. Тъй като леко миришеше на повръщано, прибра роклята в торба за химическо чистене.

Е, това беше.

— Мамо, може ли да ми дадеш Железния човек — новия, не стария — и Върколака, и Дедпул? Може ли също и Люк?

Люк беше неговото плюшено куче, наречено на Люк Скайуокър.

— Разбира се.

— И може ли още джинджифилов сок?

— Добре. — Докосна с ръка челото му, после допря и устни. Усети, че още бе топъл и много блед. — Връщам се след минутка. Ето кофата. Викни ме, ако ти стане лошо, преди да съм се върнала.

— Добре. Благодаря, мамо.

Първо му донесе играчките и го остави да гушка Люк.

— Алва? Много ти благодаря за... — Спря насред изречението, когато Бекет излезе бос от стаята за игра.

— Тъкмо си тръгна. Каза да ѝ се обадиш, ако имаш нужда от помощ. Как е Лиъм?

— По-добре, мисля. В моето легло е и гледа филмчета с плюшеното си куче, Върколака, Железния човек и Дедпул за компания. Дедпул е...

— Знам кой е. Все забравяш, че съм бил момче.

— Знаеш кой е Дедпул? Добре, както и да е, има малко температура и видът му вече е малко по-добър, така че сигурно е същият вирус, който беше пипнала и Мейзи. Не очаквах да останеш.

— Имаме среща.

— Да, но...

— И понеже ме заряза, реших да се помотая с момчетата. Така правят мъжете. Сигурно трябва да си поиграеш на медицинска сестра. И едва ли имаш някоя от онези униформи с къса бяла престилка и...

— Лиъм повърна ли пак? — попита Мърфи.

— Да, но след това се почувства по-добре. — Тя докосна челото му. — А ти как си?

— Не ми е лошо.

— Нали затова те наричаме Железния стомах. Хари?

— Добре съм. Ще играем на бендомино^[1], но Бекет не знае правилата.

— Но много бързо схващам. Извадете го и се пригответе да бъдете победени.

— Няма начин! — Хари грабна кутията.

— Бекет, не е нужно да... О, по дяволите, трябва да занеса още джинджифилов сок на Лиъм. Не искам да се обезводни. Дай ми само минутка.

Клеър побърза да иде в кухнята. Пуканките бяха оставени в купата, а красивите ѝ рози стояха във ваза на масата.

— Преча ли ти?

Обърна се и видя Бекет да се взира в нея откъм вратата.

— Не, разбира се, че не, но едва ли искаш да прекараш две вечери подред с една тумба деца, едното от които повърна върху обувките ти. Как са те?

— Ще оживеят.

— Той се притеснява, че си му ядосан.

— Не го направи нарочно. — Наблюдаваше я как сипва сок в чашата, която бе донесла със себе си, а после слага и няколко солети в една купичка.

Замисли се за хлапето, което беше приковано на легло, докато братята му си играят.

— Защо не ми дадеш аз да ги занеса?

— Ами... добре.

Прекъсна колебанието ѝ, като взе чашата и купичката от ръцете ѝ.

— Чух, че ще има филм и пуканки по-късно.

— Такъв беше планът, но се налага известно забавяне...

— Мога да почакам. Мога да чакам — повтори той, за да се увери, че тя е схванала подтекста.

— Бекет — обади се тя, когато той се обърна. — Какво ще кажеш за бъркани яйца?

— Какво за тях?

— Ако Лиъм успее да задържи в стомаха си тези солети, после ще иска бъркани яйца. Това е любимото му ядене, когато е болен. Хари предпочита пилешка супа със звездички, а Мърфи — макар много рядко да боледува — обича препечена филийка с ягодово желе. Мога да направя бъркани яйца. Имам и малко вино.

— Звучи добре. А униформата на медицинска сестра?

— В момента е на химическо чистене.

— По дяволите. Лош момент.

Усмихна се зад гърба му, докато той излизаше. Не хукваше да бяга през глава, когато ставаше дума за болно дете, караше краката ѝ да се подкосяват, когато я целуваше. И знаеше кой е Дедпул.

Да, сърцето ѝ бе пленено.

Бекет се качи на горния етаж, влезе в стаята на Клеър и си помисли колко дребно изглежда хлапето в леглото ѝ.

— Как си, хлапе?

— Повърнах два пъти.

— Така става, като ядеш много миди и пиеш толкова уиски.

— Не съм.

— Да, така ще кажеш.

Момчето стисна здраво плюшеното си куче.

— Не исках да повърна върху теб.

— Такива неща се случват между мъже. — Бекет приседна на леглото и му подаде чашата и купичката.

— Наистина ли?

— Питай ме пак след десетина години. Обзалагам се, че Дедпул е повръщал върху Върколака.

— Не, той не... Наистина ли?

— Не бих се изненадал.

Заинтригуван, Лиъм взе Дедпул и започна да издава звуци, сякаш повръща.

— Супер. Майка ти каза, че ще ти направи бъркани яйца, ако искаш.

— Може би. Ще погледаш ли телевизия с мен?

— За малко.

Макар да не си бе представял да се вмъкне в леглото на Клеър точно по този начин, Бекет се премести и се облегна на таблата. Момчето също се премести леко и опря глава в свивката на лакътя му.

Вдигна очи към него. И го озари със същата ангелска усмивка като на по-малкото си братче.

Бекет играеше на бендомино — страхотна игра — докато Клеър приготвяше бъркани яйца за Лиъм. Изгледа забавно филмче с момчетата, докато тя седеше до болния си син. Изчака, докато сложи другите две момчета в леглото и провери как е Лиъм.

— Спи — каза тя на Бекет, когато отново слезе. — И челото му е по-хладно. Така че мисля, че кризата отмина. Хари ще бъде следващият и ще го изкара по-тежко.

— Звучиш оптимистично.

— Просто си знам. Е, бъркани яйца в кухнята?

— Няма нужда да го правиш. Сигурно си уморена.

— Умирам от глад и наистина бих пийнала чаша вино.

— Убеди ме.

Не беше никак зле да седи в кухнята ѝ с чаша вино, докато тя бъркаше яйца на печката. Хрумна му нещо и отиде във всекидневната, откъдето взе три чаени свещи, които тя държеше в сини купички.

— Имаш ли нещо против? Представях си как вечеряме на свещи тази вечер.

— Много ми харесва. — Тя отвори едно чекмедже и му подаде запалка.

Седяха в кухнята на светлината на свещите, с букет рози на масата, и хапваха бъркани яйца и препечени филийки.

— Радвам се, че остана.

— И аз. А ти изглеждаш толкова красива на светлината на свещи, колкото си те представях. Искаш ли да опитаме да хапнем нещо, което да не си сготвила сама, другия уикенд?

— Петък вечер?

— По същото време, на същото място.

— Търсиш си белята. Навита съм. Добре, трябва да те попитам. Вярно, някога си бил момче, както и всички останали мъже, но не всички се държат толкова естествено и умело с децата като теб. Защо си нямаш собствени?

— Предполагам, че никога не съм имал достатъчно сериозна връзка. Ти създаде семейство по-рано, отколкото го правят повечето хора.

— Точно това исках и не исках да чакам. Същото важеше и за Клинт. Просто знаехме какво е важно за нас.

— Как беше животът ти като съпруга на войник?

— Състоеше се предимно от чакане. Видях места по света, които иначе не бих посетила, научих се да бъда организирана, да оставям нещата на естествения им ход. Липсваше ми домът. Не през цялото време, но имаше моменти, когато страшно ми липсваше. Когато Клинт

загина, знаех, че трябва да се върна, да доведе момчетата тук. Заради семейството и усещането за принадлежност.

Тя поклати глава.

— Нямахте да се справя без родителите си, без неговите родители. Те бяха и са прекрасни. Знаеш как е, когато работиш с братята си, с майка си, продължаваш семейния бизнес.

— Да, знам.

— Някои хора се нуждаят да се откъснат от семейството си, а за други е важно да са заедно. Аз май направих и двете. Сега това е домът ми отново. Ти някога мислил ли си да живееш другаде?

— Мислил съм, но няма друго място, на което да искам да бъда.

Той я накара да се смее, докато ѝ говореше за хора, които тя познаваше, както и за други, които никога не бе срещала. А когато стана, след като бе разтребила масата, когато я взе в прегръдките си и я целуна, накара сърцето ѝ да се разтупти силно.

— Бихме могли да поседим на верандата — прошепна той в ухото ѝ. — Да пийнем още вино. Да се целуваме.

О, да, моля те, възкликна мислено тя.

— Ти налей виното. Аз ще ида да видя как е Лиъм и после...
Хари.

Бяло като платно и с леко блеснали очи, момчето стоеше на вратата.

— Стана ми лошо.

— О, миличък. — Бързо отиде при него, и пипна челото му. — Да, малко си топъл. Ще се погрижим за теб. Бекет.

— Всичко е наред. Имаш ли нужда от помощ?

— Не, ще се оправя.

— Добре. Аз ще тръгвам. Оправяй се, момко.

— Благодаря. Ела, миличък.

— Може ли и аз да спя в леглото ти? Като Лиъм.

— Разбира се.

Погледна със съжаление Бекет, после заведе болния си син горе.

[1] Подобна на домино игра, която се различава по извитата форма на плочките. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Уикендът мина в дежурене край болните, приготвяне на супа и бъркани яйца. В неделя сутрин и Лиъм, и Хари вече бяха достатъчно добре, за да се чувстват отегчени и раздразнителни. Клеър смяташе за много хитро решение да направи на момчетата лагер във всекидневната, където да си правят компания, заедно с много книжки и видеофилмчета. Но красотата на идеята ѝ помръкна, след като Хари, който вече нямаше треска, но все още бе малко слаб, много бързо се изнерви покрай братята си.

Нямаше как да не му съчувства, тъй като и тя самата се дразнеше вече.

Реши да прекрати поредното им надвикване кой филм да гледат, като влезе, взе дистанционното и изключи телевизора.

— Мамо!

Тази едничка дума бе изревана на три гласа.

— След като само се карате и оплаквате, ще си починем малко от филмите.

— Хари започна — подхвана Лиъм.

— Не съм! Ти...

— Не ме интересува кой е започнал. — Болни или не, Клеър прибягна до строгия майчински тон. — Явно аз ще приключа спора. Сега можете да останете тук и тримата и да си четете, да оцветявате или да си играете тихо с играчките. Или можете да си идете в стаята и да се цупите. А ако се опитате да спорите с мен — продължи тя, предусещайки реакцията им, — всички филми ще бъдат прибрани чак до другия уикенд.

— Той е виновен — измърмори под нос Лиъм.

— Лиъм Едуард Брустър, получаваш последно предупреждение. Нито думичка повече.

Очичките му се напълниха със сълзи от яд и обида. Тя самата изпита желание да си поплаче.

— Сега искам всички да помълчат за десет минути.

— Мамо.

— Хари — предупредително го погледна тя.

— Гладен съм. Искам от моята супа.

Връщането на апетита му бе добър знак.

— Хари, казах ти, че свърши. Баба и дядо ще донесат.

— Но аз съм гладен сега.

— Мога да ти направя нещо друго. Имаме пилешка супа със спагети или с буквички.

— Не искам такива. Искам пилешка със звездички.

— Тогава ще трябва да почакаш. Скоро ще са тук.

— Защо не са тук *сега*? — Умората и силното му раздразнение превръщаха гласа му в бебешки хленч.

Клеър усети как търпението ѝ всеки момент щеше да се изчерпи и затова се опита да си спомни колко блед и нещастен бе изглеждал предната нощ.

— Скоро ще дойдат. Само това мога да ти предложа, Хари. Десет минутки тишина сега. Трябва да видя прането.

Предполагаше, че тишината ще продължи само пет, но не минаха и толкова, преди Мърфи да я последва в кухнята.

— И аз съм гладен. Искам сандвич с фъстъчено масло и желе.

— Миличък, нямаме хляб. Ще ни донесат.

— Защо нямаме нищо, което аз искам?

— Защото братята ти се разболяха и изядоха всички яйца, хляб и супа, а аз не можах да изляза до магазина вчера.

— Защо?

— Защото Хари и Лиъм се разболяха. — Главата ѝ вече пулсираше болезнено, докато изваждаше сухите чаршафи в коша.

— Ако те няма да ходят на училище утре, тогава и аз ще си остана у дома.

— Първо, решението не е твое. А мое. И не, няма да си останеш у дома, а тъй като никой от двамата няма температура, най-вероятно и те ще идат на училище.

Моля те, Боже, смили се над мен.

— Никой не си играе с мен.

— Мърфи, играя си с теб цяла сутрин.

— С всички нас. Защо не си играеш само с мен?

Клеър затвори очи, докато премине желанието да му се сопне. Разбираше го, наистина, и се стараеше да обръща внимание на всеки поотделно. Но, господи, не точно сега.

— Защо не вземеш Звездните си рейнджъри? Можеш да си поиграеш горе, докато аз оправям леглата.

— Трябва и ти да си играеш с мен.

— Не, не трябва. И макар да ми се иска, нямам време. Защо, ще ме попиташ — продължи тя, тъй като отлично знаеше, че ще го стори при първа възможност. — Защото трябва да изпера и останалите дрехи, с които не можах да се справя вчера, защото се грижех за Хари и Лиъм. Трябва да сложа чисти чаршафи на леглата, което също не можах да свърша вчера и толкова по-добре, защото Хари повърна на леглото си посред нощ. Искаш ли да ти изредя и всичко останало, което трябва да направя днес?

— Добре.

Тя млъкна, разтърка лице с длани и се засмя.

— Мърфи, ще ме убиеш.

— Не искам да те убивам.

— Това е само израз. — Наведе се и го прегърна здраво, най-вече, защото тя самата се нуждаеше от прегръдка.

— Може ли да си вземем кученце?

Сразена, тя просто отпусна глава на крехкото му рамо.

— О, Мърфи.

— Хари и Лиъм щяха да се чувстват по-добре, ако имахме кученце. Моят нов най-най-най-добър приятел в училище, Джереми, си има кученце, което се казва Спайк. Можем и ние да си вземем едно и да го кръстим Спайк.

— Много е важно да улучиш момента, хлапе, а това не е най-удачното време да молиш за куче. Моля те, не ме питай защо. Само ме остави да си събера мислите, Мърфи. Хайде да идем горе. Ти и Звездните рейнджъри ще ми помогнете да оправя леглата.

— Звездните рейнджъри се бият с лошите.

— Е, все някога трябва да спят, нали? — Вдигна тежкия кош с прането. Тъй като не бе извадила нови чаршафи от шкафа, сега можеше да си спести малко труд и да сложи току-що изпраните отново на леглата.

Нямаше да сгъва пране. Уха, помисли си тържествуващо тя, докато неспирно бърборещият Мърфи отиваше към всекидневната. Където завари истинско чудо. И двете момчета бяха заспали.

— Шшш. Тихо сега. Спят, затова нека да сме тихички.

Никой не бе спал много през последните две нощи — което, изглежда, не притесняваше ни най-малко Мърфи Голямата уста, макар че сега започна да шепти, докато се качваха по стълбите.

Едва бяха стигнали до най-горното стъпало, когато някой затропа силно по вратата.

— Иди си вземи Звездните рейнджъри — каза тя на момчето и хукна надолу. Би убила всеки, който събуди спящите ѝ синове. Щеше да го удуши с голи ръце.

Рязко отвори вратата и в главата ѝ запрепускаха думи, които се бе научила да не използва заради децата.

— Сам.

— Здравей, красавице! Бях наблизко и реших да се отбия и да те заведа на обяд. Имам среща с родителите си в клуба. Ще си направим истинско парти.

— Лош момент. Двете ми по-големи момчета са болни от два дни и сега спят.

— Явно ти е нужна почивка. Обади се на детегледачката си. — При което се усмихна широко и ѝ намигна. — Ще те отведе далеч от всичко това.

— Всичко това е моят живот и няма да изоставя децата си, когато не им е добре.

— Мамо!

— Мърфи, тихо. Ще събудиш братята си. — Усети как Сам се приближава зад гърба ѝ и се премести така, че да му попречи.

— Но аз взех Звездните рейнджъри, а ти каза...

— Идвам веднага. Съжалявам, Сам, но съм много заета. Трябва да вървя.

— Ще накарам майка ми да ти се обади за детегледачка у дома.

Липсата на сън, на търпение и на проклетата пилешка супа със звездички просто я накара да избухне.

— Няма да си взема никаква детегледачка у дома, за бога. Не се интересувам от обяд в глупавия ти клуб. Искам да оправя леглата. Виж, имам да върша много неща, затова ще трябва да ме извиниш.

Не ѝ бе присъщо да се държи грубо, но сега тръшна вратата под носа му.

От външната ѝ страна Сам стисна юмруци. Беше му дошло до гуша, писна му от нейните игрички. Ту му се усмихваше и флиртуваше с него, ту го отрязваше категорично. И стига толкова с използването на онези трима глезльовци като извинение да го държи настрани.

Вече нямаше да търпи това, мислеше си той, докато крачеше към колата си, особено след като бе видял Бекет Монтгомъри да излиза от дома ѝ предната вечер — в единайсет часа.

Реши, че явно иска да го накара да ревнува. Е, стига толкова се е правил на добричък. Време беше Клеър Брустър да разбере кой командва тук.

Изтегли колата си от алеята ѝ и паркира зад ъгъла. Както и предната вечер, остана вътре, загледан в къщата ѝ, докато кипеше от яд.

Вътре в къщата Клеър се опитваше да потуши гневния изблик, предизвикан от Сам, като почистваше цялата стая на децата с дезинфектант. Остави прозорците отворени, за да влезе свеж въздух, и полека започна да усеща как пламналата ѝ глава се охлажда и топката в стомаха ѝ се отпуска, докато работеше.

Какво му имаше на този човек, питаше се тя. Не можеше да е толкова твърдоглав, егоистичен и абсолютно заблуден при това. И да не забравяме, адски дразнещ.

Бе стигнала дотам, че едва успяваше да се държи любезно с него, а той продължаваше да ѝ досажда. Може би този път щеше да схване намека.

Господи, буквално бе тръшна вратата в лицето му. Не беше го правила никога преди. Нямаше начин някой да сбърка жеста ѝ или да го изтълкува като нещо различно от „остави ме на мира, по дяволите“.

Търкаше банята, приведена на колене и опряна на ръце, когато Мърфи я потупа по рамото.

— Още ли събираш?

— Какво да събирам?

— Каза, че искаш да си събереш мислите. Събра ли ги?

Очарована, тя приседна на пети и го прегърна силно. Детегледачка, как ли пък не!

— Почти. Още малко ми остава.

— Защо не си оправила леглата?

— Защото първо исках да почистя. Боря се с микробите. Убивам ги на място. Чуваш ли как пицят?

Очичките му се ококориха.

— Искам и аз да убивам микроби!

Тя топна още един парцал в кофата и го изстиска добре.

— Ей там има няколко, в онзи ъгъл! Дай им да се разберат, Мърф.

— Не ги виждам.

— Носят невидими наметала, не се оставяй да те излъжат. Изтъркай ги оттам!

Не беше зле, отсъди тя, докато го гледаше как яростно търка пода.

Остави го да се забавлява и опря уморения си гръб на рамката на вратата, докато синът ѝ издаваше звуци на избухващи бомби. Чу тихо топуркане на крачета, обърна се и видя Лиъм.

— Подремна ли си добре?

— Май, да. Събудихме се. Може ли сега да гледаме „Междузвездни войни“?

— Убих микробите. — Мърфи размаха парцала като бойно знаме. — И аз искам да гледам.

— Добре. Хайде да го пуснем.

Когато слезе на долния етаж, Хари — който вече изглеждаше много по-добре — ѝ отправи умолителен поглед.

— Много съм гладен.

— Какво ще кажеш да ти направя някаква зърнена закуска, за да те засити, докато... Чакайте малко. — Вдигна ръка, чула отварянето на входната врата. — Провизиите пристигнаха. Спасени сме!

— Ето ги моите момчета. — Роузи Мърфи, следвана плътно от Ед, влезе с пълни ръце. Намигна на дъщеря си и ѝ подаде чанта с покупки. — Виж какво имам тук за две болни момчета и брат им.

От друга чанта измъкна фигурки на супергерои. В последвалата врява Клеър се усмихна на баща си.

— Посегнала е към запасите си за спешни случаи.

— Познаваш майка си.

— Да. Ще прибера тези в кухнята. Хари направо изнемогва от липсата на пилешка супа със звездички.

Висок и едър, с посребрена русолява коса, Ед внесе в кухнята чантите, които носеше, и ги остави на плота.

— Ще ида за останалите.

— Още ли има? Помолих само за...

Той размаха пръст и се усмихна, при което тъглчетата на тъмнозелените му очи се набръчкаха.

— Познаваш майка си.

Така нямаше да ѝ се налага да вмести в програмата си за утре и отиване до магазина, помисли си Клеър, докато прибираше хранителните запаси за цяла седмица, в които бяха включени, благодарение на щедрите баба и дядо, захарни близалки, желирани червейчета, чипс и сладолед на клечка.

— Захарни близалки и сладолед? — вдигна вежди Клеър, когато Роузи дойде при нея.

— Били са болни.

— Не им казвай, че има, докато не обядват. В никоя от чантите нямаше касова бележка.

— Считай това за награда, задето си успяла да се справиш с две болни момчета и сигурно киселия им по-малък брат през целия уикенд, без да има жертви.

— Беше на косъм. Но не искам вие да плащате за...

— Никога недей да спориш с жена, която ти носи храна.

— Законът на Мърфи? — Обърна се и прегърна силно майка си.

— Благодаря. — После отпусна за миг глава на рамото ѝ.

Винаги беше насреща, каза си тя.

— Момичето ми е уморено — измърмори Роузи.

— Малко. — Клеър се отдръпна.

Бе наследила слънчеворусата коса от майка си, макар Роузи да я носеше къса и стилно оформена, с умело потъмнени кичури. Прическата отиваше на ъгловатото ѝ лице и нежната му като розов лист кожа.

— Изглеждаш добре.

— Имам нов овлажнител. И спях добре снощи, което едва ли би могло да се каже за теб, напоследък. О, не забравяй да питаш баща си

дали е отслабнал.

— Така ли е?

— Два килограма. Накарах го да прави упражнения заедно с мен. Аз искам да сваля пет. Сега кажи с какво мога да ти помогна.

— Вече го направи и вероятно спаси нечий живот. — Тя взе кутията със супа. — Хари вече бе отчаян.

— Всички искат топли сандвичи със сирене. Аз ще им направя. Ти си почини. Излез малко на въздух, разходи се. Махни се от къщата.

Клеър понечи да възрази, после реши, че няма смисъл. Освен това една разходка щеше да ѝ се отрази добре.

— Задължена съм ти.

— Дължиш ми трима внуци. О, чакай, вече ми ги даде. Имаш един час.

— Половин, и ще си взема мобилния за всеки случай.

— Мисля, че можем да се справим. Ще гледаме „Междузвездни войни“. Момчетата искат да преспят у нас. В петък става ли?

— Да, добре, щом искате.

— Искаме. И тогава срещата ти с Бекет Монтгомъри може да мине малко по-безпроблемно.

— Няма как иначе. Макар че вече ти казах, че той се държа прекрасно.

— Винаги съм харесвала момчетата на Монтгомъри. — Роузи си пригответи продуктите за сандвичите. — И се радвам, че се срещаш с някого — при това човек, когото познавам.

— Не се срещам още. Искам да кажа, вярно, че щяхме да излезем, но... Още ми се струва малко странно.

— Харесваш го.

— Винаги съм... Да, харесвам го.

— Тогава му дай шанс, скъпа. Но карай внимателно.

— Мамо, да не би да вземаш децата у вас, за да мога да поема кормилото?

— Само ти разчиствам пътя — бодро поясни Роузи.

Клеър поклати глава.

— Определено ми е нужна разходка на въздух.

Средата на седмицата, помисли си Бекет, и макар да се бяха сблъскали с безброй препятствия, бяха постигнали чудесен напредък. Тръбите за газта бяха монтирани, а това означаваше, че едно голямо главоболие вече е зад гърба им. Бе прекарал уикенда в работилницата, където довършваше етажерките и облицовката за арките в хотела с Райдър, докато Оуен се занимаваше с плота, който майка му искаше за магазина за сувенири.

Допълнителният проект не отнемаше толкова много време, колкото се бе опасявал. И трябваше да признае, че видът на сградата, боядисана в топло бежово и сиво-зелено, повдигаше настроението му.

Освен това, докато наглеждаше как върви работата там, можеше да се отбие и да види Клеър.

По-голямата част от задачите му в момента бяха зад брезентовите платна и вече бе също толкова нетърпелив, колкото и всички останали в града, да ги свалят. Скоро и това щеше да стане, отбеляза мислено сега, докато слагаше поредната дъска на голямата веранда. Може би следващата седмица, ако се движеха по график.

Той и двамата работници в екипа му работеха усилено цяла сутрин и тъкмо когато прекъснаха за обяд, на входа се появи Оуен.

— Изглежда добре. Това дърво е много красиво.

— Ще стане още по-хубаво, когато го лакираме. Махагонът направо ще блесне.

— Ще прави страхотно впечатление. Трябваш ни отзад.

Бекет влезе вътре и огледа как вървят строителните работи, докато минаваше. Напредък, отново отбеляза той.

— Работим върху задното стълбище. Искаме отново да обсъдим площадката, колоните, боята. Щом го направим, остава така.

— Имате чертежите.

— Да, но имаме няколко въпроса относно съчетаването на всичко и как ще се получи с павирането, с каменните стени на вътрешния двор. Работниците ще започнат с него, веднага щом приключат с ремонта на задния двор на магазина за сувенири.

— Още не сме се спрели на бригада за полагането на каменната настилка.

— Да, това е още нещо за обсъждане.

Излязоха навън. Бекет можеше да го види. Земята още бе разровена, стълбите бяха наполовина готови, а перилата и летвичките

за парапета тепърва щяха да бъдат поставени. Но можеше да го види.

Райдър стоеше с ръце на кръста, вдигнал очи нагоре.

— Сигурен ли си, че искаш онези чупки на втория етаж?

— Да.

— Правата линия на верандата би била по-лесна за изпълнение.

— Но не толкова естетически издържана.

— Казах ти, че ще го каже — обади се Оуен.

— Да, да. Относно зеления плет като преградна стена.

Отново обсъдиха всичко, поспориха за паркоместата и достъпа до тях, докато накрая Бекет измери терена с крачки.

— Тук ще бъде павираната алея, която продължава от тротоара покрай рецепцията, после тук встрани и стига до верандата на фойето. Паркоместата за хора със специални нужди ще бъдат там, а обикновените — тук.

— Ще има повече място за паркиране, ако няма зелен плет.

Бекет поклати глава при думите на Райдър.

— Представи си как седиш тук, на някоя маса, с питие. Наистина ли искаш да гледаш право към паркинга, или да бъдеш зяпан от пристигащите гости?

— Паркингът пак ще се вижда. Няма да засадим дъбова горичка все пак.

— Ще носи усещането за усамотение и дискретност, а в това е смисълът на вътрешния двор. Няма място за градина, каквато мама искаше. И това ще свърши работа. Ще има красиви цветни сандъчета, а на арката над входа може да засадим някакво цъфтящо пълзящо растение. Също като голямата веранда и този вход ще има силно излъчване.

— Добре, добре, ти си човекът с „естетически издържания“ вкус.

— Точно така.

Райдър се усмихна леко иронично.

— Дано да е така. Отивам да хапна нещо.

— Мисля да си взема един тостер-сандвич във „Веста“ — обади се Оуен. — Трябва да се обадя на няколко души.

— Звучи ми добре.

— Ще ви настигна — подхвърли Бекет. — Отивам да проверя как върви в магазина за сувенири.

Оуен изсумтя.

— Поздрави Клеър от мен.

— Ще ѝ предам, но първо ще видя магазина.

Усети лек есенен полъх във въздуха — нещо се променяше. Долови и мириса на бургерите на скарата в закусвалнята на Крофърд, когато някой излезе оттам. После и миризмата на боя, свежа и нова.

Нещата вървяха в тази посока, помисли си той. Свежо и ново.

Забеляза, че работниците в магазина за сувенири са спрели за обедна почивка. Подът бе покрит с платна, а пред стъпалата имаше широка предпазна лента заради още мократа тъмнозелена контрастна боя.

Влезе вътре и слезе по стъпалата в помещението, което щеше да бъде офис. Щяха да им трябват бюро, компютър, канцеларски материали, етажерки. Господ знаеше още какво. Но това бе грижа на Оуен.

Явно и майсторите на двора бяха чули звънеца за обяд, но първо бяха свършили доста работа за сутринта. Тясната чакълена алея, която разделяше надве тревясалото дворче, сега бе покрита с павеа. Бяха разчистили големите камъни и ги бяха използвали много удачно, за да издигнат ниска стена около голямата ружа, която продължаваше да цъфти буйно.

Инструменти и материали бяха струпани на купчини, а като се има предвид колко място имаше останало и че трябваше да се подмени оградата, Бекет сметна, че вероятно ще приключат още следващата седмица.

Можеше да докладва на братята си, че ако всичко върви гладко, работата по вътрешния двор на хотела можеше да започне след две седмици.

Не беше зле.

Заобиколи старата ограда и влезе през задната врата в книжарницата.

Чу детски гласове в отдела за малки читатели и видя две хлапета да се закачат едно с друго, докато майка им вероятно разглеждаше книгите на рафта. Каси обслужваше един клиент на касата, докато Лори бе на мястото си пред компютъра.

— Заети сте — отбеляза той.

— Тъкмо привършихме с първата си сбирка „Време за приказки“ за тази есен. — Лори спря за малко тракането си по клавиатурата, за да

го поздрави с вдигнати палци. — Имахме много гости. И Ейвъри ще остане доволна. Повечето планират да се отбият във „Веста“ за обяд.

— И аз сигурно ще ида там. Клеър наоколо ли е?

— Долу, в пристройката, прибира нещата. Гледай да не настъпиш някое пълзящо бебе.

В пристройката Клеър прибираше в голяма кутия художествени материали. Днес беше с черен панталон, прилепнал по дупето ѝ, и бяла дантелена блузка, чиито ръкави стигаха до лактите.

Прииска му се да я целуне там, в нежната гънка на лакътя. Май искаше да я целува и къде ли още не. Навсякъде.

Две жени бърбеха оживено, докато разглеждаха изложените на рафта декоративни свещи, а едната буташе напред-назад количка с бебе, което смучеше палеца си с яростно настървение. Другата жена носеше спящото си бебе в един от онези слингове пред гърдите.

Бебето в количката изгледа крайно подозрително Бекет, сякаш той се канеше да му открадне скъпоценния палец. Вероятно не бе най-удачният момент да целуне нежната гънка от вътрешната страна на лакътя на Клеър, реши Бекет.

— Здравсти.

Тя вдигна очи, стиснала в шепа цветни ивици филц.

— Здравсти и на теб.

— Чух, че успешно сте подновили традицията на „Време за приказки“.

— Така е и това е сигурен знак, че лятото свърши. Това е и първата подобна сбирка, която съм организирала, без някое от моите хлапета да присъства, така че и в това отношение е нещо ново. Как върви при вас?

— Върви. Трябва да минеш после да видиш промените.

— Много бих искала, стига да успея. Ще ти изпратя файла с предложенията ми за рекламната брошура по електронната поща, щом приключа тук. Мисля, че можем да го подобрим, щом всичко е на мястото си. Но се постарях да звучи забавно и атрактивно.

— Чудесно. Ще погледна после. Дай на мен. — Той взе кутията, преди тя да я вдигне.

— Не е тежка. Само ще я оставя в задната стаичка. — Тъй като той не понечи да ѝ я върне, тя хвърли поглед към клиентките. — Ще ти покажа къде стои. Харесахте ли си нещо? — попита тя жените.

— О, да. Направо съм луда по тези чанти.

— Това са найлонови торбички, направени от рециклирана видеолента. Много са забавни, красиви и екологични. Кажете ми, ако имате нужда от помощ при избора.

Тя поведе Бекет към малката ниша точно до задното помещение.

— Държа я там, на най-горния рафт, тъй като използвам нещата само веднъж месечно. Винаги съм смятала, че ще бъда една от онези сръчни майки, които могат да направят количка от кутията за зърнена закуска и няколко ластика.

— Супермама.

— Точно така. Но не се получи.

— И аз винаги съм си мислел, че ще стана велик бейзболен играч. И това не се получи.

— Животът е поредица от разочарования. — Тя се усмихна, когато той леко докосна с пръст висулката на обещата ѝ. — И изненади.

— Децата добре ли са?

— Всичко е нормално и са на училище. Слава на бога.

— Защо не потренираме малко за петък вечер? Ще те черпя един обяд.

Клеър се замисли за Сам Фриймънт и тъпия му клуб и колко много би искала вместо това да хапне набързо един хотдог в „Крофърдс“ или парче пица във „Веста“ с Бекет.

— Мило предложение, което много бих искала да приема. С момичетата сме поръчали да ни донесат храна тук, докато оформяме окончателно поръчките си за празниците. Коледа — обясни тя.

— Коледа? Та нали съвсем наскоро посрещнахме лятото.

— Което показва, че никога не си работил в търговията на дребно. Трябва да изпратим поръчката си за картички още този следобед.

— Отново е ред на разочарованията и явно трябва да се задоволя с това.

Наведе се и намери устните ѝ. Докато жените от другата страна на стената се смееха, телефонът звънеше, а бебето пицеше, че се е събудило, той потъна в нея.

Прекалено далеч, помисли си той. Прекалено много време имаше до петък вечер, когато би могъл поне за няколко часа да я има само за

себе си. Всичко в нея го привличаше — вкусът ѝ, уханието ѝ, формата на тялото ѝ, когато я придърпа по-близо.

— Хей, Клеър, има един... Опа, извинете ме.

Лори много демонстративно вдигна очи към тавана, докато Клеър и Бекет се отдръпваха един от друг.

— Проблем ли има? — Клеър реши, че гласът ѝ звучи нормално. Или почти.

— На телефона е човек, който държи да говори със собственика. Мога да му кажа, че си... си заета, да запиша телефона му.

— Няма нужда. Ще вдигна телефона в задната стая.

— Добре. Да ти донеса ли нещо, Бекет? — Лори примигна няколко пъти. — Студена вода?

— Не, няма нужда. Аз ще тръгвам.

— До скоро. — Лори се обърна и излезе с тананикане.

— Съжалявам — обади се Клеър. — Най-добре да се заема с това.

— Аз ще изляза през задната врата. Отбий се после, ако имаш възможност.

— Ще се опитам. — Загледа се в гърба му, докато си тръгваше, и също като на него ѝ се прииска да е петък. Постави длан върху стомаха си, а с другата ръка взе телефона.

Той може и да нямаше нужда, но на нея чаша студена вода би ѝ дошла много добре.

— Извинете, че се наложи да почакате — каза тя в слушалката. — На телефона е Клеър Брустър.

Когато приключи с разговора, тя се върна в голямото помещение на книжарницата. След оживлението и шума от сутрешната сбирка, сега тишината и спокойствието я зарадваха.

Докато не зърна пламъчето в очите на Каси.

— Обадих се и поръчах да ни донесат обяд — каза ѝ Лори.

— Чудесно. Да вземем каталога и формуляра за поръчка и да... Престанете — сопна им се тя, след като и двете момичета ѝ се ухилиха насреща.

— Не мога да се сдържа. — Лори подскочи лекичко на стола си. — Не може да очакваш от мен да се натъкна на теб и Бекет Монтгомъри, вкопчени в страстна целувка, и да не реагирам.

— Ще ми се аз да бях вдигнала телефона, тогава аз щях да съм тази, която да те потърси — оплака се Каси. — Проклети клиенти. Знаех си, че помежду ви прехвърчат искри, а и всички знаят, че щяхте да излизате миналата седмица, преди децата да се разболеят.

— И да повърнат направо върху обувките му.

Клеър потръпна.

— И това ли знаят всички?

— Срегнах госпожа Райденур в парка в неделя и я питах как е минала срещата. Тя ми каза. Жалко за всички. Както и да е, нямаше как да не забележим как той се отбива тук почти всеки ден — не че е нещо ново — но напоследък двамата доста флиртувате.

— Флиртуваме ли?

— Дискретно. Или поне така мислех, докато не ви хванах да се натискате тайничко в задната стая.

— Не сме се натискали. Беше... беше само целувка.

— Изгаряща страстна целувка. — Лори размаха длан пред лицето си. — Е, нещо сериозно ли е, или е само лека закачка?

— Лори, ние дори не сме излезли на официална среща още.

— Ако някой мъж ме целуне така, и аз нямаше да излизам с него. Щяхме да си останем у дома. Но пък ти имаш деца, така че... Вече прекалих с коментарите. Заклучвам си устата. — Тя имитира затваряне на цип. — Просто ми хареса да ви видя двамата заедно. А и целувката беше направо огън.

— След този коментар отивам да си взема студена сода.

Сдържа се да не се разсмее, докато вече не можеха да я чуят. Предполагаше, че репутацията ѝ току-що се е повишила главоломно.

А и Лори имаше право. Целувката бе пламенна.

И тя искаше още такива. Скоро.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Втори дубъл, помисли си Бекет, докато потропваше по вратата на Клеър. Този път носеше свеж букет от бели маргаритки. Нямаше смисъл да предизвиква съдбата със същите цветя като предната седмица.

Чувстваше се малко странно не само заради усещането за дежавю, но най-вече заради напрегнатото очакване на вечерта заради отлагането.

Просто една вечеря, повтори си той. Трябваше да престане да ѝ придава такова огромно значение в мислите си, иначе щеше да оплеска всичко. Толкова често си бе представял как ще мине, сякаш се канеха да отлетят за Париж да вечерят в... където и да вечеряха хората в Париж.

Трябваше да я попита дали някога е била там. Беше пътувала много повече от него. Може би говореше френски. Дали не бе учила езика в училище? Май си спомняше... *Мили боже, стига толкова*, сопна се той мислено.

Не знаеше дали да затанцува от радост, или да побегне, когато тя най-сетне отвори вратата.

Клеър явно също не искаше да предизвиква съдбата, реши той. Беше с различна рокля, този път с розови и бели волани, комбинирана с тънка розова жилетка с ръкави до лактите. И отново му се прииска да я целуне на онова местенце.

Дали не трябваше да ѝ донесе розови рози? Беше ли това някакъв сигнал?

— Явно ще ме разглезиш. — Тя се пресегна към цветята. — Ще очаквам цветя всеки петък.

— Реших да сменя вида им.

— Добро решение и благодаря. Влез. Ще ги сложа във вода, преди да тръгнем. — Междувременно хвърли поглед на малката подаръчна торбичка в ръката му. — Още ли има?

— Не е за теб. — За да не я вземе, той я скри зад гърба си. — Стига ти толкова. Това е подкуп, за да не повърнат върху краката ми. Игра за плейстейшън. Разгледах внимателно какво имат децата, докато бяхме заедно онзи път, и не забелязах точно тази. Къде са те? Да не си ги заключила в килера?

— Не, но може родителите ми вече да са го направили. Ще спят у баба си и дядо си.

— О. — Веднага си представи какви неща можеха да правят заедно сам-самички в къщата.

Забави малко, приятел, не това е целта. Бавно и полека, стъпка по стъпка. Последва я в кухнята и проследи с поглед как слага цветята във ваза.

— Тихо е — отбеляза той.

— Знам. Никога не мога да реша дали е прекалено зловещо, или просто блаженство, когато децата не са тук през нощта. Май е зловещо блаженство.

— Нали не те е страх да оставаш сама в къщата? — Би могъл да ѝ предложи да остане през нощта да спи в детската стая.

Или другаде.

— Не и ако не се изкуша да чета някоя книга с ужаси. Това ми е слабост, а после се налага да спя на светната лампа. Така и не разбрах как светлината те пази от вампири, духове или демони. Ето. — Отстъпи крачка назад да огледа цветята. — Много са красиви. Ще тръгваме ли?

— Да, най-добре. — За да спре да мисли за леглото ѝ на горния етаж и че децата ги няма.

— Това не е пикапът ти — отбеляза тя, когато излязоха.

— Не. Мама отказа да ме пусне на среща с теб, поне този път, с пикапа и ми даде ключовете си. Почувствах се като в гимназията.

— Кога ти е вечерният час?

— Знам как да се промъкна тайничко вкъщи.

Клеър се замисли над това, докато той се настаняваше зад волана.

— Наистина ли? Промъквал си се тайно у дома като хлапе?

— Разбира се. Невинаги успявах, никой от нас не можеше, но трябваше да опитаме. — Погледна я за миг, докато потегляше. — Ти не си ли?

— Не, не съм и сега се чувствам ограбена.

— Ако искаш, когато се върнем, ще ти помогна да влезеш през прозореца.

— Изкушаващо е, но просто не е същото, когато имаш ключ. Какво си правил, та се е налагало да се промъкваш тайно?

Той помълча дълго.

— Разни неща.

— Хмм. Сега ще се притеснявам, че някой ден момчетата ще решат да правят *разни неща* и после да се промъкват скришом. Но не тази вечер. Най-големият ми проблем с тях сега е, че Мърфи е решил, че животът му не е пълноценен без куче, и всички са се обединили срещу мен.

— Не харесваш ли кучета?

— Харесвам ги и те наистина трябва да си имат куче. Някога.

— Това да не е майчин жаргон за „ще видим“?

— Близко си — призна тя. — Обмислям го, защото е хубаво да имат куче. Направо обожават мопса на родителите ми, Луси, както и котарака Фидо.

— Родителите ти имат котарак на име Фидо? Защо не го знам?

— Той се мисли за куче, затова не го разпространявай много. Както и да е, мисля, че е добре да си имат куче и затова се чувствам гузна, че нямат. Но после си казвам, господи, а кой ще го учи на хигиенни навици, ще го обучава, ще го мъкне при ветеринаря, ще го храни и разхожда и всичко останало? Опитах се да ги убедя да си вземем котенце, но не става. Котенцата, както Лиъм ме осведоми с леко отвращение, са за момичета. Не знам откъде ги измислят такива.

Тя вдигна вежди и изгледа профила му.

— Съгласен ли си с него?

— Котенцата наистина са за момичета. Виж, котарациите стават и за двата пола.

— Знаеш, че това е смешно.

— Не аз измислям правилата. Какво куче искат?

— Не знаят — въздъхна, понеже момчетата вече надделяваха над възраженията ѝ по темата. — Просто са влюбени в представата за куче. Освен това твърдят, че едно куче ще ме пази от лошите, когато те не са у дома. — Тя сви рамене. — Бих отишла до приюта и бих взела някое оттам, ще спася животинчето, но как можеш да си сигурен, че

кученцето, което си спасил, няма да се превърне в огромно злобно куче, което лае пощальона и тормози съседите? Трябва да проуча кои породи са подходящи за семейства с деца.

Бекет спря на паркинга пред ресторанта.

— Познаваш кучето на Рай.

— Всички познават Глупчо. — Обърна се и се загледа в профила му. — Райдър го влачи навсякъде. Голям сладур е.

— Страшно добро куче. Знаеш ли как Рай се сдоби с него?

— Не, май не знам.

Слязоха от колата и той заобиколи, за да я хване за ръка.

— Беше бездомно животно, на шест или седем месеца според ветеринаря. Райдър отишъл на парцела си една вечер след работа, за да поработи малко по къщата, която строеше. Стъмвало се и тъкмо приключвал, когато кучето допълзяло при него. Слабо като скелет, с окървавени лапи, треперело от студ. Ясно било, че от доста време е в гората. Най-вероятно някой го бил захвърлил там.

Симпатиите ѝ към Глупчо мигновено се удвоиха.

— Горкичкото.

— Райдър решил, че не може да го остави просто така, затова го прибрал у дома — той живееше при мама, докато не довърши къщата си. Казал си, че ще го нахрани, ще го поизчисти, ще го приюти за през нощта. А на сутринта щял да го заведе до приюта. Това бе преди шест години.

Колко мило, помисли си Клеър, което не бе обичайното прилагателно да опишеш Райдър Монтгомъри.

— Явно е било любов от пръв поглед.

— Помня, че разпитахме наоколо, в случай че е избягал или се е загубил. Нямаше каишка, нито маркер, а и никой не го потърси. Но мога да ти кажа, че още на другата сутрин Райдър щеше да остане с разбито сърце, ако някой го беше потърсил.

— И въпреки това го е кръстил Глупчо.

— С много любов и както много често се оказва, напълно основателно. Монтгомъри, резервация за седем и половина — каза той на салонния управител, когато влязоха в ресторанта.

Клеър обмисляше чутото, докато ги водеха към масата им.

— Казваш го, за да ми покажеш, че породата няма никакво значение.

— И при хората, и при кучетата, бих казал, че е по-важно как си отгледан, отколкото какво е потеклото ти.

Странно, но това я подсети за Сам Фриймънт, а дори и самата мисъл я ядоса.

— Но знам, че някои породи са по-подходящи за деца — добави Бекет.

— Смешното е, че двамата с Клинт си говорихме да вземем куче веднага щом Хари се роди. Решихме да изчакаме около година, за да може да растат заедно. После се оказа, че Лиъм е на път, а и трябваше да се съобразим със следващата мисия на Клинт и го отложихме.

Той понечи да каже нещо, но се появи сервитьорът им с менюто, листа със специалитетите и предложения за коктейли.

Няколко минути разглеждаха менюто мълчаливо.

— Притеснява ли те, когато говоря за Клинт?

— Не. Просто никога не знам какво да кажа. Той беше добър човек.

— Така е. — Тя взе решение. Да сложи всичко на масата, да каже каквото имаше да се казва. Нищо помежду им нямаше да е истинско, освен ако не го направеше сега. — Беше любов от пръв поглед — започна тя. — Винаги ми е казал, че и за него е било същото. Просто мигновено, сякаш... ето те и теб, хайде да започнем да планираме остатъка от живота си заедно. Главозамайващо усещане за едно момиче на петнайсет.

— Главозамайващо е на всяка възраст, но да, особено тогава.

— Никога не съм имала и капчица съмнение. Никога не съм се притеснявала или колебала. Понякога спорехме и сме имали не малко драматични моменти. Но въпреки това, никога не съм се тревожила. За разлика от родителите ми. Сега определено ги разбирам много по-добре, отколкото някога. Но той беше добър човек и те го виждаха. Те също го обичаха.

— Двамата бяхте двойка за пример в гимназията. К и К. Главната мажоретка и звездата на футболния отбор.

— Опияняващо — повтори тя. — Бяхме заедно две години, преди да... бъдем заедно. И отново бях уверена. Не се притеснявах. Когато замина за базов лагер, плаках цяла нощ. Не защото се тревожех, а защото ми липсваше, сякаш ми бяха отрязали крайник.

Сервитьорът се появи отново и взе поръчката им.

— Била си толкова млада — подкани я да продължи Бекет.

— И смела. Безстрашна. Омъжих се за него, заминах и оставих дома си, семейството и приятелите си без грам съмнение или съжаление. — Тя се засмя. — Кое ли е било това момиче?

— Винаги съм те смятал за много смела.

— Е, научих какво е страх, когато се появи Хари. Кой е този малък човек? Ами ако сбъркам нещо? Ако се разболее или нарани? Но дори и тогава не се съмнявах, че ще се справим с всичко.

Клеър взе чашата си с вода и се усмихна, докато отпиваше.

— Искахме четири деца или евентуално пет. Луди глави. Представи си *пет деца*. Сигурно щяхме да имаме толкова, ако той беше жив и сега.

— Била си щастлива.

— О, да. И понякога зверски самотна и смазана. Тогава се промъкваше и страхът в душата ми. Но си казвах, че съм прекалено заета за такива неща. И се гордеех с него. Мразех да сме разделени, да знам с какво се среща всеки ден, всяка нощ. Но той беше роден за войник също като баща си и брат си. Знаех това, когато се омъжих за него.

Сервитьорът донесе виното и след ритуалното опитване Клеър пийна голяма глътка.

— Хубаво е. А още по-хубавото е, че то е знак, че някой ще ми поднесе храна, която не съм сготвила сама.

— Имаш още за разказване. Трябва да довършиш.

— Да, трябва. — И беше благодарна, че той ѝ позволява да го направи. — Хари си играеше, а Лиъм плачеше в креватчето си. Страдах от сутрешно гадене и затова се налагаше да го оставя да плаче, докато малко ми мине. Знаех, че съм бременна. Още не си бях направила тест, но знаех.

Поспря за миг, само за малко.

— Беше се върнал в Ирак само преди три седмици. Така и не успях да му кажа, че чакаме още едно дете. Това е най-голямата ми мъка. Нямах възможността да му го кажа. Той никога не видя Мърфи, не докосна лицето му, не помириса косата му, не чу смеха му. Мърфи никога не е имал баща. Лиъм не помни татко си. Хари, в най-добрия случай, има смътни спомени. Клинт беше добър баща. Любящ, забавен, грижовен. Но те нямаха никакво време.

— Времето никога не стига.

Тя кимна с разбиране и сложи длан върху неговата. Той също бе загубил баща си.

— Да, сигурно е така. Една сутрин се появиха на вратата. Разбираш в мига, в който ги видиш. Офицерът, военният свещеник. Знаеш го, без да кажат и дума. Светлината помръква и въздухът не ти стига. За миг сякаш всичко потъва.

Бекет стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, Клеър.

— Държах Лиъм. Бях забравила, че съм го вдигнала, когато почукаха на вратата. Той плачеше, понеже му никнеха зъбки и беше неспокоен, а и имаше лека температура. Хари стискаше крака ми. Сигурно е усетил нещо, защото и той се разплака. А в корема си носех бебе. Клинт го нямаше. Другите военни съпруги дойдоха вкъщи да помогнат, да ме утешат. Аз се разпаднах на хиляди късчета. Връхлетяха ме страхове и тревоги и толкова ужасна, тежка скръб. Не мислех, че ще преживея всичко това.

Той си я представи сама, с две малки деца, бременна и току-що овдовяла.

— Кой би могъл? Как успя?

— Знаех единствено, че трябва да се върна у дома. Децата трябваше да са у дома. Това бе единственото решение за нас и то беше правилното. Тук мога да си спомням за Клинт, за това колко го обичах и постепенно приех факта, че сме имали това, което ни е било писано да имаме. Нито повече, нито по-малко. Сега имам нещо друго. Мога да мисля за него, да говоря за него. Трябва да го правя, момчетата го заслужават. Също както заслужават, както и аз, живота, който сме си изградили сега.

— Не знам дали това ще ти помогне, но знам, че когато изгубихме татко, всички просто се вцепенихме, предполагам. Правехме механично всичко, което бе нужно, ден след ден, занимавахме се с ужасните практични неща. Постепенно сякаш се озоваваш на някакво друго място. Отчасти ти е познато, отчасти — не. Продължаваш в нова посока и знаеш, че не би могъл да го постигнеш без човека, когото си загубил.

— Да. — Сега можеше да му е благодарна, че я разбира. — Когато мислиш за баща си или говориш за него, това ти напомня за

живота му. Същото е и с мен. Ти познаваше Клинт. Имаме общо минало, което включва и него, затова, след като се виждаме с теб, не е нужно да се чувствам неловко или неудобно.

Бекет се замисли и реши да действа импулсивно.

— Помниш ли господин Шрьодер?

— Преподаваше ми по американска история. Мразех го.

— Всички го мразеха. Беше негодник. Двамата с Клинт и още няколко момчета увихме къщата му с тоалетна хартия.

— Ти ли беше? И Клинт също е участвал? — Облегна се на стола си и се разсмя. — О, боже, толкова добре си го спомням. Сигурно бяхте използвали стотина ролки. Къщата приличаше на гигантска мумия.

— Няма смисъл да правиш нещо наполовина.

— Определено не бяхте пестили усилия. А и той бе истински негодник.

— Оуен го организира, както можеш да предположиш. Аз, Оуен, Рай. Още двама приятели, чиито имена трябва да запазя в тайна, тъй като сме се заклели.

— Клинт никога не ми е казвал нищо, а всички говореха за това седмици наред.

— Клетвата си е клетва. Трябваша ни около петдесетина ролки и ни отне адски много време да си ги набавим. Ако някой влезеше в магазина и си купеше толкова много тоалетна хартия наведнъж, веднага щеше да бъде разкрит. Затова купувахме по малко от различни места и измъквахме някоя и друга ролка от домовете си. Имахме строг график, разпределение на задачите, часове на пост и определени маршрути за бягство. Беше внимателно планиран удар, същинска прелест.

— Бяхте неизвестните герои на гимназията. Ако знаехме, щяхме да организираме парти във ваша чест.

— Направихме си го сами около месец по-късно. Излязохме на пикник в гората, близо до нашата къща и се напихме с бира и прасковен шнапс.

— Това е отвратително.

— Да, вярно. Хубави времена бяха.

— Чарли Рийдър. — Тя посочи с пръст гърдите му и в зелените й очи блесна тържествуващо пламъче. — Единият от другите двама

сигурно е бил Чарли. Двамата с Клинт бяха неразделни.

— Не мога да потвърдя, нито да отрека.

— Чарли Рийдър — повтори тя. — Винаги си търсеше белята в онези години. Сега е полицай. Човек никога не знае къде ще го отведе вятърът. Харесва приключенски романи и пие кафето си черно, с добавка от еспreso.

— Явно можеш да опознаеш хората според това, какво търсят в книжарницата.

— И аз имам своите тайни. Знам например, че всички братя Монтгомъри обичат да четат, както и какво точно четат. И че всички пиете прекалено много кафе. Знам, че ти и Оуен си падате по сантименталните картички за Деня на майката и за рожден ден, докато Райдър предпочита забавните.

Вдигна чашата си и му хвърли многозначителен поглед.

— И това е само върхът на айсберга.

— Това е едно от предимствата да си търговец в малък град.

— Определено. И познавам поне половин дузина клиенти, които планират да си резервират нощувка в хотела за специален повод, макар да живеят наблизко. Ще направите голям удар, Бекет.

— Ще бъде чудесно Лизи да си има компания.

— Кой? О, твоят призрак. Вече Лизи ли я наричаш?

— Ами, сблизихме се. Как мислиш, че ще се справи с това Хоуп?

— Хоуп ще се справи, това е една от силните ѝ страни. — Призраците според Клеър бяха художествена измислица, затова сега нарочно смени темата. — Как върви ремонтът на апартамента?

— Трябва да е готов другата седмица. Лизи има какво да научи от Ейвъри, която витае като дух там. След много натяквания — или да кажем, уговорки — е убедила Оуен, че е нужно нещо повече от едно боядисване, затова ни отнема малко по-дълго време.

Говориха си през цялото време, докато вечеряха. Чудесна следваща крачка, каза си Бекет, в плана за бавното напредване на отношенията им. Може би щеше да предложи да идат на кино другия път, с лека вечеря след това. Без да бързат, както си му е редът.

— Беше прекрасно. — Тя въздъхна от удоволствие, докато отиваха към колата. — Не мога да си спомня кога за последно съм вечеряла навън като възрастен човек.

— Можем да го направим пак. — Отвори ѝ вратата. — Когато поискаш.

Още утре, помисли си тя, после изпита леко угризение. Не можеше да прекара две нощи подред без децата си. Затова най-добре да се възползва максимално от случая.

— Ще проверя графика си и ще видя какво мога да измисля.

Обърна се, предоставяйки му идеална възможност да я целуне. Когато той не го направи, тя се качи в колата.

Може би вечерята го бе убедила, че иска да си останат само приятели. Да я води на вечеря понякога, да бъде приятел с децата, когато има време и желание за това.

Не можеше да го вини. Срещите бяха тъкмо за да дадат възможност на човек да прецени какво иска от една връзка и дали изобщо иска такава. А една връзка с нея включваше хиляди усложнения, мислеше си тя, докато пътуваха обратно към дома ѝ.

За които усложнения тя определено му бе напомнила, говорейки за децата. Вероятно бе говорила за тях прекалено много. Кой ли мъж би искал да слуша безброй разкази за случки с децата на среща с жена?

Ами всичко, което му бе разказала за Клинт? Бе се надявала да му обясни защо е заминала и защо се е върнала. Каква е била преди и коя е сега. И да бъде откровена с него относно това, колко силно е обичала Клинт Брустър.

А кой ли мъж иска да слуша за починалия съпруг на жената, докато са на среща?

Защо не бе говорила за книги? Ами, всъщност бяха говорили и за това, спомни си тя. Но можеше да е само за книги или филми, за нещо неангажиращо и подходящо за среща, нали?

Може би ако отново излезеха някога, би могла предварително да си подготви списък с подходящи теми за разговор. Изненада се колко много искаше още — от Бекет, с Бекет. Беше я накарал отново да се почувства жена — с всички сетива и нужди.

Безопасни теми, помни си тя. Започваше отсега.

— Канех се да ти кажа, че четох анотация на най-новата книга на Майкъл Конъли.

— С Хари Бош ли?

— Точно така. Мисля, че ще ти хареса. И съм поканила една млада авторка на трилъри, на среща с читатели другия месец. Може да

се отбиеш. Много е добра, а освен това имаме уговорка и с един местен автор.

Говориха за книги през целия път. Така беше по-добре, каза си Клеър. Щеше да поработи върху поведението си на среща. Знаеше как да води разговор, който не включва деца.

Просто нямаше много възможности за това.

Когато паркира пред дома ѝ, тя се замисли за тишината. Би могла да поработи върху уебсайта цял час без прекъсване. Или да се наслади на неизразимото удоволствие от една дълга вана. Би могла да прави каквото си поиска, без никакви грижи и отговорности.

— Нощите захладняват — тихичко отбеляза тя, докато я изпращаше до вратата. — Направо е студено. Лятото никога не продължава достатъчно.

— А зимата е прекалено дълга.

— Но тази ще бъде специална. Хотелът — поясни тя, когато той я погледна неразбиращо. — Ще го отворите през зимата.

— Точно така. Както изглежда, ще мръзнем здраво, докато обзавеждаме.

— Заслужава си. Много бих искала да помогна. Всъщност, направо изгарям от желание.

— Колкото повече ръце, толкова по-добре.

— Значи разчитай на мен. Прекарах си много добре.

— Аз също. — Той се наведе напред, леко я докосна по раменете и я целуна бавно, замечтано.

Не, о, не, помисли си тя, докато кожата ѝ пламваше. Един мъж не целува по този начин жена, с която иска да бъдат само добри приятели. Не беше забравила правилата чак толкова.

— Най-добре влизай — тихо каза той, — преди да замръзнеш.

Тя му се усмихна и отключи вратата.

— Ще ти се обадя.

Тя го зяпна озадачено, когато той направи крачка назад. Нямаше ли да влезе? Нима всички сигнали бяха променили значението си, откакто бе излизала на срещи?

— Не забравяй да заключиш навсякъде — добави той.

— Няма. Лека нощ. — Отвори вратата.

Чакай малко. *Поemi унициативата*, нали така ѝ бе казала Ейвъри? Да влезе сама, макар да не искаше да остава сама, никак не се

връзваше с тази заръка.

— Хм, Бекет, извинявай, знам, че е глупаво, но имаш ли нещо против да влезеш? Празна къща. — Вдигна леко рамене в безпомощен жест, който я накара да се смути.

— Разбира се. Трябваше сам да ти предложи. Злоещо блаженство — добави той, докато пристъпваше вътре. — Ще проверя задната врата.

Беше го подмамила и не съжаляваше за това. Щеше да съжалява, призна си тя, ако се окажеше, че греши и той не иска да остане. Да бъде с нея.

Щеше да се почувства унижена.

Но ако не го разбере сега, щеше да полудее от любопитство.

Мразеше да не знае отговора.

— Всичко е наред. — Той се върна откъм кухнята. — Нито един злодей не се мярка наоколо. Но все пак е добре да си вземеш куче. Къщата никога няма да е празна. Добре ли си?

— Да, благодаря. Да ти донеса ли питие?

— По-добре не. Трябва да тръгвам.

— Искам да те попитам нещо.

— Какво?

— Когато ме целуна на вратата, целувката означаваше, че искаш пак да вечеряме някой път, или нещо повече? Защо на мен ми се стори, че е нещо повече?

— Повече?

Тя плъзна длани нагоре по гърба му и го целуна, както й се искаше.

— Почувствах я така.

Той опря чело в нейното.

— Клеър.

— Бекет, не ме карай да те моля да се качиш и да провериш дали някой не се крие в килера. — Обхвана страните му с длани. — Просто ела горе.

Отстъпи крачка назад и му протегна ръка. Той я улови, стисна я здраво.

— Искях да бъда с теб, когато нямах право да го искам.

— Стига ми да искаш да си с мен сега.

Тръгнаха заедно нагоре.

— Не исках да те притискам. Мислех, че ще ти е нужно време да свикнеш с идеята, да бъдеш сигурна.

— Имам навик бързо да решавам. — В спалнята тя се обърна с лице към него. — Приятели сме отдавна, но трябва да ти призная нещо. Знаеш, че мога да видя хотела от прозореца в офиса си.

— Да.

— Когато през пролетта имаше много топли дни, ти понякога работеше на открито, на онова скеле и на покрива. Без риза. Тогава те гледах.

Тя се засмя леко, вперила поглед в очите му.

— Мислех си за теб и се питах какво ли би било. Сега мога да разбера.

Сложи ръце върху гърдите му.

— Ето нещо, което не съм правила отдавна.

— Ще си го припомниш.

Тя отново се засмя, спокойна и уверена.

— Това също, но имах предвид, че отдавна не съм събличала мъж. Да видим дали помня как се прави.

Свали сакото от раменете му, плъзна го надолу по ръцете му, после го метна към табуретката до гардероба ѝ.

— Дотук добре — реши тя.

Разкопча първото копче на ризата му, после второто. И той се озова разкъсван между удоволствието и копнежа.

— Мислех, че ще бъдеш стеснителна.

Тя разтвори ризата му.

— Така ли? — Наклони глава настрани. — Отдавна не съм невинна девойка на петнайсет.

— Не става дума за това, не само.

— О, майка на три деца, млада вдовица. — Смъкна ризата му и я хвърли върху сакото. — Сигурно си чувал как се правят малките момченца.

— Само слухове.

— Страшно обичам децата си. — Прокара ръцете си по голите му гърди и затвори очи, наслаждавайки се на усещането. — И много ми харесваше начинът, по който се правят.

Обърна се и повдигна косата, която бе оставила пусната върху раменете си.

— Би ли ми помогнал?

Той смъкна ципа сантиметър по сантиметър. Беше като сън, помисли си той, толкова унесен и сладостен. И като най-ярката действителност. Гореща и възбуждаща.

Тя прекрачи роклята, която падна на пода, и отново се обърна към него. Докосна го.

Не беше сън, вече не, а съвсем истинска и желаеща го, както и той я желаше. Не беше сън, щом можеше най-сетне да усети гладката ѝ кожа и как сърцето ѝ бие ускорено и диво под ръката му.

Тя беше тази, която го привлече към леглото. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, галеха гърба му, докато устните им бяха преплетени. Движеше се под него, сексапилна и гъвкава, невероятно изкусителна. Мислеше си, че я познава, беше сигурен в това. Но никога не бе подозирал, че тази открита и жадуваща жена се крие вътре в нея. Тази жена спря дъха му и можеше да го замъкне в ада или в рая, когато си поиска.

Жива. Всичко в нея бе живо и пулсиращо, и жадуващо. Загрубелите му длани я галеха навсякъде, пробуждаха за живот кожата ѝ, кръвта ѝ, сетивата ѝ. Не можеше да се насити — на мускулите по ръцете му, на силата и тежестта на тялото му, на формите му. На дъха им, който се сливаше в едно в поредната дълбока целувка, преди устните му да се озоват върху гърдата ѝ.

Дъхът ѝ експлодира в дълга въздишка. Наслада и желание — тя се остави на усещанията и потъна в тях.

Съблякоха се един друг. Без думи, бяха прекалено нетърпеливи, за да говорят, преди да се строполят обратно на леглото. Тя се обви около него, надигна се. Предложение. Желание.

Когато той потъна в нея, тя извика силно, вик на облекчение и на освобождение. Той се помъчи да удържи самоконтрола си, докато я усещаше как потръпва, и отново, и отново. Но тя пак се надигна и с този единствен мощен изблик прекърши волята му.

Грабна я и яхна тази гореща, надигаща се вълна на непоносима нужда, докато собственото му освобождение не го разтърси, изчерпан напълно.

Клеър не можеше да си поеме въздух и не беше сигурна дали не е останала без дъх от плач или радостен вик. Неимоверно силно искаше да извика и да се разплаче.

— Мога да се справя по-добре — измърмори той, заровил лице в косата ѝ.

— Хм?

— Мога по-добре. Малко избързах този път.

— Не, аз избързах и много благодаря, че поддържаше темпото. О, мили боже, Бекет. — Сега усети, че думите ѝ прозвучаха като доволно мъркане на котка. Още по-добре. — Моля те, не мърдай още. Остани.

Прегърна го здраво, за да не му позволи да мръдне.

Той остана — с удоволствие — но се надигна на лакти.

— Виж се само, Клеър Мърфи, извинявай — Брустър, цялата си разрошена и пламнала. Толкова си хубава.

— Харесва ми да съм разрошена и пламнала, и толкова хубава. Ами виж се ти, Бекет Монтгомъри, ухилен и адски самодоволен.

— Разбира се. Току-що правих секс със собственичката на кварталната книжарница и любимка на целия град.

Тя се засмя задавено и го ощипа по задника.

— По-добре недей да се хвалиш пред работниците си.

— Мислех да публикувам обява в градския вестник.

Харесваше ѝ да се взира в лицето му, сега толкова спокойно, в очите му — толкова сини и дълбоки.

— Непременно кажи, че съм била страхотна.

— Самата истина. — Наведе се и я целуна. — Направо ме срази.

— Хубаво е да знам, че не съм загубила форма.

Той целуна шията ѝ отстрани, за да си даде малко време. Не искаше да си я представя с друг, дори и с мъжа, за когото се бе омъжила. Вероятно бе глупаво от негова страна, определено бе много егоистично. Но точно в този миг и на това място просто не искаше.

Остана да лежи неподвижно за миг, докато чувството премине.

— Искам да те видя утре.

— О, Бекет, не мога да изляза пак утре. Момчетата.

— Няма нужда да излизаме някъде. Или можем да ги изведем.

— Утре следобед са поканени на детски рожден ден. Това е традиция, която започва отсега и продължава всяка събота. Би могъл да дойдеш на вечеря в неделя. Ще трябва да е малко по-рано, защото са на училище на другия ден.

— В колко?

— Пет и половина?

— Тук съм.

Търколи се встрани и хвана ръката ѝ, когато седна.

— Трябва да тръгвам.

Тя обви тялото си с ръце и потрепери престорено.

— И ще ме оставиш в тази празна къща сам-сама и без куче.

Той се ухили.

— Не те е страх.

— Не, измавих те, но трябваше някак да те вкарам в леглото.

— И благодаря за което.

— А сега ще ме караш да ти се моля да останеш, така ли?

— Колата ми е отвън на алеята. Знаеш, че хората ще я видят, особено ако е още там на сутринта.

Развеселена, че той е загрижен за репутацията ѝ, тя седна до него.

— Бекет?

— Да?

— Хайде да им дадем повод да приказват.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник сутрин, далеч преди часа за отваряне, Клеър използва ключа си, за да влезе във „Веста“. Чу звука на огромния миксер за тесто и отиде направо в кухнята, където Ейвъри явно месеше тесто.

— Здравей! Искях да поговоря с теб преди... — Тя спря като закована и зяпна Ейвъри, която вече разточваше готовото и нарязано на топки тесто. — Косата ти! Тя е... Това цикламено ли е? Боядисала си косата си.

— Правила си секс.

— Аз... боядисала си косата си, защото аз съм правила секс?

— Не. Боядисах я, защото аз не съм правила секс. Е, добре де, не точно затова. — Тя въздъхна, докато разточваше. — Може би донякъде. Преди всичко, защото исках промяна. Нещо, което да ме провокира поне малко.

— Успяла си.

Ейвъри сведе поглед към недотам чистата си работна престилка и старите си кецове с удебелени гумени подметки.

— Затънала съм в рутина, Клеър. Не, самата аз съм отъпкан коловоз.

— Не си. Харесва ми. Цветът е... забавен.

— Мисля, че ми харесва. Донякъде. — Понеже ръцете ѝ бяха изцапани с брашно и тесто, Ейвъри потърка брадичката си с рамо. — Изплаших се сама, когато се видях в огледалото в банята сутринта. Бях забравила и изведнъж... какво, за бога, е това! Както и да е, това е от онези измиващи се шампоани-оцветители. Ще го изтрая известно време и ще видим.

Клеър тайничко си отдъхна.

С отработени и уверени движения Ейвъри се зае да слага разточените кори да втасват в тавите.

— И така, относно секса. Правила си секс в петък вечерта и...

— И чак до събота сутринта.

— Самохвалството е присъщо на дребнавите и жестоките. Аз ли съм най-добрата ти приятелка, или не?

— Най-добрата приятелка на света. — Клеър докосна с пръст сърцето си.

— И какво получавам? Само някакво си кратко съобщение в телефона — *Прекарах нощта с Б. Страхотно.*

— Нали ти оставих на телефонния секретар песничката на Шаная Туейн, припева „чувствам се като жена“?

— Вярно, това ме разсмя, но това съвсем не е всичко, което се споделя с най-добра приятелка.

— В събота имаше детски рожден ден, а ти беше на работа тук до колко, до полунощ, нали?

— Почти.

— Не съм свикнала да правя много секс. В събота си легнах веднага след децата. А в неделя мога да кажа, че нямах никакво свободно време, а и ти пак беше на работа.

— Видя ли? Затънала съм в коловоза на рутината.

— Не си. — Клеър хвана Ейвъри за раменете, стисна я и леко я разтърси. — Но дойдох рано днес специално, за да поговоря с теб. Господи, наистина искам да поговоря с най-добрата си приятелка.

— Подмазваш ми се. Харесва ми. Моля, продължавай, докато аз се занимавам с останалото тесто.

— Не е ли страшно много за понеделник сутрин?

— Довечера има частно парти, а и имам заявка за шест големи пици. Сега говори!

— Беше страхотно. Всичко. Вечерята...

— Била съм на вечеря скоро. Не съм правила секс. Давай нататък.

— Ами...

Клеър ѝ разказа за притесненията си, когато двамата с Бекет си бяха тръгнали от ресторанта, и как си бе променила плановете на вратата.

— Спретнала си му номера с „о, трябва ми голям и силен мъж, който да провери страшната и празна къща“?

— Така е.

— Гордея се с теб, да знаеш.

— Беше си втълпил, че ще искам да я караме бавно. Осъзнах, че ако не направя нещо, още ще сме на първа фаза по Коледа. Затова взех нещата в свои ръце и му показах какво искам.

Сините очи на Ейвъри блеснаха весело и с известна гордост.

— Чуй се само.

— *Именно.* — Доволна от себе си и от света като цяло, Клеър разтърси рамене. — Имам чувството, че част от живота ми, която е била заключена досега, се връща обратно. С него изпитвам усещания, които не съм имала много отдавна. Нямам предвид само чисто физически, макар че в това отношение всичко е просто идеално.

— Бавно и спокойно, или диво и неудържимо?

— Мисля, че докато си тръгна в събота сутринта, бяхме минали и през двете, както и някои допълнителни комбинации.

— Добре, сега вече ревнувам. — След като покри тавите, Ейвъри отиде до мивката, за да измие ръцете си от тестото. — Радвам се за теб, но ревнувам. Радвам се и за него. Бек винаги си е падал по теб.

— Това е единственият ми проблем. Аз не съм онази Клеър Мърфи, по която си е падал някога. Той трябва да поиска да бъде с жената, която съм сега.

— Мислиш, че изживява някаква своя стара фантазия?

— Не съм сигурна и не знам дали и той знае точно. Но засега няма да се тревожа за това. Харесва ми да се опознаваме кои сме сега. Нещата се променят. Искам да видя как ще се развият.

Бекет прекара следващите две седмици, прескачайки от един проект на друг, от работата в дърводелската работилница към проверката на доставките, като същевременно се мъчеше да отдели време да бъде с Клеър. Докато майсторите полагаха плочите на първия етаж, другите работници се занимаваха предимно с работа по външните стени.

После дойде денят, в който заедно с братята си застана пред централния вход и огледаха готовата входна арка и стълбището.

— Какво ви казах? — обади се Бекет. — Направо свети.

— Така и трябва, с толкова много пластове лак. — Райдър приклепна и погали дървото с длан. — Гладко като стъкло. И добре изсъхнало.

— Нали знаеш, че щом скейтбордистите видят тази рампа, ще я пробват веднага.

Райдър погледна към Оуен.

— Значи ще ступаме здраво неколцина и ще се постараяем всички да го научат. Мисля, че е време да смъкнем това грозилище. — Той вирна палец към големия син брезент. — Да покажем на всички, какво са направили майсторите с хотел „Бунсборо“.

— Да го направим, но да опънем една предпазна лента между колоните — добави Бекет, — за не идват хората насам.

Вероятно един от най-удовлетворяващите моменти в живота му, реши Бекет, беше този, в който смъкнаха брезентовото платно в хладното септемврийско утро с уханието на есен във въздуха.

Училищни автобуси минаваха по улицата на път за скъпоценния си товар, докато той и братята му пресичаха отсреща, за да се насладят на гледката. Колите забавяха, докато шофьорите извъръщаха очи към откритата фасада на сградата.

А тя беше красива — все още не напълно пременена за тържествено откриване, помисли си Бекет, но красива. Дълбокият и наситен цвят на дървото блестеше на фона на старата каменна зидария, в която изпъкваха оттенъци на златисто и кафяво. Солидна като размер, със стълбище, което заемаше цялата дължина на фасадата, тя изпъкваше на фона на по-светлите цветове на парапета и оградата. Надвисналата отгоре веранда придаваше допълнително очарование и стил към излъчването за достойнство.

— Знаете ли, човек работи тук — подхвана Оуен, — и вижда как се променя. Но я гледа отвътре или отгоре, затова не я вижда в действителност. Да го вземат дяволите, свършили сме отлична работа.

— Много си прав. Това е забележителен момент. — Райдър извади телефона си, фокусира върху сградата и направи снимка. — И вече е увековечен. Да се връщаме на работа.

— По-добре изпрати снимката на мама.

Оуен поклати глава и погледна Бекет.

— Вече говорих с нея тази сутрин. И бездруго ще идва насам. Нека я оставим да се наслади на цялостното изживяване.

— Така е по-добре — съгласи се Бекет. — Целият град ще приказва за нея. — Загледа се в очертанятията и цветовете ѝ, докато пресичаха обратно.

Вътре всички се разпръснаха по задачи — Оуен отиде да провери как върви слагането на плочките, Райдър се зае с окачения дървен таван в трапезарията. А Бекет тръгна към третия етаж, но се спря на втория, когато усети уханието на орлови нокти.

— Харесва ти, нали? — измърмори той и тръгна към стаята „Елизабет и Дарси“.

Воден от импулс, влезе вътре, а после отиде на верандата. Погледна към града отвисоко, по протежението на главната улица с магазините и къщите, с покритите веранди и тухлени тротоари. И отвъд, към блесналите поля, хълмистите възвишения и очертанията на планините в ясносиньото есенно небе.

— Хубаво е. — Не знаеше дали говори на себе си, на сградата, или на призрака. Все едно. — Така е правилно.

И други бяха стояли на тази веранда, когато улицата е била само един широк пращен път, по който са минавали коне и каруци. Когато войниците са се били в полята отвъд, по хълмовете и в планината. Сградата е била тук и когато мъртвите са били погребвани, и когато тревата отново е покрила със зелената си пелена гробовете.

— Ами ти? — запита се той, мислейки за аромата на орлови нокти. — Стояла ли си тук? Кога? С карета ли си пристигнала, или с кола? Как си починала? Защо си останала?

Явно не беше готова да сподели, реши той. Жените знаеха как да пазят тайните си.

Погледна към „Обърни нова страница“. Помисли си, че е прекалено рано Клеър да е там. Сега сигурно приготвяше момчетата за училище, занимаваше се със закуската и раниците им.

Дали си мислеше за него, докато вършеше обичайните сутрешни задължения? Дали поглеждаше през прозореца на офиса си, замислена какво ли прави той сега и кога ще успеят да се видят?

Дали понякога се будеше нощем от силен копнеж по него, както му се случваше на него?

Искаше му се да мисли, че е така.

Видя една от служителките в салона за красота на Шери да отключва входната врата и да поглежда за миг към хотела, а после просто остана на място и зяпна. Това го накара да се ухили широко, обзет от прилив на гордост.

Още не бяха приключили, помисли си той. Сградата имаше нужда от осветление, от пейки, саксии за цветя и още куп детайли. Но когато беше готова за парти, определено щеше да е красавицата на бала.

Когато влезе отново, забеляза някакво движение с периферното си зрение. Нещо като размазана фигура, която блесна за миг във въздуха — само за частица от секундата, и вече я нямаше, когато се обърна към нея.

Вратата, която бе затворил здраво, се отвори широко.

Бързо направи крачка назад, докато сърцето му биеше ускорено. Би могъл да се закълне, че долови много слаб смях.

— Да, много смешно. — Отиде и отново затвори вратата. В мига, в който тръгна да излиза, тя пак се отвори.

Той я затвори, тя се отвори.

Може би ѝ харесваше чистият въздух или гледката, но не можеше цяла сутрин да си играе така.

— Добре, виж какво, не мога да я оставя отворена. Помниш ли гълъбите и техните изпражнения? Нека не им даваме възможност да се върнат отново тук.

Докато наблюдаваше, вратата се отвори няколко сантиметра — като закачка — после се затвори.

— Благодаря. — Изчака за миг — за по-сигурно — преди да излезе от стаята.

Току-що бе спечелил спор с един призрак, каза си той, докато се качваше. Това заслужаваше да се отбележи.

Малко след девет часа настроението му се повиши още повече, когато телефонът му звънна и на екрана му се появи книжарницата. Остави ролетката си настрана.

— Здравей.

— О, Бекет, прекрасна е. Току-що дойдох, качих се в офиса си и погледнах през прозореца. Кълна се, че не повярвах на очите си.

— Свалихме брезента преди няколко часа.

— Знам, че ми беше казал как ще изглежда, а и сама видях части от нея, но сега е много повече. Гледам как хората минават пеша или с колите си и спират да зяпат.

— И аз ги виждам. Току-що излязох на верандата на втория етаж. — Вдигна ръка за поздрав и се ухили.

— Чакай малко.

Чу по телефона някакво шумолене, приглушена ругатня. Чу — и видя — как се отваря прозорецът на офиса ѝ. Тя се наведе през него — красива като цвете — и го накара да се усмихне още по-широко.

— Здравей, Бекет — чу гласа ѝ в ухото си.

— Здравсти, Клеър.

— Сигурно се чувстваш като на най-високия връх на света.

— Поне на най-високото място над главната улица. Ела тук, трябва да видиш гледката, защото е направо страхотна. И непременно трябва да видиш пода на долния етаж, плочките са поставени.

— Не мога тази сутрин. Имам цял куп документи за попълване, които не можах да погледна снощи заради домашното по история, таблицата за умножение, тест по човекът и природата и един кошмарен сън.

— Тестовите и на мен ми докарват кошмари.

— Не беше заради това. Бяха извънземни, с пипала на октоподи.

— И това също.

— Лиъм. Толкова беше стреснат, че събуди братята си, а Мърфи реши, че е време за игра. Както и да е, трябва да наваксам тази сутрин. После ще дойде цял автобус екскурзианти, така че ще се наложи да се възхищавам на прелестния хотел „Бунсборо“ оттук.

Това просто не му беше достатъчно, осъзна той. Да я вижда и да говори с нея, докато помежду им е главната улица.

— Ето какво, доведи децата след училище. Ще ги разведем наоколо, а после ще ги почерпим пица.

— Имат домашни.

— Говориш като майка. След домашните.

— Много би им харесало, но както вървят нещата напоследък, може да стане четири и половина, преди да успеем да дойдем.

— Ще ви чакам.

Гласът на Райдър изгърмя откъм стълбите.

— Бекет, по дяволите, какво стана с тези размери?

— Май и двамата трябва да се залавяме за работа. Благодаря за прекрасната гледка. Ще се чуем после.

— Клеър. Радвам се, че те видях.

Целия ден бе в приповдигнато настроение, което допълнително се подобряваше всеки път, когато се налагаше да излезе и някой го спираше да поговорят за хотела. Продължи в същия бодър дух и в края на деня, когато работниците се разотидоха.

Събраха се на обичайното за края на деня съвещание с братята му, за да уточнят задачите и графика за следващия ден.

— Да продължим във „Веста“ — предложи Оуен. — Такъв ден си заслужава пица и бира.

— Не мога. Клеър ще доведе децата да разгледат и после всички ще идем на пица.

— Видя ли какво става, когато се обвържеш с някого? — Райдър тъжно поклати глава. — Край вече с пицата и бирата с братята ти.

— Бек вече е семеен човек — тържествено отбеляза Оуен.

— Най-добре направо се замисли как да увеличиш вноските си за пенсия и застраховка „Живот“.

— Гледай си работата. Не съм никакъв...

— Край с турнирите по покер, край с купоните. — Райдър съчувствено потупа брат си по рамото. — И най-добре забрави за стриптийз клубовете, братле. Вече ще мислиш само как да спестиш за онази семейна екскурзия до Дисниленд. Горкият човек. Хайде, Оуен, да идем да хапнем и пийнем и за него.

— Буйната му младост — въздъхна Оуен на излизане, — вече е зад гърба му.

— Идиоти — викна подире им Бекет през смях. Но грубоватите им шеги го накараха да усети някакво пробождане в гърба. — Просто ревнуват, че имам жена до себе си.

Сведе поглед към бележника в ръцете си и се опита да се съсредоточи върху задачите за следващия ден, както и за цялата седмица.

Не беше никакъв „семеен човек“. Исусе. Харесваше децата много. Бяха чудесни — интересни, забавни, умни — и му беше приятно да си прекарва времето с тях. Но нямаше идея какво е да си семеен. Знаеше как да бъде брат и син, затова му беше ясно какво представлява семейството и колко е важно. Но не знаеше какво е да си отговорен за такова все пак.

Просто се виждаше с Клеър, тъкмо започваше връзка с нея. Естествено, че децата ѝ бяха част от това — не беше идиот, разбира се.

Но сега бяха просто приятели, той и децата.

Приятели.

А да се тормози с тези мисли, бе целта, която братята му си бяха поставили със закачките си преди малко.

Каза си, че не трябва да им обръща внимание, но беше благодарен, когато почукването на вратата на рецепцията го разсея.

Излезе, мина през кухненското помещение и видя през стъклото на вратата Клеър и момчетата. След което им отвори с престолено грандиозен жест.

— Добре дошли в хотел „Бунсборо“. Имате ли резервация?

— Имаме лична покана от собственика.

— В такъв случай... — Той отстъпи крачка назад и се поклони театрално, което разсмя момчетата.

— Каза да дойдем на този вход, нали? Толкова съм свикнала да... О, плочките на пода са просто разкошни! Може ли да се стъпва по тях?

— Тук, в кухненския бокс, както и по коридора. Във фоайето е забранено. Утре ще фугират там.

— Изглежда толкова голям. Не пипайте нищо — добави бързо тя. — Забравихте ли какво ви казах? И стойте до мен. Можем да ходим само, където Бекет каже.

— Наистина ли притежаваш всичко това? — попита го Лиъм.

— На семейството ми е. — Ето я отново тази думичка. — Ето тук хората ще влизат и ще се регистрират. Хоуп ще седи там.

— Няма място за сядане.

— Ще има — увери той Хари. — Ще има и столове, където да седнат хората, ето там, пред камината.

— Мама иска да има камина. — Мърфи вдигна очи към него. — Ти нали строиш разни неща, можеш да й направиш една.

— Защо има толкова много стари тухли? — Хари ги побутна с пръст. — Къде е вътрешната стена?

— Това е стената. Тук са от много, много време, затова искаме хората да ги виждат. Това показва уважение към сградата. Оттук се минава в кухненския бокс. — Той погледна към Клеър. — Скоро ще дойдат да монтират шкафовете. Още една голяма крачка напред.

— Определено. Виждате ли, момчета? Там Хоуп ще прави закуска.

— Не минавай под възето, Хари. — Бекет закрачи към мястото, където Хари стоеше на границата между готовата подова настилка и още нециментираните плочи.

— Няма. Какви са всички тези малки стърчащи неща?

— Разделители. Виждаш ли колко прави са всички линии между плочките? — Започна да му обяснява как се фугира, после се замисли дали не изпада в прекалено големи технически подробности.

— А защо има по-малки?

— Там до ръба ли? Трябваше да отрежат някои плочки, за да запълнят точно мястото. — Значи хлапето се интересуваше. — Имат специален инструмент за това.

— Къде е?

— Ще ти го покажа, преди да си тръгнем.

— Килимът от плочки. — Клеър стисна здраво ръката на Мърфи за всеки случай. — Прекрасен е.

— Какъв килим?

И Бекет обясни как се правят специалните шарки, преди да ги заведе в трапезарията.

— Започнали сте с тавана!

— Искахме да видим дали ще има планирания ефект — обясни й Бекет. — А и когато е готов, ще има по-малка опасност да се обърка нещо с ламперията, когато дойде ред и на нея.

Хари посочи каменната арка в стената.

— Тези камъни за уважение ли са?

— Точно така. Това е била първата каменна постройка в този град. Важно е.

— Книжарницата на мама е стара. Стълбите скърцат.

— Случва се.

— Щом е стара, защо има нова веранда?

— Някой е съборил онази, която е имало много отдавна. Просто я построихме наново. — Бекет излезе и отвори вратата. — Не е точно същата, каквато е била, но мисля, че сградата я харесва. Пазя копия на стари снимки, които ни даде господин Баст. Ще ви ги покажа някой път.

— Той има магазин за мебели и музей. — Лиъм излезе на верандата с танцова стъпка. — Има всякакви неща в музея. Но няма нито една мумия.

— Сигурно може да помисли върху това.

— Много е красиво и от този ъгъл. — Клеър пристъпи навън и погледна към „Веста“, към книжарницата си. — Всеки, който мина през книжарницата днес, говореше за хотела. Сигурно поне десет пъти съм излязла на верандата си, за да погледна и да... Мърфи!

Втурна се навътре и го видя изкачил наполовина стълбите.

— Слизай долу! Казах ти да не се качваш сам.

— Исках само да си поговоря с дамата. — Вдига очи нагоре и отново се усмихна с ангелската си усмивка. — Добре, довиждане.

— Каква дама? С кого говориш? — Клеър изтича до него и го грабна на ръце.

— Дамата, която е горе. Каза ми „здрости“ и знаеше името ми.

— Бекет, ако има някой горе...

— Ще ида да видя. — Но вече знаеше.

За успокоение на Клеър той обходи набързо етажа.

— Няма никого — каза той, когато слезе при нея.

— Сигурно е трябвало да иде на партито. Тя тук ли ще живее, с Хоуп? — попита Мърфи.

— Може би. — Замислен, Бекет погледна отново нагоре. — На парти ли отиваше?

— Така мисля. Беше с дълга рокля. Жените понякога обличат дълги рокли за парти. Може ли сега да разгледаме горе?

— Разбира се. Става ли? — обърна се Бекет към Клеър.

— Добре, но... ще поговорим после. Мърфи, стой до мен.

Тъй като тя не изпускате момчетата от поглед, Бекет трябваше да изчака, докато ги заведат да хапнат пица. Тогава беше лесно да останат насаме, или почти насаме. Трябваша му само шепа монети.

— Добре, ясно ми е, че не искаш да говориш пред децата, но сега можем да си приказваме и за нашествие на двуглави жаби и пак няма да ни подслушват. Това беше нещо различно.

— Не знам какво стана, нито какво беше. Знаем само, че каквото и да е, подмами момченцето ми нагоре съвсем само, за да... както и да е.

— Тя не е опасна.

— Няма никаква „тя“ — настоя Клеър. — И как можеш да си сигурен, че ако има, не е опасна?

— Ние по цял ден сме в сградата.
— Всички сте големи мъже.
— Бил съм там безброй пъти и сам. Точно днес двамата с нея имахме леко спречкване, относно една отворена врата към верандата.
— Може да е искала да те бутне през перилата.
Би се засмял, но виждаше, че за нея това не е шега.
— И защо би го искала?
— Откъде да знам защо? — В гласа ѝ се надигаше раздражение.
— Не мога да повярвам, че вода този разговор. Седим си тук и говорим за един призрак. За бога, Бекет. — Грабна чашата газирано в мига, в който сервитьорката ѝ я донесе.
— Всичко наред ли е?
— Няма проблем, Хедър. — Бекет ѝ се усмихна ведро. —
Благодаря.
Изчака момичето да се отдалечи.
— Водим този разговор, защото ти си разстроена от случката. Мърфи не беше уплашен.
— Той е дете.
— Да, и според мен, именно затова я видя. Нали казват, че децата са по-отворени към такива неща.
— Откъде да знам? Аз не вярвам... не вярвах... още не вярвам в подобни неща. Истинска лудост.
Бекет прецени настроението ѝ и се опита да я разведри.
— Можеш да бъдеш агент Скъли, а аз ще съм Мълдър. Аз може би искам да повярвам, но именно Мърфи я видя. Коса като твоята, каза той, значи е блондинка. С дълга рокля. Значи е от времето, когато жените са носели дълги рокли. Осемнадесети или деветнадесети век.
— Господи.
Сега улови ръката ѝ и я стисна здраво.
— Няма да позволя нищо да му се случи, нито на другите деца, нито на теб. Клеър, ако дори и за секунда допусках, че Лизи иска да нарани някого, бих намерил начин да... знам ли... да направя екзорсизъм. Мисля, че така се прави. Ще ти кажа нещо. — Леко се премести напред. — Ти си представяш „Проклятието Блеър“ или „Полтъргайт“. Защото си падаш по истории на ужасите. Затова смяташ, че призрактът е равнозначен на нещо зло.
— Призраците в книгите невинаги са зли.

— Ето, видя ли.

— В книгите. Никога не съм се сблъсквала с някой в действителност. Уплаших се, като видях как Мърфи се качва по стълбите и се усмихва на нищото.

— Имам една теория. Ще ти я обясня набързо, преди монетите да свършат и да донесат пицата. Тя харесва това, което правим, харесва й, че възстановяваме сградата. Връщаме я към живот, бих казал. Мисля, че й допада да има хора наоколо.

— Сега ти се иска да вярваш не само, че има призрак, но и че е общителен.

— Защо не?

— О, има безброй причини.

— Помисли над това, агент Скъли. Колкото повече напредваме с ремонта, толкова повече се показва. Когато за първи път обиколих мястото, не усетих нищо. Но после, когато започнахме да вземаме мерки, когато започнах да правя началните проекти, изпитах странно усещане. Сякаш някой ме наблюдаваше. Това си беше страшничко. Когато нещата напреднаха, започнах да усещам аромата на орлови нокти. Не всеки път, но все по-често и по-често. А днес вече свалихме брезента и това е голямо събитие. И стана това.

— Не искам да се меси в живота на децата ми.

— Кой? — попита Мърфи и се покатери в скута й.

— Никой. — Клеър го прегърна здраво и зарови нос във вратлето му, размивайки го. — Никой няма да закача момчетата на Брустър.

И това, помисли си Бекет, когато пристигнаха пиците, беше краят на разговора.

След като тя се прибра с децата, той отиде обратно в хотела. Наслади се на удоволствието да мине по завършения под и си представи как ще изглеждат стълбите, които скоро щяха да изградят на мястото на временните стъпала.

И зачака да види какво ще стане.

Нищо.

Може би бяха наранили чувствата й, каза си той. Мъртви или живи, жените понякога бяха адски докачливи.

— Ти я уплаши. Децата й са най-важното за нея, а Мърфи е най-малкият на това отгоре. Затова е малко ядосана, това е.

Пак нищо.

— Не знам защо не ми отговаряш. Аз нищо не съм направил. И не е зле да проявиш малко разбиране към нея. Повечето хора се стряскат. Аз вече съм свикнал с теб, но и аз понякога настръхвам леко.

И отново нищо, помисли си той.

— Добре е да ѝ дадеш малко време да свикне, особено като се има предвид, че често ще идва тук, докато ремонтираме, а и след това. Една от приятелките ѝ ще бъде управителка в хотела. Хоуп ще живее на третия етаж, така че Клеър и Ейвъри със сигурност ще се отбиват често. След като приключим и Хоуп се настани да живее тук, вече няма да си сама.

Вратата към верандата в стаята „Елизабет и Дарси“ се отвори и Бекет осъзна, че бе малко стряскащо, когато е посред нощ и наоколо няма работници.

— Разбира се, малко чист въздух е добре дошъл.

Излезе навън и долови уханието на орлови нокти.

— Ще я харесаш, когато я опознаеш. Страхотна е. Уплаши се, че може да нараниш момчето, затова...

Прекъсна насред думата, когато вратата се затръшна.

— Опа. Ядосана си. — Отново отвори вратата. — Не съм казал, че аз го мисля. Виж, може би малко прекалява със загрижеността. Съпругът ѝ е бил убит. Проклета, глупава война. Той никога не е виждал Мърфи. Така че, според нея, тя е всичко, което момчетата имат, и непременно трябва да се погрижи за безопасността им. Кой би могъл да спори с това?

Вратата се отвори с още сантиметър-два и той го прие като знак за извинение или разбиране.

— Просто ѝ дай малко време. Трябва да свърша малко работа в апартамента си. — Махна с ръка към отсрещната сграда. — Тук ще бъде доста натоварено утре, когато започнат да слагат плочките в баните. Ще отнеме доста време, но си заслужава. Ще дойда пак сутринта.

Влезе вътре, затвори вратата и се замисли.

— Наистина е добре вратата да остане затворена.

Изчака за момент, после, доволен от резултата, слезе на долния етаж, излезе навън и заключи.

От другата страна на улицата спря за миг и се обърна да погледне и тогава му се стори, че за миг зърна неясна фигура на жена

до парапета на верандата.
Но вратата си остана затворена.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ядосана, раздразнена и отчаяно копнееща за десет минутки спокойствие, Клеър се довлече в книжарницата. За миг се отдаде на дълбоко стаено самосъжаление.

Нали тя притежаваше бизнеса, по дяволите? Трябваше да може просто да си вземе един почивен ден и да направи нещо забавно като... не можа да се сети за нищо.

Защото не беше в настроение за забавления. Искаше ѝ се да си седи сама, блажено сама, в тиха стая и няколко часа да се взира в нищото.

— Добро утро! — Лори се настани бодро пред компютъра си. Широката ѝ, приветлива усмивка мигновено причини главоболие на Клеър. — Как си?

— Както може да се очаква, след като съм замъкнала три деца на зъболекар и съм слушала как се карат и хленчат през целия път дотам и обратно. Още продължаваха, когато ги стоварих пред училището. Учителите им може да издадат заповед за арестуването ми.

Усмивката на Лори помръкна и се смени със съчувствено изражение.

— Не особено добро начало на деня.

— За никой от нас. — Клеър остави чантата и куфарчето си на стълбите. Тъй като нямаше начин да си вземе почивен ден или да се скрие в някоя тиха стая, можеше поне да си вземе кафе, преди да се залови за работа.

А и работата беше далеч за предпочитане, пред разправиите с три дразнещи се едно друго момчета.

— Ще се кача горе, докато ми поотмине — каза тя, докато си сипваше кафе. — И ще се помъча да не мисля, че другата седмица ни предстои профилактично посещение при лекаря. Може пък просто да избягам от къщи.

— Работиш прекалено много.

— Не съм в настроение да ти противореча. Нито пък ми се ще да си напомням, че зъболекарите и лекарите настояват да им се плаща за услугите.

— Не ми се иска да ти казвам, но имаш три съобщения.

— Три? — Май трябваше да си сипе и малко карамел в кафето.
— Отворили сме само преди половин час.

— Съжалявам. Хм, освен това има някакъв теч в банята на склада. Много съжалявам.

Вероятно щеше да се наложи да плаща и на водопроводчик. Всичкият карамел на света нямаше да ѝ стигне да облекчи болката.

— Е, какво да се прави.

— Може би всички неприятности ти се струпват накуп, за да ти се махнат после от главата.

— Докато разчистиш цялата каша, обикновено се натрупват други неприятности. Закон божи. Най-добре да се захващам вече.

Лори размаха под носа ѝ жълтия бележник със съобщенията и се усмихна очаквателно.

— Най-напред ще се погрижа за тези. Ще бъда горе, ако ти потрябвам, но много се надявам да нямаш нужда от мен поне за час. — Посегна за съобщенията, но момичето не искаше да ги пусне. — Наистина ми трябва, за да отговоря на обажданията.

— Знам, но... — Лори затанцува на стола си, прехвърли бележника от ръка в ръка и леко кимна с глава надолу.

— Лори, за бога. Какво ти става? Официално ти забранявам да пиеш повече кафе, докато... О! О, мили боже! — Клеър пусна бележника и грабна ръката на служителката си. Тази, на която блестеше красив годежен пръстен.

— Ще се омъжвам!

— Виждам. О, Лори, много е красив.

— Нали? Не мога да спра да го гледам. Много ми харесва. Направо го обожавам. Мислех си, че никога няма да го забележиш.

— Бях заслепена от самосъжаление и течащите тръби. Кога се случи?

— Тайлър ми предложи снощи. Държеше се много странно през последните една-две седмици и се притеснявах, че иска да скъса с мен.

— Лори, той е луд по теб. Очевидно — добави тя и завъртя ръката ѝ, за да огледа пръстена под друг ъгъл.

— Да, но просто беше много странен. А снощи ми заяви суперсериозно, че трябва да се поразходим в парка. Не знаех какво става.

— Толкова се радвам за теб. — Клеър остави чашата с кафето, за да освободи ръцете си за прегръдка. — Наистина ли нямаше представа?

— Никаква. Вярно, че сме заедно от две години вече, а и няколко пъти сме обсъждали бегло идеята. Но не съм го очаквала. — Кафявите ѝ очи блестяха от сълзи от щастие. — Клеър, той направо коленичи точно там, на естрадата в Шейфър парк.

— Наистина ли? О, Лори.

— Така е! Кой би предположил? Толкова много го обичам и щях да съм бясна, ако решише да скъса с мен. А сега, виж! — Тя отново размаха ръка. — Ще се женим. Направо щях да откача, докато чаках да дойдеш и да ти го покажа.

— Дай пак да го видя.

С безкрайно удоволствие Лори протегна ръка.

— Сам го е избрал.

— Красив е. Просто прекрасен. Кога ще...

Камбанката на вратата звънна и двама клиенти влязоха.

— После ще поговорим пак — увери я Клеър.

Мина още половин час, докато успее да се качи в офиса си, да подреди бюрото си и да се организира. След като отговори на обажданията, Клеър се сети за течащата тръба и побърза да слезе и да я види.

Тъкмо беше коленичила на пода в банята, пъхнала кофа вода под бавно капещата тръба, когато се появи Ейвъри.

— Изпратих ти милион съобщения тази сутрин.

— Зъболекар, главоболие, годеж, работа. А сега и течаща тръба. Господи, какъв ден, а дори не е обед още.

— Лори ми каза за нея и Тайлър, с искри в очите. И вече е почти един часът.

— Не може да бъде.

— Точно толкова е и имам само минутка. Хоуп е тук.

— Какво? Кога?

— Пристигна около единайсет часа, както щеше да знаеш, ако си беше проверила съобщенията в телефона. Няколко от работниците в

хотела качиха мебелите, които е донесла със себе си. Вече е тук!

— Има ли нужда от помощ за останалия си багаж?

— Нямах възможност да поговоря с нея. Ще се опитам да ида после да ѝ помогна да се настани, да разопакова и всичко останало, след като намалее работата покрай обяда в ресторанта. Можеш ли да дойдеш?

— Аз... — Вече беше един часът. — Нека да проверя дали Мейзи може да наглежда децата за малко след училище.

— Ако тя не може, Бекет ще ги наглежда. Освен ако още не сте скарани.

— Скарани ли?

— Така чух. Били сте в ресторанта ми преди две вечери и сте спорили.

— Не сме спорили. Мили боже. — Макар че той не беше прав. — Но няма да карам Бекет да гледа децата, след като цял ден е работил.

— Все едно. Опитай се да дойдеш, дори и ако не можеш да останеш много. Тя все пак е чужденка на чуждо място.

— Ще измисля нещо.

— Супер. — Ейвъри погледна към капките, които ритмично цопваха в кофата. — Трябва да накараш Бекет да оправи този теч.

Клеър се намръщи на приятелката си, чиято коса сега беше по-скоро ръждивокафява с големи златни кичури.

— Защо, да не би вече да е момче за всичко?

— Хей, едно от предимствата на това да спиш със сръчен мъж, който, изглежда, харесва децата ти, е, че можеш да го използваш, когато имаш нужда от него. Трябва да се връщам. Ще се видим в апартамента на Хоуп.

Нямаше намерение да *използва* Бекет. Беше се справяла сама с всичко, което ѝ бе дошло до главата, цели шест години и без мъж, пък бил той и сръчен. Само защото бе започнала да излиза с Бекет, не означаваше, че изведнъж е станала с две леви ръце.

Ядосана, тя хукна обратно на горния етаж, където държеше куфарче с инструменти за спешни случаи. Трябваше ѝ само гаечен ключ, за да затегне връзката на тръбата. Всеки можеше да го направи.

— Ще ида да оправя онзи теч — каза тя на Лори, когато отново слезе долу. — Ако някой ме търси, запиши какво иска. Няма да се бавя.

— Сигурна ли си? Мога да викна помощ. Ще изпратят някого от работниците в хотела.

— Ще ти купя и на теб куфарче с инструменти като годежен подарък.

— Предпочитам секси нощничка.

— Куфарче с инструменти. — Тя разтърси онова, което държеше.
— Мъжете невинаги са наблизно, да знаеш. Жените трябва да знаят как да се оправят с обичайните дребни ремонти из къщата.

— Щом казваш.

— И още как.

С още по-голяма решителност от преди, Клеър тръгна към банята. Седна на пода и отвори куфарчето. И преди се беше сблъсквала с водопроводни проблеми, както и със скърцащи врати, и чекмеджета, които не искаха да се отворят. Беше се справяла и с олицетворението на най-големия ужас за един родител. Играчки, на които пишеше „сглобяват се лесно“. Когато беше омъжена, ѝ се бе наложило да се научи как да се справя, тъй като често бе сама. А и след това бе продължила да се учи.

Едва ли можеше да си позволи да вика водопроводчик всеки път, щом някой кран закапе. И през ум не би ѝ минало да вика баща си всеки път, когато сифонът се запушеше или градинската косачка почнеше да издава задавени звуци — както правеше напоследък — или пък изникнеше някоя друга досадна дреболия.

Определено можеше и сама да оправи някакъв си дребен теч, без да надава вик за помощ. Взе гаечния ключ и се захвана за работа.

Само след десет мъчителни минути бавното капене се превърна в тънка, но постоянна струйка вода.

Но това не беше страшно, всичко беше наред. Знаеше къде е сбъркала. Трябваше само да...

— Имаш ли диплома за това?

Пламнала и бореща се да запази самообладание, Клеър вдигна очи към Бекет.

— Почти съм готова.

— Дай да погледна.

— Почти съм готова — повтори тя.

Той само приклепна и взе гаечния ключ от ръцете ѝ.

— Май ти е нужна шайба. Вероятно имам в пикапа си. Ще трябва да спра водата за малко.

— Знам как да спра водата.

— Добре, защо не идеш да я спреш, докато аз изтичам за шайбата?

Изправи се и издърпа и нея на крака.

Не беше се избръснал сутринта, отбеляза тя, освен това имаше нужда от подстригване. И миришеше на дървени стърготини. Всичко това довършваше в главата ѝ образа на типичния мъжкар, който сякаш казва „остави на мен да се справя, малката“.

— Лори ли ти се обади?

— Не. Защо?

Клеър само поклати глава и отиде да спре водата.

Значи наистина е имало нужда от шайба, помисли си тя, докато го гледаше как бързо и уверено се справя с проблема. И тя щеше да се сети, а и сама отлично знаеше откъде да си купи проклетата шайба за глупавата тръба.

— Така е добре. Чакай да пусна отново водата и...

— Аз ще я пусна.

Той само вдигна вежди, когато тя се въртна и излезе от банята.

Бекет пусна вода в мивката, провери тръбите, събра инструментите.

— Длъжница си ми. — Непринудено повдигна брадичката ѝ и я целуна. — Дългът ти е платен напълно. Защо не ми се обади?

— Защото и сама се оправях.

Загледа се внимателно в лицето ѝ, а дълбоките му сини очи бяха озадачени и търпеливи.

— На мен ли си ядосана, или на тръбата?

— Аз... — Успя да се овладее, преди да избухне и да излее насъбралия се в нея яд. Вината не беше негова. — Имах тежък ден, това е. Благодаря ти за помощта.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. И като стана дума, мога да постоя с момчетата след училище, за да помогнеш на Хоуп с настаняването.

— Тук да не би да има подслушвателни устройства? — възкликна тя. — Да не би да има някаква пряка аудиовръзка към хотела?

— Не знам за такава, но видях Ейвъри, когато отидох да си взема сандвич за обяд.

— Казах ѝ, че ще се обадя на Мейзи.

— Значи трябва пак да попитам дали си ми ядосана.

— Не, защо да съм ти ядосана? — Но думите излязоха малко натъртени, защото наистина беше, макар да не можеше да назове точна причина. — Просто не искам да се чувстваш длъжен да ми помагаш с разни ремонти, за гледането на децата или каквото там изникне. Знаем как да се справям с тези неща. Правила съм го години наред.

— Няма никакво съмнение. — Говореше с хладен тон, без да откъсва очи от лицето ѝ. — Има ли причина да не приемаш помощ, когато ти предлагат такава, или просто не искаш аз да го правя?

— Не. Да. О, за бога... — Тя притисна пръсти до очите си. — Господи, имах ужасен ден, който започна със замъкването на три хленчеци деца при зъболекаря.

— Кариеси?

— Няма, така че можеше да е и по-зле. Добре, сигурна съм, че момчетата ще се радват да те видят, щом си уверен, че имаш време.

— Ще отменя някой от многото си светски ангажменти.

— Хм, ще ги взема от училище и ще ги накарам да почнат с домашните. Обещах им да им направя мексикански сандвичи, ако слушат при зъболекаря, което не изпълниха особено съвестно. Но ще си затворя очите, тъй като сандвичите се приготвят бързо и относително лесно.

— Какво ще кажеш да дойда към четири? Добре ли е?

— Да, благодаря.

— Значи ще се видим тогава.

— Бекет. Извинявай, че ти се сопнах, и наистина оценявам помощта ти за теча.

— Няма проблем. — Понечи да си тръгне, после спря. — Знаеш ли, Клеър, това, че можеш да правиш всичко, не означава, че непременно трябва да го правиш.

Може би не, помисли си тя. Но не искаше да забравя как се прави.

Райдър гледаше как Бекет си прибира инструментите и приключва работа. Знаеше кога брат му е в лошо настроение и реши да разбере причината.

— Нали знаеш, че имаме нужда от помощ в работилницата.

— Услугите ми са нужни на друго място.

— Като детегледачка. Здравата ти е стъпила на врата, братле.

Бекет само му показва среден пръст.

— Предполагам, че трябва да се подмажеш малко, ако искаш да се сдобрите след онази кавга във „Веста“.

— Каква кавга? — Сега се обърна към брат си и се намръщи. — Не сме се карали.

— Аз чух друго.

— Просто *обсъждахме* нещо. Ако хората не могат да различат едното от другото... по дяволите. — Изрита предната гума на пикапа си. — Може би тя не прави разлика. Какво ли разбирам аз?

— Това, че се опитваш да я разбереш, е първата ти грешка. Никой не разбира жените.

— Нещо ѝ става. За малко да ми откъсне главата, когато отидох да оправя един теч в книжарницата. Заради Лизи е, сигурен съм.

— Клеър мисли, че ѝ изневеряваш с твоя призрак?

— Не е мой призрак. Клеър направо откачи онази вечер, когато я развеждах заедно с децата, и Мърфи видя Лизи.

— Сега какво, и децата ли споделят виденията ти?

— Никакви видения не са, както добре знаеш. — Посочи с палец към Глупчо, който тъкмо пикаеше върху гумата, която преди малко бе изритал. — Защо твоето куче виси в онази стая всеки божи ден?

— Това е куче, Бек. И него не се опитвам да разбера. — Но трябваше да признае, че му стана интересно. — Хлапето е казало, че я е видяло?

— Наистина я видя. Никога не съм я споменавал пред децата. — Разказа за случката на Райдър. — После Клеър настръхна и се ядоса. Май още е бясна.

— Ще ѝ мине. Занеси ѝ цветя или нещо такова.

— Нямам време да ѝ нося цветя. Освен това. — Отново ритна гумата. — Не съм направил нищо.

— Да, сякаш това има значение. — Райдър поклати съчувствено глава. Наведе се към прозореца на вратата, когато брат му се качи в

пикапа. — Жените винаги ще намерят за какво да се хванат, затова е най-лесно да им отвлечеш вниманието с цветя. Така има по-голям шанс да спят с теб.

— Ти си едно цинично копеле.

— Реалист съм, братле. Върви да гледаш децата, може би това върши същата работа като цветята, за жена като Клеър.

Може и така да е, каза си Бекет, докато потегляше. Но нямаше да гледа децата й, защото бе сбъркал нещо. Просто й помагаше.

Обичаше да й помага. *Искаше* да го прави.

Рано или късно тя трябваше да свикне с това.

Когато пристигна, всички подивяха. Както егото, така и настроението му се повишиха, когато децата се втурнаха към него, надпреварваха се да спечелят вниманието му, отрупаха го с въпроси и молби да си играе с тях.

— Всички да си поемат въздух — нареди Клеър, после сложи ръка на рамото на Хари, докато се обръщаше към Бекет. — Трябва само да довършим домашното по математика.

— Математика значи? В това случайно съм най-добър.

— Пишем домашни вече *цяла вечност*.

— Определено изглежда така. Трябва само да приключим с тази таблица и после си свободен.

— Хайде, върви — каза й Бекет. — Ще се оправим.

— О, но...

— Мъжка вечер! — Мърфи сви бицепса на малката си ръчичка, както му беше показал Бекет.

— Мъжки час и половина — поправи го майка му, после изгледа торбата, която Бекет остави на плота.

— Това не те засяга. Вътре има неща само за мъже. — Грабна отново торбата, после леко я целуна, което накара Лиъм да започне да издава звуци, сякаш му се гади, докато Хари зяпаше тъжно таблицата си, а Мърфи се опитваше да се покатери по крака му като майmunка.

— Добре. — Клеър изгледа сериозно Хари, после разроши косата му. — Недей да решаващ задачите вместо него. А вие, момчета, пазете малко тишина, за да може брат ви да си довърши домашното. После всички можете да поиграете. Няма да се бавя.

— Приятно прекарване. — Бекет седна на масата. — Е, какво имаме тук?

— Трябва да събереш три числа и да напишеш отговора. Не знам защо трябва да решавам толкова много задачи.

— Вече си решил доста.

— Може ли да видим какво има в торбата сега? — попита Лиъм.
— Бисквити ли има?

— Не и не. Вие двамата отивайте в детската стая. Искам да разделите всички фигурки на добри и лоши, а после да ги разпределите на отбори.

— За какво?

Бекет забодя пръст в корема на Мърфи.

— За войната.

Очакваната бъдеща война ги накара да хукнат презглава със смразяващи кръвта викове.

— Е — подхвана Бекет, — петдесет плюс осемдесет плюс двеста.

Не им отне много време и Бекет установи, че Хари не се нуждае от помощ, а по-скоро от някого, който да го кара да се съсредоточи.

— Браво на теб. Направо ги разби тези задачи. — Съдейки по звуците, идващи откъм детската стая, явно войната бе започнала и без него. — И така, за домашното по математика, което написа като за отличен, това ми се струва подходящо.

Извади една ролетка.

— Истинска е, а не играчка. Една от моите. Тук сигурно има поне хиляда неща, които трябва да бъдат измерени.

Хари издърпа лентата, остави я да се върне обратно.

— Когато искаш да остане изпълната, само натисни ето тук — така се застопорява. Бутни го обратно и ще се прибере.

Без да каже нищо, Хари я изпробва няколко пъти. После погледна Бекет.

— Защо ми я даваш?

— Онзи ден, когато бяхме в хотела, ми се стори, че се интересуваш от това как се правят нещата и как можеш да ги поправиш, как работят. Не можеш да направиш нищо без ролетка. Баща ми ми даде една, когато...

— Ти не си ми баща.

— Не — отвърна Бекет и мислено застана нащрек. — Просто си спомних, че съм получил такава като дете, и реших, че и на теб може

да ти хареса.

— Видях те да целуваш мама. И преди съм те виждал да го правиш.

— Да.

След като остави ролетката настрана, Хари скръсти ръце пред гърдите си.

— Защо я целуваш?

— Защото я харесвам. Може би е добре да поговориш с майка си за това.

— Сега говоря с теб.

— Добре, така е честно. — Затова, реши Бекет, и отговорът трябваше да е честен. — Харесвам много майка ти. Целувките са начин да го покажеш.

— Ще се ожениш ли?

Опа. Как да обясни на едно осемгодишно хлапе колко дълъг и трънлив е пътят между целувките и брака?

— Двамата се харесваме, Хари, и обичаме да бъдем заедно, да правим разни неща заедно.

— Лори ще се жени, така каза мама.

— Да, но...

— Не можеш да й предложиш да се ожениш, преди първо да попиташ мен. Аз съм най-голям.

— Добре.

— И не може да я целуваш, ако тя не иска.

— Разбира се.

— Трябва да се закълнеш. — Макар очите и гласът му да бяха изпълнени с решимост, Бекет забеляза как долната му устна леко потреперва.

Смело момче, помисли си той. Много смело момче.

— Знаеш ли, аз също загубих баща си.

Хари кимна.

— Съжалявам.

— Да, тежко е. Синовете трябва да се грижат за майките си. Това ни е работата. Ти се справяш отлично, Хари. Няма да целуна майка ти, ако тя не иска. И няма да й предлага да се оженим, докато не попитам най-напред теб. — Бекет протегна ръка. — Заклевам се.

Хари се вгледа в ръката му за миг, после впери поглед в лицето му. Накрая стисна дланта му.

— Наред ли е всичко между нас, между мен и теб?

Хари вдигна рамо.

— Май да. Затова ли идваш да си играеш с нас, за да можеш да целуваш мама?

— Това е допълнителен бонус, но идвам да си играя с вас, защото ми е забавно и защото ви харесвам. Но няма да ви целувам.

Това накара Хари да изсумти през смях, преди отново да вземе ролетката.

— На всички ли си донесъл ролетки?

— Не, за всеки има нещо различно.

— Може ли да видя?

— Разбира се. Този малък нивелир е за Мърфи. Виж, когато го сложиш някъде, поглеждаш тези малки мехурчета в средата. Виждаш ли чертите ето там и как мехурчетата стоят между тях? Тази маса е доста равна. Иначе... — Вдигна единия край на нивелира и мехурчетата се изместиха. — Видя ли?

— Да. — Запленен, Хари пробва сам. — Супер е.

— А това е отвертка „Филипс“.

— Кой е този Филипс?

— Добър въпрос. Нямам представа. — Трябваше да провери. — Наричат я така, защото има ръбчета на кръст по средата, вместо да е сплескана като обикновените. Тази е достатъчно малка, за да може Лиъм да отвори капачетата на играчките, когато трябва да им се сменят батериите.

— Много е готина.

— Ако имаме още малко инструменти и някои материали, бихме могли да направим нещо някой път.

Момчето се оживи.

— Какво например?

— Ще измислим нещо.

— Добре. Харесва ми ролетката. Че е истинска и всичко останало. Ще я покажа на Лиъм и Мърфи и ще измеря нещо.

— Отлична идея. И аз идвам.

Бекет остана на мястото си за малко, когато момчето изтича от стаята. Надяваше се, че се е справил прилично с трънливия въпрос.

Имаше чувството, че е успял, но, божичко, страшно се радваше, че приключиха с темата.

Клеър отпиваше от шампанското, което Ейвъри беше донесла, и разглеждаше апартамента на Хоуп. Чист, отбеляза тя мислено, удобен и временен. Очевидно и Хоуп бе на същото мнение, защото бе ограничила обзавеждането до абсолютния минимум.

— Продадох много от мебелите си, дадох някои на сестра ми. Брат ми взе леглото. Не го исках, а той явно нямаше никакви угризения, макар да съм спала в него с Джонатан.

Тя сви рамене.

— Така е най-добре — съгласи се Ейвъри. — Ново начало, ново място, всичко отначало.

— Реших да изчакам, докато се нанесе в апартамента отсреща, преди да си купя ново. Засега ми стига новият матрак.

— Умно. — Ейвъри вдигна чашата си за тост. — Можеш да провериш в магазина на Баст, надолу по главната улица. Повечето мебели за хотела са оттам. И Оуен ме увери, че в магазина са готови да запазят на склад всичко, което пристигне като поръчка, докато не започнат с обзавеждането. Сигурна съм, че ще направят същото и за управителя.

— Може би. Непременно ще погледна. — Хоуп се загледа в кашоните, голите стени, голия под. — О, господи, какво направих?

Завъртя се на място, разтвори широко очи, бе леко стресната.

— Продадох половината си вещи, занесох на склад нещата, с които не знам какво да правя. Преместих се от града, който обичам, и няма да имам истинска работа от бог знае колко време. Защо го направих?

— Просто си притеснена — понечи да обясни Клеър.

— Притеснена ли? Това е на светлинни години от начина, по който се чувствам. Истинска лудост. Това изобщо не съм аз. Дори не знам къде се намирам.

— Намиращ се в Бунсборо. — Ейвъри я извърна към прозореца към главната улица. — Била си тук десетки пъти. Виж, ето го моя ресторант.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам, че си на път да започнеш работа, която е идеална за теб, в град, в който имаш приятели. Най-добрите ти приятелки, които са умни и секси, красиви и мъдри, също са тук.

— И скромни и любящи — допълни Клеър, но Хоуп не се засмя.

— Как мога да съм сигурна, че работата е идеална за мен? Дори не съм я започнала още.

Ейвъри я прегърна с една ръка и я стисна за миг.

— Знам какво ти е нужно.

— Права си. И мъдра. Имам нужда от още много шампанско.

— Не, добре де, но после. Сега... — Ейвъри бръкна в джоба си. — Оуен ми даде ключа. Твоят ключ за хотела. Сега ще идем там, за да си спомниш защо си тук.

— Не съм свършила с разопаковането на багажа. Може и никога да не успея. Няма достатъчно място за дрехите ми. — Хоуп притисна слепоочията си с длани. — Какво ще правя с дрехите си?

— Ще измислим нещо. Но точно сега отиваме да проучим бъдещото ти царство.

— Ейвъри е права. — Макар че посещението на сградата, когато са само трите, караше Клеър да се чувства доста неспокойна, тя вложи в гласа си целия ентузиазъм, който успя да събере. — Каза, че не си била там, откакто си пристигнала.

— Опитвах се да подредя малко.

— Ще ти помогна после.

— А аз ще намина утре — обеща Клеър. — Поне за малко.

— Добре, добре. Хайде, да вървим.

— Няма как да не си видяла централния вход. — Клеър грабна сакото си, после излязоха по задните стълби.

— Много е красив. Сградата е страхотна, няма спор. Просто не мога да разбера защо съм си въобразила, че аз мога да отговарям за нея.

— Защото си умна, добросъвестна — което е същото като мъдра, като се замислиш. И това е от предизвикателствата, които те зареждат с енергия.

Хоуп се взря в Ейвъри и въздъхна дълбоко, докато пресичаха улицата.

— Какви думи само! И забрави колко съм секси и красива.

— Това се подразбира, без да го казвам, мис Окръг Филадельфия.

— Винаги трябва да казваш на една жена, че е секси и красива.

— Подготвят тротоара за плочките. — Ейвъри махна с ръка. — Трябва да хвърлиш едно око на дворчето зад магазина за сувенири, да видиш какво са направили там. Направо е страхотно. Ето. — Тя подаде ключа на Хоуп. — Ти отключи.

Започва се, каза си тя и пъкна ключа в бравата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хоуп не каза нищо, когато влязоха. Клеър понечи да заговори, но Ейвъри поклати глава. Разбрала жеста ѝ, Клеър запази мълчание.

Навсякъде имаше струпани кашони и едва се минаваше между тях. Кухненски шкафове, отбеляза Клеър. Значи монтирането им щеше да започне скоро, но се притесни, че Хоуп няма да може да види и оцени по достойнство красивите плочки, тъй като кашоните и брезентът скриваха голяма част от тях.

Проправиха си път до голямата арка.

— Цветовете са хубави. — Тонът на Хоуп беше сдържан, но тя постоя за малко наред затрупаната стая, преди да продължи по късия коридор към фойето.

Тук тя възкликна тихичко — от удоволствие и изненада.

— Добре, прекрасно е. Стилно и уникално, без да е претенциозно. Знаете ли дали е безопасно да се стъпва и в тази част?

— Оуен каза, че всичко, по което не можем да стъпваме, ще бъде преградено с предпазни ленти. — Тъй като искаше лично да види всичко, Ейвъри мина по плочките и светна работната лампа в една от баните. — Уха.

— Какво? — Хоуп пристъпи вътре и прокара длан по стилизираните шарки на стенните плочки. — Виж как подчертава детайлите на килима от плочки на пода, но без да ги повтаря. Много ми харесва.

— Искаш ли го?

Хоуп само изгледа иронично приятелката си.

— Сигурна съм, че има още какво да се види.

Запъти се към първата от стаите за гости и застана пред лентата, която преграждаше достъпа до банята.

Бяха сложили подовата настилка, отбеляза Клеър и си спомни за онзи първи миг с Бекет точно там. Спомни си внезапната и изненадваща страст. И аромата на орлови нокти.

Отстъпи назад и остави приятелките си да се дивят на цветовете и красивите плочки, а тя отиде в трапезарията.

— Изглежда страхотно — обади се Хоуп, когато дойде при нея. Загледа се за миг в тавана, преди да иде до прозорците на фасадата.

— Наистина ли не си сигурна?

Все така загледана навън, Хоуп вдигна рамене.

— Предполагам, че просто се чувствам извън стихията си и това ме притеснява. Всичко това е голяма промяна за мен и аз я искам — мисля, че се нуждая от нея. Но сега, след като направих крачката, се питам дали съм готова за толкова голяма промяна.

Извърна се от прозореца.

— Но в това място има нещо особено. Сякаш ми говори и ме кара да се замисля, че може би това е моята стихия сега. Чувствам, че съм постъпила правилно, когато съм тук, вътре. Вероятно ще се върна в апартамента отсреща и отново ще се паникьосам, но всичко е наред, когато съм тук.

Отново вдигна очи към дървения таван, когато чу стъпки от горния етаж.

— Ейвъри май се е качила горе без нас.

— Не, не съм. — Вперила поглед в тавана, Ейвъри също влезе.

— Сигурно е Райдър или Оуен — обади се Клеър.

— Може би, но не видях колите им нито отпред, нито отзад.

— Е, горе има някой и тъй като вратите са заключени, явно е човек с ключ. — За да разгадае мистерията, Хоуп излезе в коридора и застана в подножието на стълбите. — Ехо!

Гласът ѝ отекна и последва тишина.

— Сигурно е призракът. — Ейвъри се ухили развеселена.

— Да проверим.

— Ейвъри... — Но тя вече тичаше нагоре. Примирена, Клеър я последва заедно с Хоуп, докато приятелката им продължаваше да подвиква.

— Не е ли страхотно, а? — Ейвъри стоеше на прага на стаята „Елизабет и Дарси“. — Усещате ли го? — Тя вдъхна дълбоко. — Мирис на лято. Орлови нокти.

— Имаш развихрено въображение. — Но Клеър скръсти ръце пред гърдите си, защото и тя го усещаше.

— Значи и моето въображение е поело в същата посока. Забележително. — Хоуп влезе в стаята. — Някой направил ли е проучване, за да разбере коя е била тя? Би могло да е... — Тя подскочи, когато вратата към верандата се отвори.

— Вижте!

— Вратата не е била затворена добре и заключена. Именно оттам е влязъл някой — упорито продължи Клеър.

— Някой, нарамил цял сноп орлови нокти? Не мисля. — Ейвъри отиде до вратата и я отвори по-широко. Затвори я. — И никак не е лесно да се качиш тук отвън и при това още по светло.

— Не усещате тъга тук, нали? — Хоуп обиколи стаята, отново отвори вратата и пристъпи навън. — Каквото и да е, който и да е... изпитва приятелски чувства.

— Не може да изпитва нищо, защото е само камък, тухли и дърво — сопна се гневно Клеър.

— Също като Хил Хаус. — Ейвъри снижи и удебели гласа си. — И онзи, който броди там, е съвсем сам.

— О, престани. — Този път Клеър се нахвърли върху нея. — Просто престани. Намираме се в стара сграда. Подът скърца. Трябва да поправят вратата. Това е всичко.

— Скъпа. — Ейвъри се пресегна и я хвана за ръка. — Защо си толкова разстроена?

— Стоиш тук и говориш за това място като за някакъв обитаван от духове хотел, а се чудиш защо съм разстроена?

— Да. — Стисна по-здраво ръката ѝ. — Ако не вярваш в духове, ще си кажеш, че просто се шегуваме. Но няма да си разстроена.

— Не съм. Просто ми омръзна да ме въвличат в разговори за духове, сякаш те наистина съществуват.

— Добре. Аз не се ядосвам, че ти не вярваш. Защо ти се ядосваш, че аз вярвам?

— Права си. Напълно. Беше тежък ден, а тепърва трябва да се прибирам и да правя вечеря. Най-добре да си тръгвам.

— Ще дойдем пак друг път — обади се Хоуп.

— Не, вие останете, обиколете навсякъде. Съжалявам. Наистина съм уморена. Аз просто... — Гласът ѝ пресекна, издавайки я. — Не вярвам във всичко това.

— Чудесно, няма проблем. — Ейвъри вдигна рамене леко подразнена. — Добре е да се качим горе, за да види Хоуп апартамента си.

— Не искам да вярвам. — Сълзи премрежваха погледа ѝ и свиваха гърлото ѝ. — Ако е възможно, защо Клинт не се е върнал?

— Клеър. — Преди тя да успее да се дръпне, Ейвъри я стисна в прегръдките си. — Съжалявам. Изобщо не помислих.

— Глупаво е. Аз съм глупачка. — Клеър се предаде и се остави на емоциите си, позволи на сълзите да се пролеят. — Глупаво е и да се ядосвам, но защо тя да може да се върне? Защо да може да остане?

— Ще ми се да знаех.

— Мърфи я видя.

Ейвъри сепнато се дръпна.

— Какво? Кога?

— Когато бяхме тук с Бекет. Уплаших се, когато го видях как тръгва нагоре и се усмихва на... нея. И страшно се ядосах. Защо той да може да види нея, Ейвъри? Не е ли редно да има шанс да зърне баща си? Поне веднъж? Само веднъж. По дяволите.

Излезе на верандата на въздух. Докато стоеше до перилата, Хоуп ѝ подаде кърпичка. После я прегърна от едната страна, докато Ейвъри я притискаше от другата.

— Глупаво е да се ядосвам. — От устните ѝ се изтръгна треперлива въздишка, докато попиваше сълзите си. — Безсмислено е да питам защо. Вече съм го правила и го оставих зад гърба си. Когато за пръв път заговориха за духове, аз не повярвах, затова ми беше любопитно. Както в някой роман. Просто интересна история и толкова. Но после Мърфи я видя.

— Имаш право да питаш защо — прошепна Хоуп. — Дори и да няма отговор.

— Досега не осъзнавах защо ме разстройва толкова. Или може би не съм можела да го призная.

— Махаме се оттук — предложи Ейвъри. — Ще се върнем в апартамента на Хоуп, ще поседим и ще си поприказваме.

— Не, вече всичко е наред. По-добре е да знаеш, да си го признаеш и после да се справиш с проблема.

Клеър се обърна и видя как вратата се отваря по-широко. И въздъхна дълбоко.

— Най-добре да се справя с това, тъй като тя явно няма да ходи никъде.

На сутринта Бекет се озова с братята си в пералното помещение. Ако Оуен не бе свикал съвещание, би могъл да поспи още поне час или два, тъй като възнамеряваше да работи у дома преди обяд.

Но Оуен си беше Оуен, каза си той, и съвещанията и графициите бяха любимото му забавление.

— Електротехникът ще дойде тази сутрин да инсталира екстериорните лампи тук, както и новите вътрешни осветителни тела в магазина за сувенири. Кашоните са маркирани, но трябва отново да провериш всички лампи, Бек. И преди да питаш защо — продължи Оуен, — имаме близо двеста осветителни тела за двете сгради. Не искам да губим време, пари и работни часове, за да разменяме впоследствие нещо, ако се окаже, че е отбелязано грешно.

— Добре. Ще го направя, преди да ида в офиса. И преди да попиташ, да, взел съм си списъка със задачи.

— И докато се занимаваш с това... — Той добави и още куп задачи към списъка на брат си.

— Какво, по дяволите, ще правиш ти, докато аз съм на проклетия телефон?

Оуен отгърна папката си. Дължината на неговия списък затвори устата на Бекет.

— Защо не възложиш част от тях на новата ни управителка? — попита Райдър.

— Защото ѝ даваме няколко дни да се настани, за бога. Ще си заработи заплатата другата седмица, повярвай ми. — Оуен прелисти страница в папката си. — Това е списък, който съм започнал да правя за нея. И докато аз монтирам плота отсреща, ти какво ще правиш?

— Двама от работниците ми ще са отсреща. — Райдър провери своя списък. — Когато магазинът за мебели на старо отвори, ще идат да вземат бюрото, което мама е харесала там, и ще го домъкнат до офиса отсреща. Продължаваме с боядисването отвън сигурно до безкрайност, а и ще ги накарам да започнат вътре, ще подхванем фойайето, тъй като подовата настилка там е готова.

Той продължи да изрежда задачите си, докато Бекет пиеше кафе, а някой превключи радиото на канала с кълтри рок, когато работниците се появиха на обекта.

— Мама има среща в Хагерстаун — напомни им Оуен.

— Значи ще се отбие тук на път за вкъщи. Кажете на работниците, че големият шеф пристига. Това е всичко от мен.

— Слава богу.

Когато Бекет се прозя, Райдър се подсмихна лукаво.

— Да не би да си изтощен от гледането на децата снощи?

— Това да не е кодова дума за секс? — попита Оуен. — Трябва да ме осведомявате, ако ще говорим кодирано.

— Не, не е никакъв код и не, не съм изтощен. Просто не можах да спя добре. Вероятно, тъкмо защото гледането на деца не е кодова дума за секс.

Райдър не спираше да се подсмивва.

— Да не би да я болеше глава?

— Голям тъпак си — незлобиво подхвърли Бекет. — Не беше удобен момент — би било неудобно да спя с нея, докато хлапетата спят в съседната стая. Не са готови за това, особено след като Хари ме подложи на кръстосан разпит, задето съм целунал майка му.

— Сериозно? — Лукавата усмивчица на Райдър се разтегна в широка весела гримаса. — Браво на него.

— Да, няма как да не му се възхити човек, че се грижи за нея. Страхотни хлапета са. Мърфи иска да му направя ковчези за фигурките, за онези, които умрат в битка. Кой би помислил за това?

— Ще ми се ние да се бяхме сетили — размечта се Оуен. — Щеше да е готино. Можехме да ги погребваме в задния двор, да им правим малки надгробни плочи с емблемата на всеки отгоре им.

Страхотно, помисли си Бекет.

— И после ще се надигнат отново, заредени от някаква свръхестествена сила, за да търсят отмъщение.

— Може да гравираш емблемите им и на капака на ковчеза. Всеки трябва да си има личен ковчег. Нали още пазиш онзи стар пирограф?

— Разбира се. Супер, това много ще му хареса.

— Докато вие двамата си играете с вашите играчки, аз ще ида да поработя. — Райдър закопча колана с инструментите на кръста си. —

Наоколо има предостатъчно парчета шперплат — добави той, докато излизаше.

Оуен изчака Райдър да се отдалечи достатъчно и да се развика на работниците си, за да не може да го чуе.

— Нали знаеш, че ако започнеш да ги правиш, и той ще иска да се включи и ще си заплюе ковчезите на Върколака и Венъм, както винаги.

— Да, сигурно. А ти?

— Много ясно, че искам и аз. За мен са...

— Мои са Спайдърмен и Лунният рицар.

— По дяволите. Щях да си заплюя Спайдърмен.

— Закъсня.

— Батман и Жокера.

— Добро начало.

Мислеше да се прибере направо и да поработи в офиса, но се озова с работни ръкавици на ръцете, зает да помага да съборят старата ограда. После го извикаха по телефона отсреща, за да обсъдят с Маделин етажерките, които тя искаше да монтират на лявата стена на магазина за сувенири.

Когато излизаше, забеляза бръснаря, поседнал на пейката пред салона на Шери, и се спря да поприказват.

— Изглежда много добре. — Двамата се загледаха как електротехникът монтира единия от двата големи фенера, които стояха отстрани на входа. — Чух, че ще правите голямо парти, когато всичко е готово.

— И аз така чух.

— Минувачите направо ще си счупят вратовете да зяпат нагоре.

— Никой си няма като твоята гледка, Дик. — Телефонът звънна в джоба му. — Ще се видим пак. — Извади телефона, докато вървеше. — Какво има, Рай? Липсвам ли ти?

— Като обрив по задника. Момчетата тук имат въпрос относно декорациите по стената. Мама е в Хагерстаун, така че ти си този, който решава.

— Идвам.

Най-сетне влезе в офиса си почти в десет, вместо в девет, както бе планирал. Но нямаше значение. Всяка крачка, каза си той и си сипа последното останало кафе от сутринта в голяма чаша, е крачка напред.

Най-напред се зае с телефонните обаждания, защото най-много ги мразеше, после продължи с допълването на плановете за обзавеждането с още някои покупки.

След като изпрати обновения файл на всички по електронната поща, отвори нов файл.

Твърдо бе решил днес да довърши окончателно графичното оформление на табелата с името на хотела — и най-добре всички да я харесат.

Бяха се спрели на три възможни варианта за шрифт, тъй като никой не искаше да вземе крайното решение. Е, днес той щеше да го направи от името на всички.

Поигра си малко с всички, пробва различно разстояние между буквите, размер и цветове. Стана, поразходи се, отиде до прозореца и се вторачи в сградата, опитвайки се да си представи завършената табела. После се върна, провери наново размерите, пресметна, поигра си още малко.

Имаше нужда от храна, реши той и се обади долу в ресторанта за пица калцоне.

Това е, отсече мислено и отпечата едно копие. Занесе го до прозореца и го вдигна нагоре, притворил едното си око.

— И казваме, че е добре.

За повече въздействие и убедителност той седна отново пред компютъра си и поработи върху табелата за магазина за сувенири, като използваше същите палитра и шрифт.

— Да, отворено е — извика той, когато на вратата се почука. Понечи да стане и посегна към портфейла си. И денят му стана още по-ведър, когато видя Клеър да влиза с кутията за доставки по домовете.

— Работиш допълнително и във „Веста“? Сигурен съм, че получаваш страхотни бакшиши.

— Спестявам за нова кола. — Тя му подаде кутията с усмивка. — Бях долу, когато я опаковаха, и реших да я кача, тъй като и бездруго исках да поговоря с теб. Записана е на сметката ти.

— Чудесно. — Остави пицата настрана. — Ще си я разделим.

— Благодаря, но ще хапна набързо една салата и отивам да помогна на Хоуп за половин час. Но исках да...

— Не съм ти дал бакшиш. — Сложи ръце на талията ѝ и я придърпа към себе си. — Ухаеш страхотно.

И изглеждаше така, отбеляза той, много по-спокойна и весела, отколкото беше напоследък след спора им за Лизи.

— Изпробвам новите лосиони, които мисля да продаваме. Този е с аромат на кайсия и мед.

— Купувам го.

Наведе се и се наслади на целувката, на кайсиите и меда, на Клеър. Прекалено дълго, мислеше си той, докато ръцете ѝ се обвиваха около врата му. Прекалено дълго време бе минало, откакто я бе държал в прегръдките си, бе я имал.

— Отличен бакшиш.

— Това е само първата вноска. — Побутна я гърбом към вратата. — За останалото трябва да дойдеш с мен.

Продължи навън от офиса и влезе с нея в апартамента си.

— Бекет. — Тя се засмя, но той усети пресекналата ѝ въздишка, почувства как потръпва, когато лекичко гризна със зъби долната ѝ устна. — Не мога. Не можем. Посред бял ден.

— Обедна почивка.

— Да, но...

— Мисля за теб през цялото време. — Продължи да я насочва напред, докато устните му галеха шията ѝ, а после отново се връщаха на устата ѝ. — Как искам да бъда с теб отново, точно така. Ужасно е да те виждам и да не мога да те докосна.

— Знам. Аз...

— Позволи ми да те докосна.

Вече го правеше, ръцете му шареха по тялото ѝ, разпалваха го, пробуждаха нужди, които заглушаваха здравия разум.

— Май мога да позакъснея.

Той плъзна длан под полата на роклята ѝ, погали крака ѝ, притисна я и отново слезе надолу.

— Определено мога да закъснея.

Падна по гръб на леглото, а сърцето ѝ вече препускаше и тялото ѝ бе пламнало. Истинска лудост, безотговорна, прелестна лудост, мислеше си тя, когато устата му се притисна към тялото ѝ, когато зъбите му леко стиснаха зърното ѝ, което сякаш бе още повъзбуждащо, защото беше през плата на роклята.

Издаде вик на изненада и шок, когато пръстите му отново се пъгнаха под роклята ѝ и вътре в нея.

— Господи. О, боже.

— Просто се отпусни. — Самият полудял от страст, Бекет я водеше към върха, докато се наслаждаваше на топлата ѝ шия. — Отпусни се.

Тя се изви под него, ръцете ѝ стиснаха здраво омачканите чаршафи, очите ѝ се премрежиха. Когато стигна до оргазъм, продължителният ѝ, разтърсващ вик го прониза право в слабините.

И когато тя се отпусна безсилно, когато очите ѝ се затвориха, Бекет смъкна джинсите си и вдигна нагоре полата ѝ. И потъна в нея.

Шокираният ѝ вик отново отекна, но сега ръцете ѝ се впиха в хълбоците му, заби нокти в тях. Треперещите ѝ устни прошепнаха името му, докато се взираше в очите му.

После тя обви с крака кръста му и отвърна също толкова страстно на тласъците му.

Напълно изтощени, двамата лежах с преплетени тела, все още полуоблечени, едва поемащи си дъх.

— Трябва по-често да ти нося пица калцоне.

— Съгласен съм.

Клеър затвори очи, искаше ѝ се да се наслади на усещането поне още малко.

— Това определено ми се случва за първи път.

Той повдигна глава.

— Имаш предвид през деня ли?

— Не, но по средата на работния ден — и все още съм с дрехите си. Почти всички.

— Малко бързах. — Наведе се и потърка с устни нейните. — Но мога да те разсъблека и да започна отначало.

— Не мисля, че силите ми, нито пък графикът ми за деня могат да понесат още един бакшиш. Но благодаря за щедростта.

— Най-добрата пица калцоне в целия окръг. По дяволите, аз ще отворя — каза той, когато на вратата на апартамента се почука.

И естествено не беше заключено, спомни си той, когато чу гласа на Ейвъри. Нахлузи джинсите си, а Клеър скочи и се зае да пригласява и оправя роклята си.

— Чакай малко! Идвам веднага.

Но тя вече бе стигнала до вратата, където стоеше с отворена уста и вирнат показалец.

— Правили сте секс по пладне! Вижте се само, гузни и с премрежени погледи. Тялото ми не може да понесе повече цялата тази ревност. Ще трябва да си наема мъж. Колко вземаш?

— Много смешно.

Клеър издърпа ластика от косата си и тогава осъзна, че е оставила чантичката си — с четката вътре — в офиса на Бекет.

— Ние тъкмо довършвахме...

— Доказателствата сочат, че вече сте свършили.

— Голяма шегаджийка е. — Бекет се обърна към Клеър и посочи с палец Ейвъри.

И тогава двамата просто се усмихнаха един на друг — като двойка, която току-що е правила секс в обедната почивка, помисли си Ейвъри.

— Почуках — каза им тя. — Първо на офиса, защото там поръча да ти донесат пицата — и където Клеър каза, че ще я занесе, защото искала да... — Ейвъри направи с ръце знак за кавички. — ... „поговори с теб“.

— Така и направих. Виж, наистина трябва да си взема четката за коса. Ще се видим при Хоуп само след минутка.

— Не може да правите повече секс. Абсолютно сериозно ви го заявявам. Ще разбере, ако го направите, после ще се разплача и ще си отрежа косата. Не искаш да бъдеш отговорна за това.

— Само ще си пооправя малко косата. Идвам веднага. Обещавам.

Ейвъри не каза нищо, само посочи и двамата с пръст, изгледа ги с присвити очи и излезе.

— Вече мислех, че никога няма да си тръгне. Защо не...

— Не. — Клеър вдигна ръка с дланта напред. — Категорично не. Обещах. Трябва да си взема чантичката. Исках да поговоря с теб, да ти се извиня.

— За какво? — Последва я обратно в офиса.

— Задето бях толкова разсеяна, че дори не ти благодарих за гледането на децата снощи, както и че се държах заядливо, когато ми поправи мивката, а и задето ти се сопнах онази вечер, когато бяхме в хотела и после на вечеря... което е и причината за всичко останало.

Грабна чантата си и се озърна наоколо.

— Не мисля, че някога съм влизала тук, в офиса ти. Хубав е. Много ти подхожда. Това баня ли е?

— Да.

— Трябва ми огледало. — Тя влезе, но остави вратата отворена, докато привеждаше косата си отново в приличен вид. — Заедно с Ейвъри и Хоуп отидохме в хотела, докато ти беше с момчетата. И там, ами, чухме нещо на горния етаж, някакви стъпки. И усетихме уханието ѝ. Вратата към верандата се отвори.

Свали ластика от китката си и завърза косата си на стегната опашка.

— Нахвърлих им се също като на теб. Не — реши тя. — Дори по-зле. Бях толкова ядосана.

Извади червило и сложи малко на устните си.

— Защо?

— Това е въпросът. И тогава осъзнах защо, или по-скоро приех отговора. Осъзнах, че съм ядосана, защото ако това е възможно, ако наистина се случва, ако има вероятност някой да се върне, тогава...

— О, по дяволите. Клинт. Изобщо не помислих за това, за него. Съжалявам.

— Не, аз съжалявам. Няма причина ти да мислиш за това. Както и аз няма защо да си изкарвам яда на теб, нито на Ейвъри и Хоуп. Само че така става, когато си разстроен. Изливаш си всичко върху хората, които са ти близки. — За да довърши лекия си грим, тя извади малко огледалце със сенки за очи.

— Това те наранява, а аз не те оставих на мира.

— Не си ме наранил ти, а ситуацията. А сега, когато знам защо се почувствах така, вече няма да ме боли.

— Просто така?

— Поплаках си хубавичко, след като сложих момчетата в леглата им снощи, и обмислих всичко. Не, вече няма да ме боли. — Пъкна обратно огледалцето в чантата си и излезе от банята. — Не знам защо някои хора се връщат — поне има такива истории. И не мога да знам защо Клинт не го направи. Или пък се е връщал, но аз не съм била готова или достатъчно отворена за това и не съм го видяла или почувствала. Но знам, че вече го няма и не мога да му се сърдя, нито пък на теб или... на който и да е там. Затова извинявай и благодаря, че

разведе момчетата из хотела, че ми поправи проклетата мивка и че ги наглежда вчера, за да мога да си изясня всичко това.

— Моля, пак заповядай.

— Сега наистина трябва да тръгвам.

— Искам да те видя през уикенда.

— И аз искам да ме видиш през уикенда. — Хвърли се в прегръдките му и просто го притисна за миг. — Нека да си видя графика.

— Ще ти се обадя после.

— Добре. — Отиде до вратата, отвори я. — О, и още нещо. Благодаря ти за бакшиша.

Той отиде до прозореца и остана там, за да я види как пресича улицата. Направи го тичешком, с развети поли над пъргавите ѝ крака. Когато стигна до отсрещния ъгъл, тя погледна назад, видя го на прозореца и му махна, преди да заобиколи към задния вход на сградата.

Той се замисли за нея, за любовта. Какво коства и какво дава. После занесе кутията с отдавна изстиналата си пица до микровълновата, за да я притопли.

Наближаваше краят на работния ден, когато отново отиде в хотела. Тъй като се бе замислил за други неща, най-напред помириса боята, преди да я забележи.

Трябваше да сложат още един пласт, но приглушеният сламен цвят вече грееше на светлината и подчертаваше тоновете на плочките. Чу стъргането на триони, тропота на чукове. Когато стигна до стълбите, отгоре се разнесе гласът на майка му.

Идеално, щеше да хване всички наведнъж.

Завари майка си и Каролий на втория етаж в стаята „Ив и Рурк“^[1].

— Здравейте. Надявах се да те хвана тук. — Той се запъти към банята.

— Виж само! — Майка му пъкна в ръката му някаква техническа скица. — Идеалната подгриваща поставка за кърпи за тази стая.

— Вече си...

— Не поръчах другата, защото не бях сигурна на сто процента. За тази — съм. Затоплящо се стъкло.

— Малко е...

— Скъпичка, знам, но е напълно подходяща. Има футуристичен вид.

— Доста е добра. — Бекет се загледа в картинката, като мислено си представяше останалото обзавеждане на стаята. — Подхожда на осветлението и на кранчетата за мивките и душа, които ще използваме тук.

— Хубаво, защото вече я поръчах. Но това не е голямата новина.

— Нали не си бременна?

Тя го перна през ръката.

— Каролий...

— Каролий е бременна?

— Какво те е прихванало? Не, и хубаво, че не е, защото тя ще бъде нашата помощник-управителка.

— Страхотно. — Изненадан, той погледна леля си. — Не знаех, че искаш да работиш тук.

— Направо изгарям от желание. — Очите на Каролий блестяха от вълнение. — Обичам това място, а и никак няма да съжалявам, че напускам почасовата си работа в онзи голям магазин. Много ме бива с хората, а и знаеш колко обичам да посрещам гости. Написах си работна автобиография.

— За какво ли? — Джъстин бутна сестра си с лакът.

— Това е бизнес, Джъстин. Семейен, но все пак бизнес.

— Гласувам „за“ относно назначаването ти — обади се Бекет. — Ще се справиш отлично.

— Видя ли? Единодушни сме.

— Толкова се вълнувам! Наистина обичам това място. Ще мога да идвам пеша на работа, вместо да шофирам чак до... — Тя спря наред думата и поклати глава. — Но ще трябва да видим дали двете с Хоуп се разбираме. — Каролий вдигна ръка и кръстоса пръсти. — Тогава ще го обявим официално.

— Е, тази новина засенчва моята.

— Клеър е бременна.

Бекет зяпна.

— Мамо, господи.

— Каквото повикало, такава се обадило, момчето ми. Каква е новината?

— Къде са другите?

— Горе в апартамента на Хоуп. Хванаха се да сложат плочките в кухнята и банята там, тъй като е лесно.

— Да ги извикаме тук и всички ще погледнем заедно.

Излезе от стаята и викна към горния етаж.

— Семейно съвещание, веднага. „Ив и Рурк“.

— Какво има, Бекет? — попита Джъстин.

— Нещо, което довърших днес. О, трябва ми работилницата за малко, само ти казвам. Трябва да направя малко ковчези.

Джъстин Монтгомъри трудно можеше да бъде изненадана, особено когато ставаше дума за синовете ѝ, но сега се наложи да примигне.

— Ковчези ли?

— За децата, за фигурките им, които са загинали в битка. Сигурно ще ида да поработя там, когато... Добре, ето ги и тях.

— Какво става? — попита Оуен. — Тъкмо приключихме.

— И искам бира — обади се Райдър.

Глупчо се промъкна иззад него и обиколи стаята, за да подуши всички за поздрав.

— Можеш да почерпиш и мен. — Бекет отвори папката си и извади готовия модел на табелата. — Това е. Ако някой не я харесва, ще го убия с чука. Ще ми е мъчно за мама и Каролий, но ако се наложи, ще го направя.

Райдър се загледа сериозно и каза само:

— Аха.

— Какъв шрифт е използван?

— Този, който съм избрал — отвърна Бекет на Оуен. — Мога да те убия. Имам си и друг брат.

— Джъстин, виж цветовете. — Каролий се облегна на рамото на Бекет и се наведе напред.

— Точно каквито ги исках, това наситено тъмнокафяво върху кремаво-бежово.

— Показвам ви я в мащаб. Има достатъчно място да добавим уебсайта и телефоните, без да се блъскат в името.

— Не е зле. — Райдър кимна, почеса Глупчо зад ушите и се ухили на брат си. — Никак не е зле.

— Все пак трябва да знам името на шрифта. Ако останем с това...

— Оставаме — настоя Бекет.

— Трябва ми за документите, визитките, табелките на стаите, за ключодържателите...

— Добре, млъкни. — Бекет измъкна от папката един диск и го подаде на Оуен. — Всичко е вътре.

— Също като поставката за кърпи. — Джъстин прегърна Бекет през кръста. — Сигурна съм на сто процента.

— Направих проект и за магазина за сувенири, като реших да използваме вертикална табела и да я закрепим със скоби, ще има надпис и от двете страни.

— Много ми харесва! — Джъстин взе листа. — Каролий, хайде да видим дали Маделин още е там. Ще иска да я види. Браво. — Тя стисна лакътя на Бекет. — Отлична работа.

— Май ще те черпя бира — реши Райдър.

— Явно ще трябва.

— Ще се видим там. Трябва да се поизмия, тъй като не съм седял на бюрото си цял ден.

— Посочил ли си размера на шрифта на...

— Всичко е вътре, Оуен — увери го Бекет.

— Ще проверя. След като Рай ме почерпи с бира.

— Защо аз?

— Твой ред е.

— Глупости.

Двамата продължиха да спорят, докато се отдалечаваха.

[1] Герои от популярната поредица „В смъртта“ на Нора Робъртс.
— Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клеър тъкмо бе включила кафемашината и отворила на компютъра файла с подготовката за деня, когато някой разтърси бравата на вратата. Погледна натам и видя през остъклената част Сам Фриймънт. Беше прекалено късно да се скрие, реши тя, тъй като я беше забелязал и тъкмо ѝ намигаше и се усмихваше лукаво.

Замисли се да му отвърне само с поклащане на глава, но той само щеше да продължи да чука, да намига и да се усмихва. Досега така и не беше разбрала защо Сам се смяташе за толкова привлекателен.

Отключи вратата и застана така, че да прегради пътя навътре.

— Съжалявам, Сам. Още не съм отворила.

— Мирише ми на кафе.

— Да, включила съм машината, но ще отворя чак след час. Наистина трябва да...

— С удоволствие бих пийнал едно. Няма да откажеш чаша кафе на приятел, нали?

Не влезе насила, но тя се усети как отстъпва. По-лесно беше да му сипе едно кафе, реши тя и отстъпи зад барплота.

Сам леко я плашеше още от времето, когато бяха в основното училище.

— Как го искаш?

— Горещо и сладко. Защо просто не топнеш пръст вътре. Тази сладост ми стига.

Явно беше станал още по-противен напоследък, реши тя.

— Видях колата ти отзад и си казах, че явно започваш рано днес. Скъпа, работиш прекалено много.

— Не може да ръководиш бизнеса си, ако не работиш. Освен ако баща ти не е собственик на автосалона, в който ходиш на работа, когато ти скимне. — Тя остави пластмасовата чаша на плота. — Захарта е ето там.

Той само се облегна на плота.

— Как вървят нещата при теб, скъпа?

— Заета съм. Всъщност, наистина трябва да се хващам на работа. Затова...

— Трябва да отделяш време за себе си. Нали всеки път ти го повтарям?

— Да, така е. Но точно сега...

— Видя ли новия модел, който карам? Страхотна кола.

— Сигурно.

— Ела да я видиш. Най-добре да те повозя. — Отново ѝ намигна многозначително.

— Имам работа. — Тя сложи капака на чашата, тъй като той явно нямаше да добави нищо в кафето си. — Безплатно е.

— Няма да можеш да си купиш нищо за теб, ако раздаваш безплатно кафето. — С лукаво изражение той бръкна във вътрешния джоб на сакото на раирания си костюм и демонстрира златните си ръкавели с монограм.

Извади двайсетачка от портфейла си и я остави на плота.

— Задръж рестото и си купи нещичко.

Тя заобиколи с намерението да иде до вратата и да го изгони. Той я издебна и се завъртя, така че тя се озова приклещена между него и плота.

Достатъчно, реши Клеър. Край.

— Застанал си на пътя ми и трябва да си вървиш.

— Ще ти кажа какво ще направим. Ще излезем на разходка с колата довечера.

— Не, няма.

— На дълга, приятна разходка — каза той и прокара пръст по шията ѝ, преди тя да отблъсне ръката му. — Ще те заведа на хубава вечеря. А после...

— Не знам как да се изразя по-ясно. Имам си работа. И деца, за които да се грижа. И не искам да излизам на разходка с теб, нито на вечеря. Или на обяд. Или на късна закуска. — Това явно го засегна, тъй като усмивката му помръкна. — Сега искам да се махнеш от книжарницата ми.

— Трябва да си по-мила с мен, Клеър. Да престанеш с игричките си. Мога да направя много за теб.

— И сама мога да се оправя. — Понечи да отстъпи встрани, но той протегна ръка, хвана се за плота и препречи пътя ѝ.

Първите тръпки на уплаха си пробиха път през раздразнението ѝ.

— Престани. Какво ти става?

— Все си прекалено заета да ми отделиш малко време. Но не си толкова заета, че да прекарваш много време с Бекет Монтгомъри.

— Това си е моя работа.

— Губиш си времето с него. Братята Монтгомъри са едни пропаднали неудачници. Мога да купя и продам десет такива като Бекет Монтгомъри. — Пристъпи към нея, сложи ръка на талията ѝ и Клеър усети как едновременно я обзема силен гняв и страх, когато плъзна ръка и стисна дупето ѝ. — Искам само да излезеш на разходка с мен. Да ти покажа какво е да си прекараш добре.

— Махни си ръцете. — Мразеше неуверените нотки в гласа си, постара се да се овладее. — Никога няма да изляза с теб. Не ме интересуваш нито ти, нито парите ти. Искам да се махнеш от книжарницата ми и да не стъпваш повече тук.

Фалшивата усмивка отстъпи място на силен и буен гняв, който накара сърцето ѝ да препусне бясно.

— Не може да ми говориш така. Крайно време е да разбереш, че жена като теб трябва да бъде благодарна, да покаже малко уважение.

Тя се сети за кафето зад гърба си, постави едната си ръка на гърдите му, а с другата посегна назад към чашата. Някой заудря по вратата.

— Клеър! — Ейвъри, чието лице зад стъклото изразяваше силен гняв, затропа отново. — Искам да отвориш вратата. — Извърна глава и вдигна ръка. — Хей, Оуен! Ела тук.

Сам отстъпи крачка назад, оправя ръкавелите си.

— Помисли си какво ти казах.

Тъй като краката ѝ трепереха, тя се притисна към плота.

— Не се връщай повече тук. Не идвай в дома ми. Стой далеч от мен.

Той отиде до вратата, вдигна резето, което тя не бе усетила, че е пуснал.

Ейвъри се втурна вътре веднага щом той излезе.

— Мръсник — викна подире му тя, после тръшна вратата и отново я заключи. — Добре ли си?

— Да. Да, добре съм.

— Наистина ли те притискаше? Глупаво костюмирано копеле. Колко пъти трябва да му откажеш?

— Явно не съм стигнала още до вълшебното число.

— Клеър, ти трепериш. — Ейвъри мигновено се озова до нея, прегърна я и потърка ръцете ѝ, когато усети колко са студени. — По дяволите, какво ти направи? Наистина те е изплашил.

— Малко. Май доста. Не казвай на Оуен... къде е той?

— Откъде да знам, по дяволите? Използвах го като заплаха. Сам винаги се е страхувал от братята Монтгомъри. Какво правеше той тук?

— Аз съм глупачка, глупачка. — Клеър мина зад плота, извади бутилка вода от малкия хладилник. — Каза, че иска кафе, и аз реших, че е по-лесно просто да му го дам, вместо да споря с него, че е затворено. Обикновено само ми досажда. Днес беше по-различно. Ядоса се и стана нахален.

Спомни си усещането за ръцете му върху тялото си и отново потрепери.

— Знае, че се виждам с Бекет и явно това го е провокирало.

— Проклетият Сам Фриймънт винаги получава каквото поиска, а ти му разваляш репутацията. Майка му само му угажда за всичко; винаги е било така. Нали знаеш какво се приказваше за него и някаква жена, с която се срещал преди известно време.

Клеър кимна, преглътна малко вода.

— Че била забременяла, а майка му ѝ платила да се разкара оттук. Мислех си, че са само клюки. Сега... май съм склонна да го повярвам.

— Трябваше да го сригаш в слабините.

— Постъпих глупаво. Просто ме изненада. Канех се да плисна кафето в лицето му, но май нямаше да се получи нищо, тъй като му бях сложила капак.

— Искаш ли да повикаме ченгетата?

— Не. Не, той просто се държа противно и гадно. Сигурно се е засрамил, след като го стресна. И му казах да не идва повече. Ще трябва да си купува кафе и книги от другаде.

— Ако изобщо чете нещо.

Клеър махна капака от чашата и старателно изля течността в мивката под плота.

— Остави двайсетачката си. Каза ми да задържа рестото и да си купя нещо хубаво. Наистина е простак.

— Скъсай я.

— Няма да скъсам двайсетдоларова банкнота.

— Тогава аз ще го направя.

— Не. — Клеър се засмя и я покри с длан, когато Ейвъри посегна да я вземе. — Просто ще му я изпратя в плик.

— Няма. — С пламнало от гняв лице Ейвъри покри с длан ръката на приятелката си. — Никакъв контакт. Сериозно говоря, Клеър. Всякакъв вид контакт насърчава подобна мания или каквото там го е обзелo.

— Откъде ги измисляш такива?

— Гледам много полицейски филми, понеже понастоящем не си прекарвам времето в срещи и правене на секс. Сериозно, Клеър, скъсай я, дай я на някого, похарчи я, но не му я изпращай.

— Добре, вероятно си права. Ще я дам на църквата като дарение или нещо подобно. — Пъхна банкнотата в джоба си. — Много се радвам, че дойде.

— И аз.

— Защо се отби?

— Видях колата на онзи тъпак, докато отивах към ресторанта. Лъскава кола, табелка на автосалона, кой друг може да е? Реших да се отбия, за да не те отегчи до смърт. Не очаквах да видя как направо те е сграбчил.

— Благодаря. Много благодаря.

— Кога идват момичетата?

Клеър погледна часовника си.

— Всеки момент. Господи, сега закъснявам със задачите си.

— Ще наваксаш. Върви горе и почвай. След като и бездруго съм тук, мисля да поразгледам наоколо.

— Ейвъри, той няма да се върне, а и аз няма да го пусна, ако го направи.

— Принудена съм да ти напомня, че в момента не излизам на срещи и не правя секс. Една хубава книга ще ми дойде добре.

Пъхнала ръце в джобовете си, Ейвъри се зае да разглежда новите заглавия.

Клеър въздъхна и взе две чаши. Явно приятелката ѝ бе решила да се прави на неин защитник, така че по-добре да пийнат кафе заедно.

Бекет беше преценил внимателно момента. По неговите сметки щеше да се появи в дома на Клеър, след като са приключили с домашните и точно преди вечеря. Така че можеше да си изпроси покана да остане. Имаше много добри шансове. Бяха си прекарвали приятно в събота вечер, после бяха поиграли с децата в парка в неделя следобед.

Седмицата засега вървеше добре, без особени проблеми в работата, затова смяташе, че късметът е на негова страна, чак до момента, в който спря пред къщата ѝ и не видя колата ѝ. Но пък видя Хари на малката веранда с ролетка в ръка.

Слезе от пикапа и вдигна тежкия кашон, който бе донесъл.

— Измервам, за да видя колко голяма тиква можем да си вземем за Хелюин. Слагаме я на този стълб.

— Отлична идея. Като какъв ще се маскираш?

— Или ще съм Върколакът, или Жокера.

Герой или злодей. Труден избор.

— Имаме каталог с най-различни костюми, но трябва скоро да си изберем. Мама раздава бонбони в книжарницата в нощта на Хелюин.

— О, така ли? Ще мина да си взема. Къде е тя?

— Трябваше да се върне на работа за малко. Госпожа Райденур е тук, докато се прибере. Какво има в кашона?

— Нещо за вас, което направихме с братята ми.

— За нас ли? Какво е?

— Да влезем вътре. Ще покажа на всички.

Хари се втурна през вратата, викайки с цяло гърло:

— Бекет е тук! Има нещо за нас в един кашон.

Това бе като сигнал за атака. Алва се появи откъм кухнята, докато момчетата тичаха към него от различни посоки.

— Каква приятна изненада. Момчета, не викайте. Клеър трябваше да изтича до книжарницата. За малко я изпусна.

— Дойдох само да оставя нещо за момчетата.

— Направил го е с братята си — обади се Хари. — Какво е?

— Да видим. — Бекет приклепна на пода, остави кашона и вдигна капака.

— Уха. — В гласа на Лиъм прозвуча благоговение.

— Приличат на... — Алва поклати глава към Бекет.

— Направил си ковчези?

— Да. — Той се ухили на Хари. — И героите, и злодеите заслужават прилично погребение, нали така, хлапета?

— А какво е това? — Лиъм вдигна малка надгробна плоча. — Нещо като щитове ли?

— Не точно. Това са надгробни плочи. Слагат се на гроба, за да се знае кой е погребан там.

Лиъм изгледа Бекет с почти религиозно преклонение.

— *Велико е.*

— Имат си емблеми отгоре и всичко. — Мърфи взе един ковчег и отвори и затвори капака му, закрепен на мънички панти. — Този е за Батман.

— А този е на Хълк. Виж, по-голям е, също като него. — Хари го огледа внимателно, после погледна Бекет. — Откъде знаеш колко да е голям?

— Измерих. — Той го бодна с пръст в корема.

— Това е най-готиното нещо на света. — Силно развълнуван, Лиъм се хвърли на врата на Бекет. — Никога не сме имали нещо подобно. Може ли да ги погребем? Наистина?

— Точно такава е целта.

— В пясъчника засега — предупреди ги Алва. — Никакво копаене в двора.

— Трябва да вземем мъртвите. — Хари се втурна към стаята за игра.

— Горест има още. — Лиъм хукна по стълбите. Мърфи извади няколко ковчеза, надгробни плочи, разгледа ги внимателно.

— Този е за Лунния рицар и за Капитан Америка, и за Зеления факел.

— Има и за злодеите.

— Госпожо Райденур? — Хари подаде глава иззад вратата на стаята за игри. — Може ли да ни дадете нещо, в което да вземем всички? Тези, които не са мъртви, ще трябва да погребат останалите.

— Да, сигурно ще искат да поднесат почитанията си. Ще ви дам нещо.

Тя отново поклати глава към Бекет и отиде към кухнята. Мърфи се занимаваше с ковчезите, отваряше и затваряше капаците им.

— Трябва да решим кой е бил убит във войната и кой не. Моят татко е бил убит във войната.

— Знам. — Какво да каже и как би могъл да го каже? Господи, какво си въобразяваше изобщо, та се бе хванал да прави ковчези за деца с починал баща? — Съжалявам.

— Бил е герой.

— Да, така е.

— Не съм го виждал, защото не съм бил роден тогава. Мама казва, че той въпреки това ме обича.

— Можеш да си сигурен. Познавах баща ти.

В очичките на хлапето имаше тъга и любопитство.

— Така ли?

— Бяхме съученици.

— Бил ти е приятел?

Не бяха особено близки, но Бекет си спомни за нощта, в която бяха омотали къщата на господин Шрьодер с тоалетна хартия, както и за празненството след това.

— Да.

— Беше ли там, когато го погребваха?

— Да, бях. — Ужасен ден, спомни си той. Във всеки смисъл.

— Това е хубаво, защото приятелите ти трябва да са там. — Усмихна се прелестно, после се изправи на крака. — Ще ги занеса до пясъчника. — Опита се да вдигне кашона и го погледна умолително. — Много е тежък.

— Аз ще го взема.

— Нося ги, Хари! — Лиъм тичаше надолу по стълбите с малка червена кошница, пълна с фигурки.

— Вземете си палтата. — Алва стоеше до стаята за игра. — Навън е хладно.

— Бекет ще донесе ковчезите! — Мърфи хукна след братята си. — Искам да копая! Аз ще копая!

Бекет вдигна кашона.

— Предполагам, че си чула.

— Направо ти къса сърцето.

— Не се замислих, докато ги правехме, че ще го накарат да си спомни за случилото се с Клинт. Трябваше да се досетя.

— Глупости. Момчетата имат съвсем нормално влечение към войната и смъртта, към злодеите. Знаят, че всичко е само „наужким“. Те са едни съвсем здрави и нормално развити малки момчета. Клеър е чудесна майка.

— Знам. Наистина е такава.

— И затова се е погрижила тези деца да знаят, че баща им е бил добър човек, любящ баща и че е загинал в служба на родината си. А сега Мърфи знае, че ти си бил там, когато татко му е бил положен в земята. Че приятелят на баща му е и негов приятел. Това е хубаво, Бекет.

— Просто не искам да направя грешка.

— Дори и супергероите грешат, иначе нямаше да ги погребват в саморъчно направени ковчези в пясъчника. Ще изчакаш ли Клеър да се върне?

— Да, след като и бездруго съм тук.

— Това също е хубаво. Тогава аз ще се прибирам и ще оставя момчетата и погребенията в твоите ръце.

Тя го потупа по бузата, докато отиваше към вратата.

— Извадила е пиле да се размразява. Според мен има достатъчно за още един на вечеря.

— Благодаря, госпожо Райденур.

— Можеш да ме наричаш Алва. Отдавна не сме в училище.

Ейвъри не спираше да мисли за случката със Сам Фриймънт през целия ден и колкото повече мислеше, толкова повече се тревожеше.

— Винаги е бил нагъл — обясняваше тя на Хоуп. — Още като малък.

Хоуп протегна ръка за още една кукичка за картината.

— Трябвало е да се обади в полицията. — Постави кукичката на предварително отбелязаното място и я закова на стената.

— Може би. Да, колкото повече мисля за това, толкова по-сигурна съм, че трябваше. Но разбирам защо не го направи, защо не искаше. — Неспокойна, Ейвъри отиде до прозореца точно когато Хоуп

протегна ръка към нея да ѝ подаде репродукцията, която искаше да окачи. — Странно е да викаш ченгетата за някого, когото си познавал през целия си живот. Дори и да е непоносим негодник.

Хоуп слезе от табуретката, взе картината и отново се покатери, за да я окачи.

— Според това, което ми разказа, бих казала, че е преследвач.

— Не знам, звучи ми малко прекалено. — Но тревогата караше стомаха ѝ да се преобръща.

Хоуп взе малък нивелир. Сложи го върху рамката и леко повдигна дясната страна, докато балончетата застанаха по средата.

— Сама каза, че непрекъснато я кани на срещи, отбива се в дома ѝ, както и в книжарницата, когато е време за затваряне и знае, че тя ще е там. Какво още? О, да, цветя за рождения ѝ ден и просто случайно се оказал наблизно няколко пъти, когато се прибирала у дома, натоварена с покупки.

— „Дай да ти помогна с чантите, малката“. — Ейвъри кимна. — Вярно е. Но не е като да има олтар в спалнята си, посветен на нея.

— Откъде знаеш?

— Ако има такъв, повярвай ми, определено е посветен на самия него. Но все пак днес я изплаши, а и онова, което аз видях, определено прекриваше всякакви граници. — Разтри ръце и продължи да крачи напред-назад. — Мислиш ли, че наистина може да опита нещо? Имам предвид, нещо повече от обичайното досадно, дразнещо и противно мотаене наоколо?

— Не знам защо тя би искала да рискува да се случи нещо. Виж, щом не иска да подава оплакване в полицията, поне трябва да каже на Бекет.

— Не мисля, че ще го направи. Ще се притесни, че той може да направи нещо. Не е избухлив като Рай, но все пак.

— Тогава ти му кажи.

— О, боже, звучи ми като предателство.

— Тя помоли ли те да не му казваш нищо?

— Не, но се подразбира.

— Ейвъри, запитай се как би се почувствала, ако се случи нещо. Ако този тип я нарани... или още по-лошо.

Сега Ейвъри притисна с ръка стомаха си.

— Направо ми прилоша от думите ти.

— Тревожиш се. Не си просто ядосана, но и доста притеснена от всичко това. Довери се на инстинктите си. И на моите — добави Хоуп.
— Защото почваш да ме плашиш.

— Трябва да кажа на Бекет. Ела с мен.

— Разбира се.

— Не ми позволявай да се разсея, докато минаваме през ресторанта — каза тя, докато си вземаше сакото.

— Можем да заобиколим, да влезем отзад.

— Не, трябва да видя, че всичко е наред. Щях да откача, ако живееш тук. Непрекъснато щях да вися на прозореца и да гледам кой влиза и кой излиза от ресторанта.

— Ще дърпам щорите надолу, когато си тук.

Излязоха и Ейвъри хвана Хоуп под лакътя:

— Радвам се, че си толкова близо. И цял ден бях обсебена от мисълта за Клеър и противния Сам Фриймънт до такава степен, че дори не те попитах как мина днес.

— Всичко е доста добре подредено.

— Но не според високите стандарти на Хоуп.

Тя се усмихна.

— И това ще стане. Прекарах повечето си време в складовото помещение. Нещата се получават. И подовата настилка е хубава. Видях я днес. — Обърна поглед назад и се зарадва на светещите лампи на фасадата. — Сега работят в „Мансардата“. Трябва да видиш плочките по подвижната стена над ваната. Вече са готови на първия етаж, освен с плочките на стената между кухненските шкафове и плота. Другата седмица ще монтират шкафчетата. Имаше леко забавяне.

— Виж се само, всичко знаеш.

— Оуен ме осведомява постоянно. Не съм чула и думичка от Райдър.

— Не е по приказките.

— Минаваме набързо — напомни ѝ Хоуп, когато застанаха на входа на „Веста“. — Ако трябва да се прави нещо, ще го правиш, след като говориш с Бекет.

— Точно така, само минаваме.

Имаше доста хора, реши Ейвъри и махна на салонния управител на смяна в знак, че скоро ще се върне. Когато погледна към кухнята, Хоуп я извърна към вратата на стълбището към горния етаж.

— После.

— Нямах да ми хрумне да ги проверявам, ако вече не бях тук.

— Излязоха от ресторанта и тръгнаха по стълбите. — Дори не знам какво да кажа. Трябваше да си подготвя речта.

— О, за бога... — Хоуп почука отсечено на вратата.

— Да знаеш, че Клеър много ще ми се разсърди... не, ще се сърди и на двете ни, защото ще ѝ кажа, че ти си настояла.

— Правим го, защото сме загрижени за нея и се тревожим. Няма да ни се сърди дълго.

— Май не си е у дома. Може да е при майка си или в работилницата. Господи, може дори да е при Клеър. Може пък тя да размисли и да му каже, така че няма да се налага ние да го правим. Защо не...

Прекъсна изречението си при звука на идващи към тях стъпки.

— Май се връща — отбеляза Хоуп, после набързо промени мнението и отношението си, когато видя Райдър.

Не знаеше защо този човек винаги изглежда леко ядосан в нейно присъствие.

— Здравейте. Бек явно прави купон, а не ме е поканил.

— Не. — Ейвъри се засмя, но смехът ѝ прозвуча престорено и неуместно дори и на самата нея. — Аз само исках... тоест Хоуп искаше да попита нещо за... ами нещо. И понеже бяхме тук и... — Мразеше да лъже, напомни си Ейвъри, защото изобщо не я биваше в това. — Както и да е, няма го.

— Чудех се дали мога да потърся голяма кафемашина за трапезарията. Както и съдове за поднасяне на топла храна. Трябват ми два.

Райдър погледна Хоуп за миг.

— Теб си те бива, а нея — никак.

— Моля?

— В измислянето на извинения. Говори с майка ми за кафемашина. И така, какво става? — попита той Ейвъри.

— Нищо.

— Откога те познавам?

— Виж, аз само...

— О, за бога — възкликна нетърпеливо Хоуп и се обърна направо към Райдър. — Имаш ли ключ?

— Да.

— Ако мислиш, че Бекет няма да има нищо против, може ли да влезем? Не е добре да го обсъждаме на стълбището.

Той мина покрай нея и извади ключодържателя си.

— Искате ли бира?

— Не. — Ейвъри скръсти ръце пред гърдите си, докато влизаше след него.

— Аз ще си взема една. — Чувствайки се у дома си, Райдър светна лампите и отиде до кухнята. — Сега разказвайте.

— Искаш ли аз да му кажа? — предложи Хоуп, след като Ейвъри запази мълчание.

— Не. — Тя прокара пръсти в косата си. — Трябва аз да го направя. Добре, виж, става дума за Сам Фриймънт.

— Онзи тъпак?

— Да, същият. Видях колата му пред книжарницата тази сутрин, още преди да е отворила.

Хоуп гледаше внимателно Райдър, докато Ейвъри разказваше случката. Той сякаш не реагираше, само кимаше, отпиваше от бирата си. Ако човек не внимаваше добре, осъзна тя, нямаше да забележи как се скова челюстта му и как изстина погледът му.

Тя бе очаквала пламък — избухване и гръм — но сега осъзна, че ледът е по-смъртоносен.

— И реших, че Хоуп е права — довърши Ейвъри. — Ако случайно — бих искала да мисля, че шансът е минимален, но ако се случи нещо, не бих си го простила. Затова щяхме да кажем на Бекет.

— Добре, ние ще се погрижим.

— Нали няма да хукнете да го пребивате. — Сега Ейвъри задърпа косата си притеснено. — Не че не заслужава един здрав бой, задето я изплаши, но ако го направите, тя още повече ще се разстрои. А и всички ще научат и ще приказват. Ще я обсъждат. Тя не би го искала.

— Изобщо не го е грижа за това — обади се Хоуп. — Иска само да скрита задника на онзи негодник, задето е изплашил Клеър. И съм съгласна с него принципно.

— Здрав разум и бърза реакция в измислените оправдания. Не е зле — отбеляза Райдър.

— Само принципно. Аз бих се притеснила, макар да не познавам този тип, но бих се притеснила, че ще си го върне на Клеър. Ако му сритате задника, това може само да влоши положението за Клеър. Така ще задоволите желанието си за разплата, но ще рискувате тя да плати по-скъпо.

Райдър замислено отпи от бирата си.

— Ще се погрижим за всичко — повтори той, — по един или друг начин.

— Райдър...

— Ейвъри. Ти си добра приятелка и постъпи правилно, постъпи умно. Сега можеш да спреш да се тревожиш. Ще се погрижим за Клеър.

Щяха да го направят, помисли си Ейвъри. Естествено, че щяха.

— Добре. Ако ви арестуват за побой, аз ще ви платя гаранцията.

— Ще го имаме предвид. Защо не изпратиш да ни качат една голяма пица тук.

— Разбира се. Ами, добре тогава.

Той изчака, докато двете си тръгнат, и тогава извади телефона си.

— Трябваш ми в апартамента на Бек — каза той на Оуен. — Не, не ме интересува какво правиш.

Затвори и зачака.

Бекет изтича нагоре по стълбите, чувстваше се, сякаш лети. Денят определено си го биваше, мислеше си той, а и погребението не бе за изпускане. Когато Клеър се прибра, нарече ковчезите ужасяващи произведения на изкуството, а той си заслужи много вкусна вечеря.

Реши да завърши деня с малко работа и малко гледане на спортния канал по телевизията.

В мига, в който отвори вратата, подуши пицата.

— Господи, чувствайте се като у дома си, момчета. Това моята бира ли е?

— Вече е наша. Остана едно парче. — Райдър посочи към кутията от пица. — Ако го искаш.

— Вечерях у Клеър. Какво става?

— Защо не седнеш? — предложи Оуен.

Той го послуша.

— Ако нещо беше станало с мама, нямаше да ядете пица с бира, но нещо не е наред.

— Ето какво. Заварих Ейвъри и брюнетката пред вратата ти по-рано тази вечер. След известно усукване Ейвъри ми каза за какво е дошла при теб. Сам Фриймънт си изпросил да влезе в книжарницата, преди Клеър да я отвори сутринта. Бил нахален.

Бекет присви очи.

— Какво имаш предвид под „нахален“? Бъди по-конкретен.

— Не съм бил там, но според Ейвъри, когато тя надникнала — понеже видяла колата му отпред и решила да провери какво става — той бил притиснал Клеър до плота.

Бекет бавно се изправи на крака.

— Докоснал я е с мръсните си ръце?

— Изплашил я е — обади се Оуен. — Не искам да си тръгне, когато тя му каза, не искам да се дръпне, когато го отблъснала. После Ейвъри затропала по вратата, престорила се, че ме вика при себе си, и той побягнал. Почакай! — извика той, когато Бекет понечи да тръгне към вратата.

— Знаеш ли изобщо къде живее?

Не можеше да мисли, не и докато пред очите му се стелеше тази червена мъгла.

— Намерих адреса му. — Оуен потупа телефона си. — Но не смятам, че да идем там и да размажем физиономията му, е най-доброто решение в случая.

— Аз смятам — намеси се Райдър.

— Да, ти би го направил. И ако Бекет поиска това, след като сме го обсъдили, ами, добре, мнозинството печели, идвам с вас.

— Дай ми проклетия адрес.

— Ще ти го дам, само ако ми дадеш пет минутки. Ако му сриташ задника, той е от онези типове, които ще повдигнат обвинения за побой.

— Ейвъри каза, че ще ни плати гаранцията.

— Млъквай, Рай. Сега не ти пука за това, защото искаш само да му сриташ задника. Не те виня — добави Оуен с блясък в очите, който никак не подхождаше на мекия му тон. — Но така само ще се озовеш в затвора или в съда, а Клеър ще бъде още по-разстроена. Както и децата. Освен това той е способен — винаги съм мразил това надуто

копеле — да си го върне на Клеър. Да я изплаши отново, да я заплашва или просто да злослови по неин адрес, както направи някога с Дарла.

— Рай здравата го натупа тогава, нали? — напомни им Бекет.

— Да, но Дарла нямаше деца, които непременно ще чуят глупостите, които ще разправя за майка им. Знаеш, че това е напълно в стила му.

— И очакваш от мен да не правя нищо?

— Очаквам да го посетиш утре в автомобилния салон на баща му и да си поприказваш с него. Ако не можеш да уплашиш това долно копеле, значи не си ми никакъв брат. Ако му вземеш страха, може би ще престане с глупостите си. Ако ли не, тъй като ние тримата — както и всичките ни работници — ще наблюдаваме постоянно Клеър, тогава ще се погрижим за него.

— Това е заобиколният начин да му сритаме задника — отбеляза Райдър. — Пред свидетели.

— Ако се стигне дотам и се разправяме с него публично или пред свидетели, ще бъде унижен. Което е допълнителен бонус.

— Може би. — Вече малко по-спокоен, Бекет взе полупълната бутилка бира на Оуен. — Може би.

— Трябва да поговориш с Клеър.

Яростта отново го обзе.

— Повярвай ми, непременно ще говоря с нея. Защо, по дяволите, не ми е казала сама?

— Това би бил първият ми въпрос — подкрепи го Райдър. — И трябва да се съглася с казаното от Оуен, преди ти да дойдеш. Тя трябва да подаде жалба или оплакване, или каквото там се прави в полицията, за да бъде инцидентът официално отбелязан. Е, какво ще кажеш, ще говорим ли с него, или ще му размажем физиономията?

Бекет отлично разбираше какво означава множественото число в случая, макар че той щеше да действа.

— Първо ще говорим, после ще удряме.

— Добре. Вземи си друга бира — каза Оуен и си взе обратно бутилката.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За втори път през последните два дни Клеър отваряше книжарницата по-рано. Но този път го направи с усмивка на лицето.

— Здравей. Тъкмо влизам. Кафето ще е готово след няколко минути.

— Не за това съм тук. — Бекет затвори вратата зад гърба си.

— О, нещо е станало. — Тя инстинктивно посегна и улови ръката му. — Някакви неприятности в хотела ли?

— Не. Искам да знам защо не ми каза за Сам Фриймънт. По дяволите, Ейвъри.

Негодувание, примесено с раздразнение, бе първата ѝ реакция.

— Не е нещо, за което искам да говоря.

Мина зад плота. Той може и да не искаше кафе, но тя искаше. А и така си осигуряваше лека дистанция, както и нещо за правене с ръцете си.

— Имаш предвид, че не си искала да говориш за това с мен.

— Или с когото и да било. Беше неловка ситуация. Тъй като работя с хора, понякога ми се налага да се справям с неприятни ситуации.

— Колко пъти се е случвало някой клиент да те приклепци тук насаме и да ти посегне?

— Не бях приклепена. — Отказваше да мисли за себе си като за хваната в капан. Или като за безпомощна. — И сама си бях виновна, че изобщо отворих вратата.

— Защо го направи, за бога?

Тъй като сама се бе укорявала безброй пъти за това, този рязък въпрос я засегна като плесница през лицето. Отговори му по същия начин.

— Виж, Бекет, направих го по навик. Клиент стои на вратата, при това човек, когото познавам.

— Човек, когото познаваш и който вече те е преследвал и тормозил.

— Да, и като се връщам назад, осъзнавам, че не биваше да го пускам. Можеш да си сигурен, че няма да повторя тази грешка. Ясно му дадох да го разбере, както и на Ейвъри. Не биваше да тича при теб и да ти разказва всичко. Това си е моя работа.

— Така ли стоят нещата? Значи трябва да стоя настрани от твоите работи?

Тя изсумтя раздражено.

— Нямах това предвид.

— Това каза и така ми се струва, съдейки по всичко.

Сега отново се почувства хваната натясно, този път от прекалена загриженост и напълно неуместен според нея гняв.

— Правиш от мухата слон.

— Не мисля. Всеки път, когато искам да ти помогна с нещо, трябва да те уговарям за това.

— Не искам да се възползвам от...

— Защо не, по дяволите? Спим заедно, когато имаме възможност.

— Това не значи, че искам или очаквам непременно да вършиш неща, с които съм напълно способна да се справя и сама. Оценявам помощта ти, знаеш, че е така, но това не значи, че ще започна да разчитам ти да се грижиш за мен.

Тишината, която последва, отекна като камбанен звън.

— Двама души, които са заедно, се грижат един за друг, Клеър, това ги прави двойка. И двойките си споделят, когато се случи нещо, което да изплаши единия.

— Наистина, Бекет, сериозно ти казвам. Превръщаш това в по-голяма драма, отколкото е. Ейвъри...

— Не си го изкарвай на нея. Фриймънт тръгна ли си, когато му каза?

— Не.

— Престана ли да те докосва, когато му каза да спре?

— Той всъщност не... — Да, призна си тя. Защо се държеше глупаво и отричаше случилото се? — Не. Той повече няма да стъпи тук. Няма да бъде допуснат. Казах на персонала си.

Това го засегна дълбоко, осъзна той. И продължи да дълбае.

— Казала си на персонала си, но не и на мен.

— О, Бекет. — Ядосана и с нарастващо чувство за вина, каквото не искаше да изпитва, тя вдигна ръце във въздуха. — Казах им само, че се е държал грубо и неуместно онази сутрин и затова няма право да влиза в книжарницата. Не съм им разказала всичко от игла до конец. И знаеш ли, не става дума за теб. А за мен.

— Става дума за нас. За доверието.

— Имам ти доверие, разбира се, че ти имам. Предполагам, че не ти казах най-вече защото знаех, че ще се ядосаш и побеснееш, и всичко ще стане толкова сериозно. Ето, че го правиш, което си е в реда на нещата, но това не променя факта, че Сам е пълен идиот и че вече съм го изритала от книжарницата си.

— Би ли могла да го изпъдиш, ако Ейвъри не беше се появила на вратата?

— Тя се появи, така че...

— Това не отговаря на въпроса ми. Редно е да можеш да ми се довериш поне дотолкова, Клеър. Дължиш го и на себе си.

Разкъсваше се вътрешно, понеже не знаеше, просто не беше сигурна в отговора.

— Мисля... мисля, че положението щеше да стане по-сериозно и... критично, но...

— Критично. — Без да откъсва очи от нейните, той кимна бавно. — Думата е точна.

— Щях да го накарам да си тръгне, Бекет. Винаги успявам.

— Винаги? — Бекет сложи длан на плота помежду им. — Ето още нещо. Правил го е и преди.

— Не точно така, не. Голям досадник е и да, вярно, дразнещо и неприятно е, както и донякъде плашещо. Просто си е навил на пръста, че ако продължи да ме кани на среща, все някога ще се предам и ще изляза с него. Кое то никога няма да стане.

— Идва ли е в къщата ти?

Тя си спомни за уикенда с болните и отегчени деца. А и това не бе първият случай.

— Да, но аз...

— По дяволите.

— Бекет...

— Той е много повече от обикновен досадник, Клеър. Тормоси те и това трябва да спре. Трябва да се обадиш в полицията.

— Не искам. Просто не искам да го направя.

— Не си толкова глупава.

Извърна се и закрачи към рафтовете с книги. Тя виждаше как се опитва да се овладее. Но когато отново се върна при нея, в очите му имаше опасен блясък.

— Нека ти го кажа по-ясно. Той идва тук, когато си сама.

— Аз го пуснах. Направих грешка.

— Въпреки това. Притиска те, както го е правил и преди, да излезеш с него. Ти отказваш. Молиш го да си тръгне. Той не го прави. После успява да те стресне и изплаши, като те хваща натясно тук, до плота. Ти му казваш да престане, той не те слуша. Казваш му да се маха, но той не го прави. Сложил е ръце върху теб и не можеш да си сигурна какво би станало, ако Ейвъри не се бе появила на вратата. Точно ли го описах?

— Бекет...

Нещо в изражението му я възпря да не продължава с оправданията. Защото беше напълно прав, призна си тя. И тя съвсем не бе глупава.

— Да, достатъчно точно. Но не ме нарани, ни най-малко.

— Ако Ейвъри не беше дошла, можеше и да го направи. Идва тук, появява се в дома ти. Помисли за това, а после помисли и за децата си и какво би станало с тях, ако нещата бяха излезли от контрол, ако нещо ти се беше случило тук.

— Не е честно. Не бива да замесваш момчетата в това.

— Абсолютно честно е. Ако нещо засяга теб, значи засяга и тях. Обади се на полицията и разкажи какво точно е станало. Тогава ще го има като официално показание. Искаш да престане. Това е крачка в правилната посока. Очевидно е, че няма да те послуша. Може би следващия път няма да дойде в книжарницата. Може пак да се отбие у вас. Децата ти обичат да отварят вратата. Помисли какво би могло да стане, ако някое от тях го пусне вътре.

— Сега *ти* се опитваш да ме уплашиш. Браво на теб — измърмори тя. — Добре, ще се обадя в полицията, ще им кажа какво се случи. Най-вече защото си прав — той не се вслушва в думите ми. Не приема сериозно отказите ми и пълната ми липса на интерес. Предполагам, че ако го направя, може и да разбере, че съм сериозна.

— Добре, а предчувствам, че мен ще ме приеме още по-сериозно.

— Знаех си. — Тя забодее пръст в гърдите му. — Непременно трябва да се изправиш срещу него. Да го превърнеш в проблем.

— Клеър, за бога.

Тонът му, в който звучеше примиреното търпение, което често чуваше в собствения си глас, когато децата ѝ се държаха като идиоти, вероятно би я разсмял при други обстоятелства.

— Проблемът е налице. Мислиш си, че ще го предизвикам? И ще го пребия?

— Няма ли? — сериозно попита тя.

— С огромно удоволствие и признавам, че това беше първата ми реакция. Но не, няма да го направя. Смятам да поговоря с него, да му разясня, че ако отново посмее да те притесни по някакъв начин, ще има последствия.

— Значи, ако пак ме притесни, тогава ще го пребиеш?

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Много е вероятно. Двамата с теб имаме връзка. Важна си за мен. Казвам ти какво смятам да направя, защото вярвам, че когато двама души имат връзка, когато са важни един за друг, те си споделят.

Нещо в казаното от него засегна чувствителна струна в душата ѝ и отвори огромна празнота. Щеше да мисли за това по-късно, каза си тя. Първо да се заеме с настоящето.

— Не разбирам как предизвикването на сбиване ще реши нещо.

— Клеър. — Той решително покри дланта ѝ със своята. — Не аз съм започнал тази битка. Нито пък ти. Сега направи каквото трябва. Обади се. Аз ще направя каквото е редно според мен. И тогава, ако Сам има поне капчица здрав разум или чувство за самосъхранение, ще те остави на мира.

Леко стисна ръката ѝ, преди да я пусне.

— Можеш да ми се сърдиш известно време — каза ѝ той. — И аз съм ти малко сърдит. И двамата ще го преживеем.

— Знаеш ли какво съм забелязала открай време в теб и братята ти? Много сте твърдоглави и непоклатимо уверени, че винаги знаете отговора.

— Когато знаеш отговора, това не е твърдоглавие. Просто си прав. — Отиде до вратата и я отвори. — Ти си жената в живота ми —

каза той. — Искаш ли да чуеш още нещо за мен и братята ми? Ние се грижим за жените в живота си. Не знаем друг начин.

Излезе навън, пъхна ръце в джобовете, пресече улицата. Не беше просто сърдит на Клеър, призна си той. Ядосваше се на нея, на тъпака Сам Фриймънт, на цялата оплетена ситуация.

Знаеше как да овладее гнева си, когато се налагаше. Как да си наложи самоконтрол, макар и да не му се иска.

Мина през хотела, за да потърси поне единия от братята си или и двамата. Удоволствието от вида и миризмата на прясна боя, както и на заетите със задачите си работници, не можа да вземе връх над яростта, която бе свила стомаха му на топка.

Долови уханието на орлови нокти, когато се качи на втория етаж, и чу как се отваря вратата на верандата в стаята „Елизабет и Дарси“.

— Не сега — измърмори той и продължи нагоре.

Завари Райдър в кухненския бокс на апартамента на управителя, където монтираше първия от шкафовете.

— Супер, помогни ми.

— Отивам в Хагерстаун.

— И все пак ми помогни. Да вдигнем на мястото му поне първия. Как мина с Клеър?

— Не можеш да кажеш, че познаваш един човек, докато не го опознаеш. Нали така ни казваше татко? — Той опря шкафа на отбелязаните места, докато Райдър се пресегна за бормашината. — Тя е по-голям инат, отколкото съм мислил.

— Отговори ми на един въпрос! Колко жени познаваш, които да не са упорити?

Бекет се замисли.

— Имаш право. Но ще се обади в полицията. Не иска, а и е много ядосана, че намерих с какво да я притисна, за да го направи.

Райдър зави първия от винтовете.

— Използвал си децата, нали?

— Това е слабото й място, затова — да. Освен това не съм казал нищо, което да не е вярно. Ядосана е и задето ще ходя да говоря с Фриймънт.

— Казах ти да не й казваш.

— Аз не правя така. Това не е начин да изградиш една връзка.

— „Да изградиш връзка“. — Райдър изсумтя и отново включи бормашината. — Явно пак си чел книжки.

— Върви на майната си. — Бекет се озърна и забеляза Оуен да влиза.

— Момчетата на долния етаж ми казаха, че си профучал, без да кажеш и думичка, затова предположих, че си говорил с Клеър.

— Да, говорих с нея. Сега отивам да поговоря със Сам.

— Добре. Сигурен ли си, че не искаш подкрепление?

— Мога да се оправя с Фриймънт.

— Упражнявал е бойните си умения срещу Клеър — подхвърли Райдър, докато проверяваше дали шкафът е подравнен.

— Ами — Оуен сви рамене, — тя не е права.

— Не знам как вие двамата сте пропуснали най-важния урок, но няма никакво значение дали една жена не е права. Цветя — обърна се Райдър към Бекет.

— Няма да ѝ купувам цветя. Тя трябва да ми купи на мен. Виновна е и не ме интересува никакъв проклет урок.

Райдър само поклати глава, когато брат му хукна ядосан навън.

— Да знаеш, че само за двайсетина долара, похарчени за маргаритки или каквото и да било друго, може да се оправи цялата бъркотия.

— Държи на принципите си.

— Да, но мъж, който държи на принципите си, не прави секс. — Довърши поставянето на първия шкаф и отстъпи, за да го огледа добре. — Хайде да сложим и останалите от горния ред.

— Имам среща с Хоуп във „Веста“ в десет. Ейвъри ни позволи да използваме задната ѝ стаичка, за да изпробваме софтуера за резервациите.

— Е, може да почака няколко минути. Нали нямаш намерение да спиш с нея?

— Господи, няма да спя с новата ни управителка.

— Значи няма нужда да ѝ купуваш цветя, ако закъснееш. Да ги качим на стената.

Бекет отново овладя емоциите си, докато шофираше към Шарпсбърг Пайк. Опитът му го бе научил, че човек постига по-добри

резултати с хладен разум, отколкото с гневна конфронтация. Просто трябваше да си напомня, че иска резултати, а не удовлетворението от една битка.

Не че не можеше да смачка физиономията на страхливец като Сам Фриймънт, което и бе направил в един забележителен ден през последната година — не, предпоследната — в гимназията, спомни си сега Бекет. Тогава копелето се бе опитало да тормози дребничкия Дени Моузър да му напише някакво домашно.

И тогава, припомни си той, му стигаше само един удар.

Спомни си също, че Фриймънт бе отишъл да хленчи пред помощник-директора Клайн, но тъй като Дени го бе подкрепил, Бекет не получи сериозно наказание.

Фриймънт гледаше да стои настрани от братята Монтгомъри, мислеше си Бекет, докато паркираше пред автосалона. Съмняваше се, че сега ще му се зарадва да го види, макар и на своя територия.

Бекет се запъти направо към изложбената зала с лъскавите нови коли. Преди да успее дори да се озърне, един от търговците се появи с бодра крачка до него.

— Добро утро! Чудесен ден за нова кола. В какво да ви настаня днес?

— Не искам кола. Търся Сам Фриймънт.

Усмивката на търговеца не слезе от лицето му, но блясъкът в очите му помръкна.

— Сигурно е в офиса си. Мога да го извикам.

— Не, няма нужда. Аз ще ида при него. Къде е офисът му?

Мъжът махна с ръка.

— В дъното завийте вляво. В края на коридора е. Ъгловият офис.

— Благодаря.

Бекет мина покрай празни офиси и такива, в които търговци седяха пред компютрите си или говореха по телефона. Завари Сам с вдигнати на бюрото крака да прелиства едно мъжко списание.

Напълно в стила му.

— Извини ме за прекъсването, понеже виждам, че си зает.

Сам вдигна очи. Подигравателна усмивчица потрепна в ъгълчетата на устните му, едва след това бавно свали крака на пода.

— Търсиш си нов пикап? Имаме един базов икономичен модел, който е тъкмо за теб. Никакви екстри за работническата класа.

— Отлична рекламна реч. — Бекет влезе и затвори вратата.

— Остави я отворена!

— Добре, щом искаш всички да чуят. — Бекет услужливо отвори вратата отново. Мислеше да остане прав, но после реши да бъде по-небрежен, дори малко пренебрежителен, и седна.

— Щом не си дошъл да си купиш кола, зает съм.

— Да, проверяваш каква е последната мода във вратовръзките. Няма да ти отнема много време, после можеш отново да се върнеш към заниманието си. Вчера си прекрачил границата с Клеър.

— Не знаеш за какво приказваш.

— Знам, че... си й досаждал. — Обидна думичка, отбеляза си Бекет. Това беше детинска постъпка, а не мъжка. — И не си приел отказа ѝ. Тя не се интересува от теб.

— От нейно име ли говориш вече?

— Говоря от свое име. Тя вече е казала какво иска. От свое име ти казвам да я оставиш на мира.

— Иначе какво? — Сам изгръска прашинка от ревера си. — Дошъл си да ме заплашваш? Да не мислиш, че ме притесняваш?

— Да, мисля, че си притеснен. Мисля, че имаш достатъчно ум за това. Много е просто. Опитваш се да натрапиш вниманието си на Клеър. Тя не го иска. Ще престанеш.

— Не можеш да ми заповядваш.

Само за проба Бекет леко се премести на стола си и видя как Сам рязко се дръпва назад.

— Само ти излагам фактите. Няма да доближаваш Клеър. Това е.

— Защото ти казваш така ли? Защото е решила да се повъргала малко с теб? — Бузите му пламнаха и станаха на червени петна, които никак не подхождаха на вратовръзката му. — Изобщо не ти влиза в работата, ако двамата с Клеър сме имали леко недоразумение вчера.

Някои хора не се променят, осъзна Бекет. Беше почти сигурен, че Сам е използвал думите „леко недоразумение“ пред помощник-директора Клайн, за да обясни тормоза си над Дени Моузър.

— Определено е моя работа, а и тя в момента обяснява на полицаите за лекото ви недоразумение.

Цветът на лицето на Сам стана огнен, после кръвта се оттегли.

— Никога не би го направила.

— Не се доближавай повече до нея. Не живееш в града ни, Сам. И без това нямаш никаква причина да идваш в Бунсборо.

— Да не мислиш, че градът е твой?

— Мисля, че Клеър означава много повече за мен, отколкото Дени Моузър. Не че не го харесвах — спокойно продължи Бекет. — Още го харесвам. Но ако отново опиташ нещо с Клеър, ще разбереш колко по-важна е тя за мен.

Бекет се изправи.

— Ще съжаляваш за заплахите си.

— Не те заплашвам. Няма и да го направя. Да се надяваме, че няма да ме поставиш в положение, в което трябва да действам. Хубава вратовръзка — добави той и излезе с бавна крачка.

Не ѝ купи цветя — това щеше да е капитулация пред доводите на Райдър. Взе ѝ саксия. Не беше същото като букет цветя, макар и да беше цъфтящо растение.

Надписа малка картичка.

„Не беше пролята кръв.

Бекет“

Не беше извинение, отсече той. Просто съобщение и символичен жест. Нямахте смисъл никой да се сърди, след като и двамата бяха постъпили, както е редно.

Остави цветето в книжарницата, най-вече, призна си той, за да не го видят братята му и да му натякват.

— Клеър е отзад с клиентка — осведоми го Каси. — Ще ѝ кажа, че си тук.

— Не, само исках да оставя това за нея. Трябва да се връщам на работа.

— Много е хубаво. Обожавам африканските теменужки. Какъв е поводът?

— Няма такъв.

— Просто така? Така е най-хубаво.

— Да, ами, добре. Трябва да вървя.

И избяга.

Когато се качи отново на третия етаж, Райдър почти бе приключил. Стори му се малко сюрреалистично, осъзна Бекет, сякаш бе минал през някаква дупка във времето.

— И какво?

— Държа се както обикновено. Като задник. Но схвана идеята.

— Добре, сега може да се съсредоточим върху работата.

— Става.

Работиха цяла сутрин и продължиха и следобеда. Бекет спря посред монтирането на пръта и закачалките в дрешника към спалнята на апартамента, когато чу женски гласове.

Подаде глава навън и видя Хоуп, Ейвъри и Клеър, скупчени една до друга в кухнята.

— Дами.

— Оуен каза, че сигурно ще сте свършили с шкафовете. — Хоуп затвори вратичката на шкафа, в който надничаше. — Изглеждат чудесно.

— След малко ще я замъкнем да гледа мебели — осведоми го Ейвъри, — но чухме, че сложените досега плочки в „Мансардата“ изглеждат великолепно. Искаме да ги видим.

— В момента работят там, но можете да се качите и да надникнете.

— Вървете. — Клеър не откъсваше очи от Бекет. — Аз ще ви настигна след минутка.

Ейвъри набързо вдигна палци към Бекет зад гърба на приятелката си, после задърпа Хоуп да излязат от апартамента.

— С Ейвъри сдобрихте ли се?

— Двете с Хоуп се бяха съюзили срещу мен. Тревожили се за мен и така нататък. Трудно е да спориш с искрена загриженост. Но аз доста се постарях все пак, както и с теб.

— Какво казаха ченгетата?

— Говорих с Чарли Рийдър. И на него не му хареса цялата история, както и на теб. И все пак няма какво толкова да направят. Както казах, сама го пуснах да влезе, не ме е наранил. Не ме е заплашвал. Но сега имат официално оплакване и ако някога се опита пак, мога да извадя ограничителна заповед. Ще поговорят с него, ако

се стигне дотам. Всъщност имам чувството, че Чарли и без това смята да го направи. Явно така въздействам на хората.

— Искрена загриженост.

— Мммхъ. А ти си говорил със Сам.

— Проведохме разговор и той знае как стоят нещата. Беше кратък, прост и съдържателен.

— И безкръвен, според африканската теменужка.

— Да.

— Да не би да си ми купил цветето, за да ме умилостивиш?

Той остави инструмента си и отиде до нея.

— Купих го, за да разбереш, че няма за какво да се караме.

— Свърши добра работа. Както и нещо, което каза, докато ми четеше конско.

— Не съм... Може и да съм.

— Каза, че двойките споделят проблемите си. Трябваше да се запитам дали съм забравила какво е да си част от двойка. Но истината е, че Клинт го нямаше през половината време от брака ни. А когато отсъстваше, водеше битка на живот и смърт всеки божи ден. И затова престанах да му споделям за проблемите у дома. Защо да се тревожи при всичките му задължения там, че някое от децата е с температура или тоалетната се е запушила, или пък покривът е протекъл?

— Свикнала си сама да се грижиш за всичко.

— Какво би могъл да направи той, докато е в Ирак, а колата ни се развали в Канзас?

Бекет я изгледа мълчаливо и сериозно.

— Аз не съм в Ирак.

— Не, и нещата не са, каквито бяха. — Тя вдигна ръце и отново ги остави да паднат. — Не може да се каже, че съм забравила какво е да съм част от двойка, а просто моят опит в това отношение е много по-различен от твоя. Вероятно от този на повечето хора. А и много отдавна съм сама.

— Сега не си. Аз не съм на война, а съм точно до теб. — Нуждаеше се да бъде до нея, осъзна той. — Знаеш ли, сигурен съм, че можеш да се справиш със запушена тоалетна.

Тя леко се засмя.

— О, повярвай ми, така е.

Той обхвана брадичката ѝ с длан.

— Но ако покривът тече, няма нужда ти да се катериш на стълбата, за да го поправиш.

— Значи има различни степени. Може да ми е нужно малко време, за да ги усетя.

— Имаме време. Май вече се сдобрихме.

— Или поне сме много близо до това. Кавгите винаги ме правят раздражителна за известно време. Защо не дойдеш на вечеря — това е моят вариант на красиво цвете в саксия.

— Много бих искал.

Постави ръце на раменете ѝ.

— Аз ще бъда до теб. Надявам се, че ако не искаш да го очакваш, поне можеш да го приемеш. И дори мъничко да ти харесва.

— Харесвам теб. — Тя се надигна и го целуна. — Нас двамата.

— Добро начало.

— Ще се видим довечера. — Отново го целуна. — Благодаря за искрената загриженост и за цветето.

— Няма за какво.

Върна се към работата си в дрешника и леко се усмихна, когато усети уханието на орлови нокти.

— И тук ли идваш? Нямам нищо против компанията ти. Вече не. Сега всичко отново е наред.

С далеч по-добро настроение, той разтърси силно пръта в гардероба, за да провери колко е здрав.

— Всичко е наред и както трябва — реши той.

Настроението му остана все така добро, докато работеше, както и по време на редовното съвещание в края на работния ден, при което майка му и Каролий се отбиха да проверят докъде са стигнали с плочките и боядисването. Стана му много приятно да чуе как гласовете им отекват в сградата, докато те се местеха от стая в стая.

Остана му и достатъчно време да изтича у дома и да си вземе душ, преди да отиде при Клеър.

Трудно можеше да си представи нещо по-приятно от три момчета, които изгаряха от желание да си поиграят с него, докато красива жена приготвяше вечерята му. И докато шофираше обратно към апартамента си по-късно същата вечер, Бекет си мислеше, че като

се прибави времето, прекарано насаме със същата красива жена, след като децата бяха по леглата си, всичко това бе направо идеален завършек на деня.

Бяха преодолели различията си, реши той и осъзна, че са научили много един за друг междувременно — може би неща, за които никой от двамата не се е замислял.

Клеър не бе онова безгрижно момиче, в което се бе влюбил някога в гимназията. Знаеше го естествено, как би могло да е иначе? Сега, докато се качваше по стълбите към дома си, разбра, че опознаването — истинското опознаване — на жената, в която онова момиче се бе превърнало, правеше повторното му влюбване — май така можеше да го определи — много по-дълбоко.

На шестнайсет бе изпитал болката от влюбването си в Клеър Мърфи, момиче, което принадлежеше другиму и което гледаше на него като на познат. Бе преживял и обърканите си чувства към младата вдовица, която се бе върнала у дома с две малки деца и трето, растящо в корема ѝ. Чувства, които не би могъл да изрази иначе, освен като приятелство, което тя бе приела и на което бе отвърнала подобаващо.

А сега откриваше радостите и неволите на това да премине отвъд тези премерени и безопасни чувства, отвъд обикновеното желание и право към онази заслепяваща страст, която бе изпитвал като ученик.

Странно бе, мислеше си той, как тези чувства могат да издържат повече от десетилетие. След като са били пренебрегвани, отхвърляни и потискани. Вероятно почвата, подхранваща тези чувства, винаги е била на мястото си, може би в очакване. Независимо колко се бяха променили и двамата, как се бе развил животът им и как бяха подредили личния си свят, дълбоко в себе си бяха останали същите.

Постоя известно време до прозореца, загледан към хотела. Издръжливост, повтаряше си той. Някой неща бяха предопределени да се случат. Нуждаеха се от грижа, разбиране, уважение и адски много работа. Каквито и промени да настъпеха, сърцето можеше да издържи.

Легна си с твърдото намерение да поработи върху тези промени — в хотела, с Клеър и момчетата ѝ — и да види какво ще се получи.

И се събуди в същото добро и ведро настроение. Чак докато не отиде заедно с втората си чаша кафе до паркинга зад сградата и не видя четирите срязани гуми на пикапа си, както и зверските драскотини по боята от страната на шофьора.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бекет стоеше заедно с братята си под хладните ласки на есенния ветреца и оглеждаше щетите.

— Това не е случайно — отбеляза Райдър. — Било е израз на силна лична обида, и то доведена до крайност.

— Ясно ми е. — Бекет ритна една от съсипаните гуми. — Кристално ясно.

— Значи знаеш кой е.

— О, да, не е никак трудно да се досети човек. Трябваше да му размажа физиономията на това копеле направо в офиса му. Долен страхливец. Промъкнал се е тук посред нощ, за да го направи. И то какво? Все едно сме в гимназията, нали? Надраскал ми е боята, срязал е гумите.

— Някои хора така и не порастват — коментира Оуен, — не се развиват. Бих казал, че той е от тях. — В гласа му се долавяше тиха и кипяща ярост. — Не може да се изпрани лице в лице с теб като възрастен, затова е дошъл да ти съсипе пикапа. Класически метод за разплата на човек с малък член.

— Благодаря ти, доктор Фройд — измърмори Бекет.

— Само отбелязвам. И искам да добавя, че може и да знаем кой го е направил, но освен ако някой не го е видял... По дяволите, Бек, много е гадно. Може все пак да идеш да му размажеш физиономията.

— Напълно подкрепям — обади се Райдър.

— Но важи същото като преди. Ще те арестуват за нападение, а лицето му ще се оправи.

Загледаха се отново, после се обърнаха, когато заместник-шерифът на града спря с колата си. Оуен сложи ръка на рамото на Бекет.

— Да видим какво ще каже Чарли.

— Отвратително начало на деня. — Чарли Райдър, висок и слаб като щека, който някога бе звездата на колежанския баскетболен отбор,

се измъкна от колата си. Приблужи се до тях и пъкна ръце в джобовете си. — По дяволите, Бек, много гадна история.

— Това ли е официалната позиция на полицейското управление на Бунсборо?

Чарли изсумтя шумно.

— Това е личното ми мнение и бих добавил, че съм страшно ядосан. Ще напиша доклад за инцидента. Имаш застраховка, нали?

— Да, да.

Чарли се намръщи и заобиколи пикапа, при което забеляза и другите драскотини от страната на седалката до шофьора.

— Най-добре се обади за щета и викни някого да погледне камиона. Аз ще направя снимки за доклада. По кое време паркира тук?

— Около десет, предполагам.

— „Веста“ е отворен още около час след това. — Заместник-шерифът почеса врата си и застана до братята. — Видя ли някого на паркинга?

— Няколко коли, нямаше хора. О, колата на Дейв Мецнър беше тук, почти съм сигурен. Сигурно е работил до затварянето на ресторанта.

— Ще поговоря с него, както и с останалите, които са били на смяна и може да са минали оттук. Кога я намери в това състояние?

— Към седем без четвърт.

— Добре. Сладоледеният салон е затварял по времето, когато си се прибрал. — Погледна към салона отсреща. — Вероятно е станало по-късно, но ще проверя и там. Ще поговоря и с обитателите на апартаментите, които гледат към паркинга, ще проверя дали са видели нещо или някого. Може да извадим късмет.

— Всички знаем кой го е направил, Чарли. — Райдър повиши тон. — Почти всички в града познават пикапа на Бек и знаят, че паркира тук всяка нощ. А има само един човек, с когото е имал разпавии напоследък.

— Значи смяташ, че Фриймънт го е направил, защото се виждаш с Клеър?

— Затова, както и защото вчера сутринта отидох в офиса му и му казах да стои настрана от нея.

Чарли отново изсумтя.

— И защо си го направил?

— Ако някой тормози Шарлийн, плаши я и ѝ натрапва вниманието си, ти какво ще направиш?

— Същото нещо, по дяволите. — Чарли опря ръце на кокалестия си ханш. — Може и да съм съгласен с теб. Може да са били някои хлапета или някой пиан глупак, но никой друг не е съобщил за подобен инцидент. Така че, изглежда, ти си бил набелязан специално. Извън протокола смятам да отбележа, че това ми се струва напълно в стила на скапания Сам Фриймънт. Но освен ако някой не го е видял, ще е адски сложно да се докаже.

— Може да е оставил отпечатьци.

Чарли изгледа Оуен.

— Да, а може пък да се е изпикал на гумите и да е оставил ДНК следи. Ако това беше „От местопрестъплението: Бунсборо“, щяхме да го задържим до края на деня. Вижте, ще направя каквото мога и ще използвам всички възможни средства. Аз самият ще ида да поговоря с Фриймънт. Но ще ти го кажа направо, Бекет, здраво си прецакан.

— Да, ясно ми е.

— Ще направя снимки, ще взема показанията ти и ще напиша доклад. Ще говоря с хората и ще понатисна малко Фриймънт.

— Оценявам усилията ти. Може да си е изкарал яда. Или поне го е прехвърлил от Клеър към мен. И това е нещо.

— Направи услуга на всички ни! — Чарли тупна Бекет по рамото. — Стой настрана от него. Ако го видиш да се мотае наоколо, близо до Клеър или изобщо в града, обади ми се. Аз ще се разправам с него. Обади се на застрахователния си агент, дай му името ми. Ще се постарая да получи и копие от полицейския доклад.

Тъй като нямаше голям избор, Бекет даде официални показания, после влезе в апартамента си да се заеме с главоболията покрай застраховката. Докато най-сетне успее да стигне в хотела за работа, новината се бе разнесла сред работниците. Получи много съчувствие, доста споделено възмущение, както и цял куп съвети. Той пропусна всичко покрай ушите си и се зае да излива гнева си с инструментите. Представяше си самодоволното изражение на Фриймънт всеки път, щом забиеше пирон в перваза.

Не му помогна особено, но все беше нещо.

Появата на разгневената Клеър му подежда много по-добре и по-силно. Тя се втурна към стълбата, на която беше покачен, сграбчи

една от пречките, а лицето ѝ бе сковано от гняв.

Научи още нещо. Когато беше силно вбесена, очите ѝ светеха в зелено като на котка.

— Чух веднага, щом дойдох в града, но не можах да се измъкна по-рано. Първо отидох да погледна пикапа ти. Копеле! Знаеш, че е бил Сам. Точно в негов стил е. По дяволите! Сега на мен ми се иска да го ударя.

— Много бих искал да видя това. — Усети как усмивката му грейва на лицето, докато слизаше по стълбата.

— Не е смешно, Бекет.

— Не, не е. Но става дума само за гуми и боя.

— Не е там работата. — Тя се извърна ядно от него и дърводелецът, който работеше в същата стая, полека се изниза навън.

— Не, но ми прави впечатление, че това е бил единственият начин, по който е можел да ми отвърне. Като оставим настрана колко съм ядосан, все пак е добре за егото ми.

— О, за бога.

— И това също. Ти изобщо не ругаеш по принцип. Действа ми утешително, че го правиш заради мен. Егото ми току-що се повиши с още няколко пункта.

— Направил го е, само защото вчера отиде и му се опълчи.

— Да, и какво?

— Не биваше да го правиш.

— Да, трябваше, Клеър.

— Мъже. — Тя вдигна ръце и закрачи из стаята. — Мъже, мъже, мъже. Предполагам, че сега смяташ, че отново трябва да идеш и да се изправиш насреща му, с което ще утежниш цялата сбъркана ситуация.

Той се замисли.

— Бих могъл да се оставя да ме разубедиш. — Усмихна ѝ се, когато тя се извърна и го изгледа гневно. — Това ще е добре за твоето его, бих отбелязал. С удоволствие ще ти върна жеста.

— Не си имал такова намерение.

— Известно време с удоволствие си представях как го измъквам на паркинга на автосалона и го смазвам от бой пред очите на колегите му и на неколцина ужасени клиенти. Той моли за милост, разни жени припадат. Хубава картинка.

— Мъже — повтори тя. — Всички сте просто едни големи момчета.

— Може би. Но пък ако постъпя така, Оуен ще може да ми натрие носа с неговото „нали ти казах“, когато дойде да ми плати гаранцията в участъка. Не си струва да правя удоволствие на Оуен.

Тя си пое дълбоко въздух, вече по-спокойна.

— Ясно значи. Много съжалявам, Бекет.

— Предполагам, че си струва, стига той да реши, че така сме квит, и да стои настрана занапред. И бездруго ми трябваха нови гуми за зимата.

Клеър отиде до него, обхвана лицето му с длани.

— Моят герой — прошепна тя и го целуна нежно.

— Само толкова ли? Говорим за цели четири гуми и боядисване.

Тя се засмя и отново го целуна.

— Това е най-доброто, което мога да направя при тези обстоятелства. — Отдръпна се и кимна с глава към тропането на работниците, които слагаха плочки в банята.

— Имаме много други стаи.

Тя поклати глава и се разходи наоколо, за да огледа боядисаните стени.

— Много ми харесва този цвят. — Вече по-спокойна, бавно обиколи салона на мансардния апартамент. — Опитвам се да реша коя стая ще бъде любимата ми, но не мога. И коя стая да резервирам като подарък за годишнината на родителите ми догодина. И това не мога.

— Избери една за теб и мен. Аз ще направя резервацията.

— Трудно ми е да избира, но много бих искала. Трябва да се връщам.

— Какво ще кажеш за вечеря по-късно? Ще ви заведе някъде с момчетата.

— Имам среща на читателския клуб, но благодаря. О, утре ще украсяваме къщата за Хелоуин, ако искаш да се включиш.

— Шегуваш ли се? Много съм добър в тези неща.

— Супер, можеш ти да изрежеш тиквата. Момчетата вече са достатъчно големи, за да разберат колко зле се справям аз. Отбий се после. Ще те почерпя кафе.

— Ще дойда. О, и благодаря за гневния изблик.

— Няма защо.

Като цяло изминалите няколко дни не бяха никак лоши, реши Бекет. Трябваше само да изтрие от съзнанието си неприятностите с пикапа и нещата изглеждаха супер. Особено както бе застанал с братята си на улицата срещу хотела, както го бяха направили в деня, когато смъкнаха брезента.

Този път оглеждаха завършената фасада на сградата, включително и табелата над входа.

„Хотел «Бунсборо»
на площада“

— Изглежда добре — обади се Оуен.

— Адски добре — беше мнението на Райдър.

— Сега трябва само да го довършим, да го обзаведем, заредим и намерим персонал, както и да го напълним с гости. — Бекет пхна ръце в джобовете си. — Фасулска работа, като се има предвид откъде започнахме.

Погледна надолу по улицата и кимна към табелата пред магазина за сувенири.

— „Сувенири хотел «Бунсборо».“ Не е зле.

— Мама и Маделин се кълнат, че ще е готов за откриването в петък вечер.

— Стига единственото ни задължение да е да се появим и да хапнем от рулцата от раци. — Райдър премести погледа си върху сградата до хотела. — Знаете ли, тя вече започна да приказва как сме щели да се захванем с ремонта на това място, за да може да направим една пекарна там.

— Едно по едно. Нека се насладим на гледката — предложи Бекет.

— Ще имаме време за наслади, когато го довършим. — Райдър си погледна часовника. — А времето си тече.

— Трябва да поработя с Хоуп и уебмастъра тази сутрин.

— Докато си на тази вълна, обади се на Савил — напомни Райдър на Оуен. — Ще бъдем готови да ни донесат подовата настилка,

трябва да има време да се аклиматизира.

— Записал съм си. Бек, защо не провериш как върви в магазина за сувенири, виж дали има нужда от още нещо. После можеш да ни вземеш по едно кафе. Зверски студ е тая сутрин.

— За довечера прогнозират да падне първата слана за сезона. Все още имаме да довършваме външните стени. Недей да се отплесваш в задната стаичка с Клеър — заръча Райдър на Бекет, преди да го оставят и да пресекат улицата. — Имаш строг график.

— Да, да. — Той остана още само миг, за да се наслади на гледката насаме, после се запъти към магазина за сувенири.

Трябваше да признае, че изглежда просто чудесно. Топъл и приветлив със слънчевожълтите си стени, с изложените на полиците глинени съдове и ръчно изработени бижута, с картините по стените и онези, които очакваха да бъдат окачени.

Поговори с Маделин, която отваряше още кашони със стока, и си направи кратък списък със задачи, които трябваше да се свършат преди отварянето.

Пъхна папката си под лакътя и влезе в „Обърни нова страница“.

— Здравсти, Ромео. Клеър е горе.

Повдигна вежди и изгледа Шарлийн, жената на Чарли Рийдър.

— Ромео ли?

Тя нацупи устни и му отправи шумна въздушна целувка.

— Толкова си сладък.

— Така си е. Искам три дълги кафета. Ще се кача да поздравя Клеър, докато ги приготвиш.

— Тя ще се зарадва.

Бекет само поклати глава при намигването на Шарлийн и се запита какво ли слагат в кафето си напоследък служителките в книжарницата. После се качи по скърцащите стъпала към офиса на Клеър.

Притиснала телефонната слушалка до ухото си, тя само вдигна показалец и го поздрави със сияйна усмивка. Докато приключи с разговора си, той отиде до прозореца, отново погледна към хотела и се наслади на табелата.

— Бекет.

Обърна се и тя мигновено се озова в прегръдките му.

— Много ти благодаря — каза тя, преди да го целуне силно и прочувствено.

Каквото и да слагаха в кафето си, реши той, искаше да го опита.

— Ами, пак заповядай. А за какво ми благодарих?

— За цветята. Разкошни са и прекрасна изненада. Накараха ме да се разтопя и Лиъм каза, че издавам „момичешки звуци“, които той беше принуден да заглуши, като се престори, че му се повръща. Направо бяхме за снимка.

Прегърна го здраво и потърка буза в неговата.

— Но трябваше да влезеш. Щях да ти приготвя закуска.

— Какви цветя?

В очите ѝ искряха пламъчета, когато лекичко се дръпна от него.

— Сякаш не знаеш. Розите, които намерих на прага си, когато тръгнах да водя децата на училище.

— Клеър, не съм ти изпращал никакви цветя.

— Но те бяха... Какво?

— Не съм носил цветя до дома ти тази сутрин.

— Но в бележката пишеше...

— Какво пишеше?

— *Винаги мисля за теб.* О, господи. — Коленете ѝ омекнаха и тя седна. — Имаше кутия, обикновена бяла кутия на прага, а вътре бяха розите и бележката. Притесних се, защото беше много студено, но не мисля, че са стояли дълго навън. Бяха много красиви. Но не са от теб.

— Виждала ли си го скоро?

— Не. Ами, вчера в хранителния магазин ми се стори, че го зърнах за миг.

— Не си ми казала.

— Не бях сигурна. Всъщност мислех, че само съм си въобразила. — Тя сграбчи ръката му. — Моля те, не прави нищо. Ще се обадя на Чарли, веднага ще му звънна и ще му кажа. Но, моля те, не прави нищо. Наистина смятам, че колкото повече внимание му обръщаме, толкова по-зле ще стане.

— Обади се на Чарли. Следващия път само ако ти се стори, че си го видяла, веднага ми се обади.

— Добре. Обещавам. Аз... изпращал ми е цветя и преди.

— Кога?

— За рождения ми ден. Винаги са червени рози като тези, но аз наистина мислех... И винаги се е подписвал с името си. Бекет, срещала съм го няколко пъти в хранителния магазин, затова си помислих, че само съм си въобразила, че го виждам — заради случилото се, както и заради пикапа ти. Реших, че само се стряскам излишно.

— Къде другаде? — попита Бекет с убийствено спокоен глас. — Къде другаде си го виждала?

— О. — Клеър леко се залюля напред-назад и потърка слепоочията си. — О, господи, като се замисля сега... Добре. Няколко пъти съм се сблъсквала с него в мола, но там често попадам на хора, с които се познавам, затова изобщо не съм се замисляла. Пред банката два-три пъти.

Той я наблюдаваше внимателно, докато тя премисляше, и забеляза как пребледнява, докато обмисля всичко.

— На паркинга пред аптеката, в оранжерията, от която си купувам саксийни цветя. И на други места, сега го осъзнавам. И освен това в момента отчитам факта, че той все се появява, когато съм сама. Не когато съм с децата или с Ейвъри, или с майка ми, с когото и да е.

Тя замълча за миг.

— Това не е съвпадение.

— Не, по дяволите, не е. Това е преследване. Разкажи всичко на Чарли. И, Клеър, ще минавам през дома ти всеки ден след работа, докато това престане.

— Няма да споря. Цветята. — Тя обгърна тялото си с ръце. — Има нещо сбъркано в човек, който ще изпрати цветя след всичко случило се. Не е само досаден ухажор.

— Не мисля, че някога е бил. Непременно кажи за това на Шарлийн и останалите. И не оставай сама дори и на работа.

— Господи. — Тя потърка челото си. — Не, имаш право. Трябва просто да се успокоя и да обмисля всичко. Ще се обадя на Чарли веднага.

— Аз съм отсреща. Дръж телефона си в теб.

— Ще го направя. Бекет? Ти също внимавай. Той може да се опита да направи нещо, нещо повече от това да съсипе пикапа ти.

— Не се притеснявай.

Но тя се тревожеше. Дори и след като бе говорила със заместник-шерифа. Обади се на Ейвъри и по настояване на приятелката си двете

отидоха да вземат кутията, бележката и цветята, след което занесоха всичко в полицията.

— Бекет е прав. Сам е страховито копеле, но е по-добре да не оставаш сама — на работа, у дома. Където и да било, засега.

— Ейвъри, нали не мислиш, че ще се опита да направи нещо?

— Честно казано, не знам, затова няма да рискуваме. Заклучвай вратите на колата си, когато си в нея, когато е паркирана, както и вкъщи. И не само когато излизаш или през нощта. Обещай ми.

— Няма нужда да се притесняваш за това. Няма да пренебрегна мерките за сигурност, но смятам да го оставя да си мисли така. Колкото по-малко си мисли, че съм засегната от всичко това, толкова по-скоро ще престане.

Може би, а може би — не, мислеше си Ейвъри, докато гледаше как Клеър се връща в книжарницата, и изчака тя да влезе, преди да иде отсреща в хотела.

Завари и тримата братя Монтгомъри на импровизирано съвещание в полуготовата кухня.

— Изглежда супер — кратко отсече тя. — Трябва да поговорим.

— Малко сме заети сега — подхвана Райдър. — Ще дойдем в ресторанта ти след около час. Какъв е цветът на косата ти тази седмица, по дяволите?

Ейвъри прокара пръсти в косата си.

— Чери кола и е доста наситен.

— Какво не ѝ е наред на истинската ти коса? — поиска да разбере Оуен.

— Носила съм я почти трийсет години. Има ли нещо, което да си носил почти трийсет години? Но не затова съм тук. Трябва да поговорим сега. Двете с Клеър занесохме проклетите цветя в полицейския участък, но не знам какво изобщо могат да направят.

— Не знам и ние какво бихме могли да направим, по дяволите. — Оуен натика ролетката обратно в колана си с инструменти. — Онова, което ни се иска да направим в момента, ще ни осигури задържане и присъда от пет до десет години.

— Да му счупите краката, не е най-удачният вариант все пак, което е жалко. Виж, Сам понякога се вманиачава. Преди време се беше прицелил в мен.

— Кога? — попита Оуен. — Какво?

— Още когато тъкмо отварях ресторанта — това беше, преди Клеър да се върне тук. И не беше толкова смахнато като това. Имаше навик да идва, докато работех по подреждането. Тогава непрекъснато влизаха и излизаха разни хора. Казвах му, че ми пречи или че съм заета, но това не беше достатъчно, за да го откаже. Този човек е като пиявица.

— Защо не си казала нищо?

Тя сви рамене и погледна Оуен.

— Не продължи дълго, може би няколко седмици. Вижте, Клеър по принцип е учтива, докато моята любезност се изчерпва по-бързо. Излекувах го от манията му един ден, когато му заявих, че ако не ме остави на мира, Лутър ще жигоса топките му. Лутър — добави тя, говорейки за ковача, — по това време работеше по отдушниците. Той не би могъл да жигоса ниции топки, но пък изглежда като някой, който би го сторил.

— Отлична стратегия — отсъди Оуен.

— Да, имаше резултат. Но това с Клеър продължава много по-дълго и е доста по-откачено. Имам лошо предчувствие. И винаги вярвам на лошите си предчувствия.

— Всички работници ще следят за появяването на Фриймънт и ще държат Клеър под око. Както и градските ченгета — добави Бекет. — Аз го предупредих. Чарли Рийдър — също.

— Знам, но също така знам, че това го принуди да задълбочи действията си. Изпратил ѝ е цветя, след като тя прати ченгета по дирите му? Това е извратено. Не знам какво да направя. И това адски ме притеснява.

— Кажи на съседите ѝ. Така повече хора ще са нащрек.

Оуен се намръщи и погледна към Райдър.

— Това е добре, но не само нейните съседи. Разправи на всички в града, из целия град. Хората много харесват Клеър. Така ще имаме подкрепата на цялата общественост.

— Винаги съм знаела, че имаш мозък — отбеляза Ейвъри и усети как напрежението в раменете ѝ отслабва леко за първи път от часове насам. — И това е нещо. Стъпка в положителна посока.

— Довечера ще ида у тях и имам няколко идеи, включително инсталирането на детектори за движение в дома ѝ.

Ейвъри кимна на Бекет и раменете ѝ се отпуснаха напълно.

— Добре, това ми харесва. Положително е. Трябва да се връщам и можете да разчитате, че ще разкажа на всички, които ще дойдат да обядват.

Бекет инсталира сигналните лампички отпред и в задния двор и пресметна, че му отне само около два пъти повече време, отколкото би му трябвало, ако нямаше „помощ“ от децата. Но пък си заслужи вечерята, както и удоволствието да види облекчението на Клеър, когато работата бе свършена.

Допълнително се забавляваха да гледат как момчетата тичат навън и навътре поне десетина пъти, преди да си легнат, и всеки път, щом лампичките светнеха, надаваха радостен вик.

Но трябваше да си признае, че повече харесва другата си идея, която представи на Клеър в книжарницата на следващия следобед.

Завари я в пристройката, където подреждаше нови книги по рафтовете.

— Хей, тук има две сладурчета, с които искам да те запозная.

Стиснала книги в ръце, Клеър се обърна.

— О, колко са милички! Къде ги намери?

Още докато питаше, тя остави книгите и приклекна. И двете кучета приеха това за покана да заподскачат върху нея и да оближат ръцете и лицето ѝ.

— Виж ги само, виж какви големи момчета. Бекет, как ще гледаш две кучета в твоя апартамент? Това не са ли лабрадори?

— Смесена порода, лабрадор-ретривър, също като на майка ми. Братя са. На пет месеца. Направени са им всички ваксини. И са научени на хигиенни навици.

— Да, добри момчета. — Тя разроши шоколадовокафявата им козина и погали коприненомеките им уши. — Разкошни са, но не им ли трябва пространство да тичат и... — Гласът ѝ заглъхна и тя изгледа Бекет с присвити очи, докато кучетата се бореха за вниманието ѝ. — И ти нямаш никакво намерение да ги гледаш в апартамента си.

— Имат нужда от деца.

— Бекет... — Очите ѝ се присвиха още и станаха като цепки. — Как ти е второто име?

— Райли.

— Бекет Райли Монтгомъри.

Широката усмивка направо разполови лицето му.

— Уха, тежката артилерия, говориш като майка.

— И това е само първият залп.

— Момчетата имат нужда от кучета, а кучетата — от деца. —

Той изтри от лицето си широката усмивка и опита с подкупваща. — Ти обмисляше да вземеш куче за момчетата.

— Обмислях, да, но куче — едно.

— Те са братя — напомни й той. — Не можеш да ги разделяш. —

Клекна до нея и почеса едно от вирнатите нагоре коремчета. — Ще разбиеш сърцата им. Освен това така ще могат да си правят компания, докато момчетата са на училище. От приюта са. Хората, които са ги отглеждали преди, просто са си променили мнението. Все едно да изпъдиш две бебенца.

— О, престани.

Добре де, помисли си той, това може би беше малко прекалено.

— Имат нужда от нов дом заедно. Ако не ги искаш, аз ще ги задържа.

— В апартамента.

— Ами. — Той сви рамене. — Не искам да ги разделям, нито да ги оставям на съдбата.

— Това е засада.

— Такива кучета са страхотни с децата. Верни, добродушни. Игриви са и могат да понесат тормоза от страна на три малки момчета.

— Явно си проучил въпроса, а?

— Да, донякъде. Мама познава някои хора. Освен това ще те предупредят, ако някой се мотае около къщата. Кучетата, дори и дружелюбни като тези, са добри пазачи. Бих се чувствал много по-спокоен, ако имаше кучета у вас, Клеър.

По-малкото от двете кучета сложи лапа на коляното й и вдигна умолително очи към нея. Звукът, който тя издаде — полувъздишка, полустон — подсказа на Бекет, че са я убедили.

— Децата ще полудеят. Господи, ако реша да ги взема, ще ми трябват храна и играчки, книга с инструкции за отглеждането им. Както и психиатричен преглед.

— Вече съм приготвил всичко, от което имат нужда, в пикапа. Храна, купички, легла, играчки. Виж, имат си каишки и нашийници.

— Не си оставил нищо на случайността. Каза, че са обучени на хигиенни навици, нали така?

— Да. — Сметна, че е най-добре да не ѝ казва, че едното вече се беше изпишкало на обувките му. — Е, може да има няколко инцидента, просто докато свикнат с новото място.

— А какво ще правя, като стане студено? Аз ще съм тук, момчетата — на училище. Ще трябва да стоят навън в двора.

— Трябва да им построим кучешка колибка.

— Така ли ще направим?

— Разбира се. Ще бъде забавно.

— О, Бекет. — Тя се предаде и гушна кученцата. — Как се казват?

— Чонси и Аристотел.

— Шегуваш се.

— За жалост, не. Наистина имат нужда от нови имена.

— Кой може да ги вини? — По-малкото изляя високо и развълнувано и ухапа ухото на брат си. — Надявам се, че не правя грешка.

— Ще бъде супер. Отглеждането на кучетата ще научи момчетата да са отговорни, да полагат грижи за домашните си любимци.

— Точно така. — Животинките се търкаляха в краката им, лаеха и се боричкаха. — Ще си го напомням, докато ги пускам навън и ги прибирам, както и докато чистя след тях.

Той се наведе над кучетата и я целуна.

— Благодаря, мамо.

— Беше ме убедил още като каза, че са братя. Явно това ми е слабото място. Да се надяваме, че и с родителите ми е така. Искат момчетата да спят при тях в събота вечер.

— О, така ли?

— Да. Всъщност най-много би им харесало, ако и четиримата направо се пренесем у тях.

— Сигурно се тревожат за теб.

— Трябва да им се обаждам всяка вечер, да докладвам как съм, да ги уверя, че вратите ми са заключени, и всичко останало. Измъкнах се от съботното преспиване у тях, само защото им казах, че ще те питам дали не искаш да излезеш с мен тогава.

— Мисля, че мога да си пренаредя графика.

— Добре. Ще мина в седем.

— Ти ли ще ме вземеш? Къде ще ходим?

— Ще разбереш в събота вечер. — Погледна към кучетата, които сега обикаляха наоколо и душеха пода. — Не само ти можеш да спретнеш изненада някому. И така. — Изправи се на крака. — Ще трябва да измислиш какво да правиш с тези сладурчета, докато свършат заниманията в училище. Можеш да ги доведеш, както и принадлежностите им, след това.

— Какво ще кажеш да донеса и пица? Предчувствам, че всички ще са прекалено ангажирани в игра, за да мислят за ядене.

— Кучета и пица. Момчетата ще си помислят, че са в рая.

Не беше се замислял относно практическите детайли по транспортирането на кучетата и пицата, но бързо разбра, че две палави кученца с любопитни носове трябва да се държат далеч от храната. Този ценен урок му струваше само цената на една пица, както и времето, нужно за приготвянето на втората.

Остави пицата във взетата назаем термочанта за доставки в каросерията на пикапа, после се наложи да се бори с кучетата, които бяха изпънали докрай каишките си — в противоположни посоки. Но реши, че всяко усилие си струва, щом зърна лицето на Мърфи, който отвори вратата.

Още докато очите му се разтваряха широко и устата му зейваше, двете кучета скочиха напред. Мърфи падна на дупето си, засмя се от все сърце, а кучетата се озоваха върху него, заподскачаха и се заеха да го облизват навсякъде.

— Кученца! Бекет има кученца. — Затъркаля се заедно с тях, мъчейки се да ги задържи при себе си, докато братята му тичаха откъм стаята за игра.

Настана възможно най-прекрасният, според Бекет, хаос. Кучетата тичаха, подскачаха и лаеха. Децата ги гонеха, спъваха се в тях и крещяха.

Клеър дойде да погледа, сложи ръце на кръста. Понечи да поклати глава, да се опита да въведе някакъв ред. После просто се загледа в Бекет.

Той се ухили широко и доволно, докато децата и кучетата се боричкаха и търкаляха в краката му. Стоеше, пъхнал ръце в предните

си джобове и разтворил широко крака, за да минават по-лесно момчетата и кучетата. Когато едното от палетата се опита да захапее с острите си зъбки върха на обувката му, той само се засмя и го побутна настрани.

В мига, в който вдигна глава и срещна погледа ѝ, а очите му бяха топли, дълбоко сини и пълни с веселие, тя се предаде.

Може би вече вървеше натам, осъзна тя, правеше мънички крачки. Но това бе финалната линия, моментът, в който осъзна — без капчица съмнение — че го обича. Мигът, в който можеше да си представи живота с него следващия месец, следващата година, сега и завинаги.

Може би в осъзнаването на този факт беше примесен и мъничко страх, както и несигурността на това, какво би могло да стане. Но любовта отекна силна и истинска като смеха на децата ѝ.

И това, каза си тя, беше абсолютната истина.

— Мамо! Мамо! Видя ли? — Лиъм се заклатушка към нея, понесъл едното кученце, чийто език висеше навън в смешна гримаса. — Бекет е довел кученца.

— Те ни харесват. — Хари завъртя лице на едната и на другата страна, докато второто кученце се опитваше да го целува. — Много ни харесват.

— Ела да видиш! — Мърфи обви с ръце животинчето в скута на Хари. — Ела да ги видиш. Много са сладки и са меки, и не миришат лошо. Може ли и ние да си вземем кученце? *Моля те*, мамо, може ли?

— Още едно ли? — Тя разтвори широко очи в престолен ужас. — Две не ви ли стигат?

— Кои две?

— Тези две.

И това бе друг специален момент, помисли си тя. В който си каза, че каквото и да направят кученцата, независимо колко пъти щеше да ѝ се наложи да почиства след тях, да се измъква от топлото си легло, за да ги пусне навън, цената щеше да е нищожна в сравнение със сияйната радост по слисаното лице на малкото ѝ момченце.

— *Наши* ли са? — В шепота му отекваше същата безумна радост.

— Питайте Бекет. Той ги е взел — и ме убеди да ги приема.

Трите им личица се извърнаха към него, докато кучетата хапеха лекичко и ближеха всички.

— Взел си ги за нас? — успя да прошепне Хари. — Можем да ги задържим?

— Ами, те са братя.

— Като нас! — викна Лиъм.

— Да, и се нуждаят от хубав дом. Трябва да имат приятели, които да се грижат за тях, да ги хранят, да си играят с тях, да ги обичат.

— Аз ги обичам. — Мърфи допъзля и прегърна крака на Бекет. — Наистина, наистина много.

— Любовта изисква грижи. — Бекет приклезна. — Дори и когато сте уморени или заети. Трябва да сте сигурни, че получават достатъчно храна и вода, чист въздух, компания. Готови ли сте за това?

— Обещавам.

— Ами, тогава можете да ги задържите.

— Най-хубавият подарък на света. Благодаря. — Лиъм се хвърли да прегръща Бекет, а после изтича до Клеър и направи същото. — Мамо, имаме си кученца.

— Взел си ги за нас — повтори Хари и най-сетне озари Бекет с ангелската си усмивка. — Ще се грижим много добре за тях, винаги.

— Разчитам на това.

— Защо не ги заведете в задния двор — предложи Клеър. — Покажете им къде могат да тичат.

— Ела с нас. — Мърфи задърпа Бекет за ръката. — Ще им покажем къде да тичат. Как се казват?

— Имат нужда от хубави имена, затова помислете добре. Имам още някои неща за тях в пикапа. Ще дойда навън, след като ги донеса.

— Аз ще ти помогна. — Хари се изправи на крака.

— Имам нужда от помощ.

Лиъм и Мърфи се затичаха към задната врата, като викаха на кучетата да ги последват и вече изпробваха някои имена, докато Хари тръгна с Бекет към предната морава.

Клеър остана на мястото си, наслаждаваща се на струящата наоколо любов. Загледа се в разпиляната козина и малките локвички, където кучетата бяха пишкали на пода, и отново си помисли колко върно бе. Цената беше наистина нищожна.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Две кучета. — Ейвъри подреждаше сирена върху един поднос за откриването на магазина за сувенири. — Още не мога да го преглътна. Летящ старт, това правиш ти, Клеър.

— Така изглежда. Вчера сутринта трябваше само да приготвя три деца за училище, да ги нахраня, да им направя обяд или да им дам пари да си купят нещо. Тази сутрин, след като ги заварих всички на купчина — три деца и две кучета — в леглото на Мърфи, трябваше да приготвя за училище три деца, които бяха много убедени, че трябва да си останат у дома и да се грижат за кучетата. И това, след като ставах на два пъти през нощта, за да пусна кучетата навън.

— Пикочните им мехури ще пораснат.

— Да се надяваме. После трябваше да се погрижа да бъдат нахранени и напоени, да ги пусна на двора, после обратно въщи, после пак навън. После пък се почувствах виновна, че ги оставям сами в задния двор, затова отидох да ги нагледам, преди да дойда на работа, а след това пак — на обяд. Сега Мейзи се разправя с всички, докато аз се прибера от откриването на магазина. Сигурно трябва да изтичам до въщи и да ги нагледам как са.

— Ще се оправят. Децата и кучетата се разбират отлично. Много ми се иска да ги видя. Кажете ми пак как се казват.

— Мисля, че след дълго обсъждане, спорове и няколко несполучливи опита, накрая се спряхме на Бен — като Бен Кеноби — и Йода.

— Чудесно.

— Извинете ме, но се забавих повече, отколкото очаквах. — Хоуп побърза да се присъедини към тях в кухнята. — Докараха ни още мебели. Днес имате много хора — каза тя на Ейвъри.

— Обичайната голяма тълпа в петък вечер, но този път е подсилена от откриването, струва ми се. Хората искат да видят магазина и са решили първо да похапнат.

— Добра симбиоза, както се очакваше. С какво да се захвана?

— Мисля, че можем вече да занесем платата, така че Маделин да има всичко на разположение.

Понесли в ръце таблите, те излязоха през задната врата.

— Не мога да повярвам, че скоро идва ноември. — Хоуп тръсна глава да отметне косата си, която вечерният бриз развя. — Имам чувството, че току-що пристигнах в града.

— Приключваме октомври с гръм и трясък в нощта на Хелоуин — напомни ѝ Ейвъри.

— И после бам, идва Денят на благодарността, а после и Коледа.

— О, само не казвай Коледа. — Клеър затвори за миг очи. — Още толкова много неща имам за правене.

— После е Нова година — продължи Хоуп, — и ще почнем да се подготвяме за откриването на хотела. Много са напреднали вече с вътрешния двор. Както и с поставянето на плочките. Трябва да видите. Може би ще имаме време да изтичаме дотам, преди да започнат тук.

— Много ми харесва тук. — Клеър спря за миг наред красивото дворче зад магазина за сувенири. — Ще ми се да можем да направя нещо такова и у дома.

— И защо не направиш? — обади се Ейвъри.

— Най-напред се сещам, че трябва да пари. — Клеър изчака, докато Ейвъри прехвърли таблите си в една ръка, за да отвори задната врата. — Но може да започна да спестявам в специален за целта фонд.

Когато влязоха вътре, Маделин, чиято кестенява коса бе фризирана на красиви букли, а на ушите ѝ се поклащаха дълги обеци, слезе по няколкото стъпала към офиса.

— Здравейте! Ейвъри, всичко изглежда чудесно. Толкова се вълнувам. Момичетата ми са горе, ще ви помогнат да оставите хапките на предвидените места.

— Маделин. — Клеър си пое дълбоко въздух. — Тук ухае страхотно.

— Заради свещите и ароматизаторите е — с марката на хотел „Бунсборо“. Тази вечер представяме аромата на стаята „Маргарет и Пърси“, с нотки на нар; няма как да сбъркаме с това.

— О, това се казва прекрасна гледка. — Клеър поспря за миг в кухненския ъгъл. — Толкова е стилно. Като го гледам, ми се иска да обзаведа наново цялата си кухня. Много ми харесва онази кана, о, ами тези купички! Май ще пазарувам тук за празниците.

Тя мина навътре, подаде таблата си на едно от момичетата и се загледа в красиво подредените бижута, впечатляващите картини, лъскавите глинени съдове.

— Свършили сте страхотна работа.

— Искам тази. — Хоуп стоеше пред картина, на която цъфнали вишни в пълния си разкош се открояваха на фона на синьо небе и се отразяваха романтично в накъдрено от вълнички езерце. — Искам я за апартамента си. Ще ми се да виждам пролетта всеки ден.

— Много ми харесва. — Ейвъри погледна към Клеър и получи утвърдително кимване от нейна страна. — Страхотна е и е продадена. Двете с Клеър искаме да ти направим подарък за новия ти дом, когато се настаниш в хотела.

— Наистина ли? О, господи. Приемам. — Прегърна и двете през кръста. — Вие сте най-добрите приятелки на света!

— Мога да сложа червена точка на картичката с името, за да отбележа, че е продадена, стига да сте убедени.

— Абсолютно — увери я Клеър.

— Първата ни продажба! Като не броим покупките на момичетата ми, моите и на Джъстин и Каролий. Дами, вече сме в бизнеса.

— С какво друго можем да помогнем, освен като харчим пари? — попита Ейвъри.

— Честно казано, вече сме напълно готови. Притеснени, развълнувани, но готови.

Ейвъри си погледна часовника.

— Ще се върнем след двамайт минутки за всеки случай. Нося си мобилния телефон, ако ви потрябва нещо междувременно. Хайде да изтичаме отсреща, за да може Хоуп да се похвали.

— Вече видях няколко неща, които знам, че ще искаме да купим за хотела, когато започнем да търсим аксесоари. — Хоуп продължаваше да оглежда, докато Ейвъри не я избута през вратата. — Още утре ще се върна тук с бележник в ръка. Видяхте ли онази купа от бамбук? Идеална е за кухненския кът.

Тя извади ключовете си.

— Можем да влезем през главния вход. Вратите трябва да пристигнат следващата седмица и успях да хвърля поглед на

реставрираните пейки от тиково дърво, които Джъстин е купила за верандата.

Заклучи веднага след тях.

— Хайде да се качим горе. Приключиха с плочките в стаята „Ник и Нора“. Трябва да ги видите. Аз минавам всяка вечер, след като работниците приключат. Знам, че и Бекет го прави, но имам чувството, че така е редно — освен това мога да видя какво са свършили през деня.

— Случвало ли ти се е... — Клеър хвърли поглед към стаята „Елизабет и Дарси“.

— Понякога долавям уханието ѝ или дочувам нещо. Но мисля, че още малко се стеснява от мен. Само погледнете. Не е ли великолепно?

Задната стена блестеше в морскосиньо, цялата в стъклени плочки от горе до долу, в стъписващ контраст с шоколадовокафявото на пода. Големи плочки с широки успоредни ленти в кафяво добавяха нотка на изискан стил на другите стени.

— Никога не би ми хрумнало да съчетая тези цветове — размишляваше на глас Клеър. — Прекрасни са — елегантни, модерни, малко шик, предполагам.

— Точно така. И ще паснат чудесно на шоколадовокафявия таван и пастелносините стени в спалнята. Ами лампите? Страхотни са. Кристален полилей над ваната, кристални аплици от двете страни на огледалото.

Хоуп сложи ръка върху сърцето си.

— Кълна ви се, всеки ден все повече се влюбвам в това място.

— Влюбена съм в Бекет. — Когато приятелките ѝ се извърнаха, Клеър леко се засмя. — Опа, май ми се изплъзна от устата, нали?

— Наистина влюбена? — попита Ейвъри. — Любов с главна буква ли?

— Точно тя. — Също като Хоуп преди малко, Клеър постави длан върху сърцето си. — Не мислех, и не вярвах, че пак мога да се влюбя. Не и от цялото си сърце. Предполагам, че не съм вярвала, че мога да изживея истинска любов два пъти. Не е същото като с Клинт. Не смятам, че може или трябва да бъде същото. Но чувството е също толкова силно, дълбоко и истинско. Не мога да повярвам каква щастливка съм.

— Ти и Бекет. — Ейвъри примигна с премрежени от влага очи.
— Любов с голяма буква.

— О, не знам за него. Мисля, че спокойно мога да кажа, че е поне мъничко влюбен. Ние сме голям залък.

— Клеър, той си пада по теб открай време.

— Различно е. Любовта и с малка буква е страхотно чувство. Не търся нищо повече от него, никакви обещания, никакви клетви. Както казах, този път е различно. Разбирам много повече, отколкото бих могла да си представя на шестнайсет. Рискувам много.

— И можеш да предложиш много — допълни я Хоуп.

— Да, така е. Но... — Спомни си думите на Бекет от предишната вечер. — Любовта изисква грижи. Жена, три деца — а сега и две кучета? Това са доста грижи. Щастлива съм и така. Толкова се радвам, благодарна съм, че мога отново да чувствам по този начин. Да знам, че мога.

— Познато ми е това чувство. — Спомняйки си, Хоуп въздъхна.
— Липсва ми.

— Явно и на мен ми е липсвало, но не съм го осъзнавала. И този път е малко страшничко. Може и да ви прозвучи глупаво, но донякъде ми харесва, че е така. Внася нов привкус.

— Щом си щастлива — отсече Хоуп, — и ние се радваме.

— Много съм щастлива. Влюбена съм в много добър, интересен мъж, който харесва децата ми. Това е фантастично, за бога.

— Винаги съм се възхищавала на вкуса ти за мъже — увери я Ейвъри.

Прозорчето на банята се отвори и въздухът, който нахлу вътре, ухаеше на орлови нокти.

— Бих казала, че тя също — прошепна Хоуп.

Едно от нещата, които Клеър харесваше в Бунсборо и които я караха да се радва, че е довела децата си да израснат тук, бе чувството за принадлежност към общността. Докато стоеше в новия магазин за сувенири и пийваше вино от малка пластмасова чашка, тя се видя и поговори с поне десетина души, които познаваше. Гледаше ги как разглеждат наоколо, оформят малки групички, после нови и споделят новини и впечатления.

Бащата на Ейвъри, едър мъж с буйна червена коса и добре оформена брада, прошарена със сиви нишки, се приближи до нея. Клеър леко наклони глава към широкото му рамо.

— Виж се само как си се издокарал.

Той се изчерви, очарователно свенлив.

— Джъстин каза „без работни дрехи“.

— Напълно съм съгласна, особено когато си един от изложените тук творци.

Изчервяването му стана по-силно, едрите му стъпала се поместиха смутено.

— О, аз не съм творец. Само един оксигенист с много свободно време.

— Уили Би, нужно е много повече от умело боравене с кислород и свободно време, за да се създадат тези метални скулптури. А часовниците са просто прекрасни. Трябва да знаеш, че Хоуп вече е запазила онзи — тя махна с ръка, — както и онези папури, за хотела.

— Ще ги сложи в хотела ли? Сериозно?

— Искат часовника за трапезарията, пред каменната арка. Хората, които отседат там, ще виждат творението ти.

— Не е ли странно? — Той се засмя кратко, озадачено.

Ейвъри си проправи път през тълпата.

— Не си вземайте от рачешките рулца засега. Почти свършиха. Ще донесат още.

— Много хора са дошли — отбеляза Клеър. — Маделин изглежда въодушевена и малко замаяна.

— Трябва да изляза навън. Имам чувството, че само аз заемам цяла стая.

— Стой си на мястото — нареди на баща си Ейвъри. — Маделин иска да поговориш с потенциалните купувачи, да им разкажеш за творческия процес.

— О, стига, Ейвъри.

— Няма стига, Уили Би. — Бодна пръст в широките му гърди. — Трябва да проверя и другите плати. Не го оставяй да избяга, Клеър.

— Слушам и изпълнявам. — Погледна го и сви рамене, но после го съжали. — Но можем да излезем пред вратата. Навън има доста потенциални клиенти, които са излезли на въздух.

— Хубаво е хората да се събират така. — Той си пое въздух, когато стъпиха на тротоара.

— Наистина е хубаво, нали? Тъкмо си мислех колко е приятно да видиш толкова познати лица, да побъбриш и размениш новини с някого.

Тя оглеждаше малките групички и толкова се бе съсредоточила върху хората наоколо, че дори не забеляза паркираната на съседната пряка кола, нито Сам Фриймънт зад волана ѝ, който я наблюдаваше.

— Как са твоите момчета? Чух, че си се сдобила с двама нови членове на семейството. Джъстин ми каза — добави Уили Би.

— Момчетата са на седмото небе и поне засега са много отговорни по отношение на грижите за кученцата. Трябва да си призная, че са много по-забавни и не чак толкова трудни за отглеждане, колкото си представях, и отново трябва да добавя — поне засега.

— Няма да съжаляваш. Разбрах, че Бекет ги е донесъл.

— Направо в книжарницата — потвърди тя. — Хвана ме натясно.

— Трябва да знаеш, че Джъстин много се радва за вас с Бекет. Тя много харесва теб и момчетата.

— Знам. И като стана дума за тях, трябва да се прибирам и да освободя Мейзи.

— Значи само за миг да обърна гръб и вече си на моя територия. — Бекет излезе навън и леко тупна Уили Би по рамото.

— Безсилен съм пред красивите жени. Това насреща определено е красива гледка. — Той вирна брадичка към хотела. — Томи щеше много да се гордее.

Уили Би беше най-добрият приятел на баща му, още откакто и двамата са били момчета. И беше плакал със сълзи на погребението, спомни си Бекет. Вероятно и на него Томас Монтгомъри му липсваше толкова много, колкото и на жена му и синовете му.

— Да, така мисля. Сигурен съм, че би се радвал в подобна вечер.

— Определено. Много ми се ще да надникна и да видя кое как е вътре.

— Когато ти е удобно — отвърна му Бекет. — Знаеш, че си добре дошъл.

— Значи скоро ще се отбия, готов да се възхитя.

— Уили Би. — Джъстин се появи на прага, сложила ръце на кръста. — Връщай се вътре и говори с хората.

— О, стига, Джъстин. — Той въздъхна примирено. — Няма смисъл да споря. Дано не съборя нещо вътре.

— Толкова е сладък — заяви Клеър, когато възрастният човек влезе вътре.

— Висок е метър деветдесет и пет и вероятно тежи над сто и двайсет килограма. Как можеш да го наречеш „сладък“?

— Просто е такъв. Трябва да се прибирам, колкото и да ми се иска да остана още. Не забравяй, че ще дойда утре в седем.

— Чакай, чакай. — Хвана я за ръка и поклати глава. — Няма да шофираш сама до къщи.

— Бекет, говорим само за километър разстояние право надолу по главната улица.

— Ще те последвам с моята кола, ще се уверя, че си в безопасност у дома, и после ще откарам Мейзи до тях. Чу какво каза Уили Би. Няма смисъл да спориш.

Струваше ѝ се прекалено и малко глупаво. Особено когато я накара да го придружи до пикапа му на паркинга на „Веста“, за да може да я закара с него до нейната кола, която беше зад книжарницата.

Знаеше, че я чака, докато заключи вратите, затова изключи за миг и отново включи лампата на верандата. Той свирна кратко с клаксона, преди да завие по алеята, за да остави Мейзи в дома ѝ.

От отсрещната страна на улицата, няколко къщи по-надолу, Сам наблюдаваше дома ѝ и видя как предната морава се облива в светлина, когато Клеър се приближи към вратата, както и когато детегледачката излезе след минутки.

Обмисли видяното и се ядоса, после видя как светва задният двор. Явно пуска помиярите навън, каза си той.

Кучета и предупредителни лампички. Заради него ли беше всичко това? Да не би да го смяташе за някакъв си крадец?

Не биваше да постъпва така, да се отнася така с него. Сигурно е дело на Монтгомъри, реши той. Тя бе прекалено деликатна, прекалено отстъпчива, за да каже на онзи нахалник да си гледа работата.

Той щеше да се погрижи за това. Както и за нея.

Знаеше от какво се нуждае тя. От мъж със солидно богатство, със стил, с положение в обществото. Който можеше да прати тези нейни

хлапета в добро училище с пансион, за да не се налага тя да работи толкова много. Мъж, който можеше да я води на различни места, да я представи пред обществото.

Тя щеше да разбере. Той щеше да я накара.

Настани се удобно и зачака, наблюдаваше как светлините светват и угасват.

Остана близо час, загледан в осветените прозорци на спалнята ѝ, както и след това, когато всички прозорци вече бяха тъмни.

Когато тръгна оттам с колата си, вече имаше план.

Тъй като повечето работници бяха заети, Бекет помогна да качат първата вана до втория етаж. Във всеки случай искаше да види дали на Лизи ще ѝ хареса. След като сложиха на мястото ѝ голямата бяла вана, той остана в помещението. Светли и топли тонове, отбеляза мислено той, докато разглеждаше плочките — това придаваше по-традиционна атмосфера тук, отколкото в някои от стаите. Отново си каза, че така има чудесен контраст с наситения тъмен цвят на матово бронзовите аксесоари за баня, а допълнителен чар внасяше стоящият на земята кран за пълнене на ваната, чиято горна част бе с формата на телефонна слушалка.

Изчака известно време, но явно Лизи се въздържаше от мнение, докато водопроводчикът не довърши останалото.

Слезе долу и отново се качи безброй пъти, мъкнейки вани, тоалетни чинии, мивки и душове. Всички бяха прецизно маркирани, забеляза той, от брат му или от Хоуп.

Молейки се мислено това да е последното му качване, той забеляза Хоуп да стои на вратата на складовото помещение на обекта с папка в ръка.

— Не знаех, че си тук.

— Бях в другия склад. Най-последно има малко свободно място там. Отмятам какво е изнесено оттук, а после ще обиколя горе, за да се уверя, че всички аксесоари са на точното място.

— Маркирани са — напомни ѝ той. — Оставяме всяко нещо на мястото му.

— Така казваш ти. — Тя му се ухили. — Трябва сама да се убедя. Всяка баня има безброй аксесоари. Душове, мивки, кранчета за

мивките и ваните, подгриващи поставки за хавлии, сифони, огледала за тоалетките, закачалки за халатите. — Тя повдигна едната от стилно оформените си вежди. — Да продължавам ли?

— Не, защото съм замъкнал на гръб всичко изброено и още в добавка.

— Струва си. — Отпусна ръката с папката и намести елегантно завързаното си шалче. — Освен това можеш да си починеш на срещата с любимата довчера.

— И къде ще ходя?

Тя се засмя.

— Няма да ти кажа, сам ще разбереш. О, хрумна ми една идея. — Отвори чантата си, в която сигурно можеше да се побере някоя помалка планета, и извади оттам нещо, приличащо на малък дневник или бележник, със стилизирани феички на корицата. — Ще го съгласувам и с майка ти, но ми хрумна, че можем да сложим малък дневник във всяка стая — тематично подбран. Този го взех назаем от „Обърни нова страница“. В тях гостите могат да записват коментарите си.

— На мен ми допада.

— Добре. И си мислех, че можем да купим хубава голяма книга за регистриране на гостите. Знам, че няма да използваме подобно нещо, но ако можем да намерим стилна такава, бихме могли да я сложим на бюрото в библиотеката и така ще има още едно място, където гостите могат да ни напишат нещо. А днес получих тази мостра.

Тя отново бръкна в безобразно голямата си чанта и извади кремава папка.

— За стаите — вътре ще сложим красива картичка с логото на хотела, с пожелания за приятен престой от името на персонала, както и списък с произведенията на изкуството, когато съставим такъв, меню от ресторанта на Ейвъри, допълнителна информация.

— Ти май се забавляваш невероятно много.

— Така си е, а чакай само да почна да купувам канцеларски принадлежности. О, така и така съм хванала един от вас, мислех върху някои неща снощи.

Тя отново бръкна в торбата и измъкна огромна тетрадка.

— Бекет! — провикна се Райдър откъм верандата на втория етаж. — Цял ден ли ще си стоиш там и ще си бърбриш с управителката,

или ще свършиш малко полезна работа?

— Върви на майната си — любезно му отвърна брат му.

— Ще те оставя да вървиш. — Хоуп напъха бележника обратно в чантата си. — Но първо ми кажи нещо. Той ще ме нарече ли някога по име, или завинаги ще си остана „управителката“?

— Трябва да се притесняваш единствено, когато те нарече „проклетата управителка“.

— Май си прав.

Тя вдигна поглед нагоре със студено изражение на лицето, но беше напълно излишно, тъй като Райдър вече се бе прибрал.

За първи път от месеци Бекет се замисли да преустрои банята в апартамента си и да сложи вътре голяма вана. Може и да не бе маниак на тема фитнес, но смяташе, че е в доста добра форма. Или поне така си мислеше, преди да прекара цял ден в мъкнене на вани и тоалетни чинии, мивки, тоалетни шкафчета и само бог знаеше какво още по стълбите на няколко етажа — безброй пъти, — в резултат на което се чувстваше скапан.

Всичко го болеше.

Една гореща вана, мислеше си той, докато се събличаше и хвърляше потните и мръсни дрехи на пода в банята. А може би и нов душ с масажни струи, каквито слагаха в хотела.

Домашно посещение от професионален масажист би било още по-добре.

Едно бе сигурно, каза си той, докато се пъхаше под съвсем обикновения си душ, щеше да коригира плановете за къщата си и да добави някои напълно заслужени удобства към голямата баня.

Но пък с темпото, с което действаше на този фронт, щеше да е пенсионер, дълго преди да построи проклетата къща. Наистина трябваше да се заеме по-сериозно.

Обаче точно в този момент да построи каквото и да било, включително и кучешката колибка, която бе обещал на децата да започнат следващата седмица, му се струваше като дяволско наказание.

Някой прекрасен ден щеше да си остане пред чертожната дъска с проектите, чертожните инструменти и плановете, и само да казва на другите къде да коват пирони, да режат и да мъкнат мебели.

— Да, мечтай си — измърмори той и се опита да си представи как силните масажни струи обливат и отпускат уморените му мускули. Въображението му не помогна особено.

Сети се да прибере дрехите и мократа хавлия в коша за пране, след като си помисли, че Клеър може да реши да мине през банята, когато дойде да го вземе.

Гърбът му протестира при навеждането, но той само изръмжа.

Тъй като не знаеше къде ще ходят, се замисли какво да облече. Вероятно джинсите не бяха подходящ избор, макар че точно джинси и пуловер му се струваха идеални за изнуреното му тяло.

Спря се на черен панталон и всекидневна риза на малки сини и зелени карета. Ако беше абсолютно необходимо, би могъл да я допълни с вратовръзка и — моля те, господи, само не ме карай — сако.

Ако тя вече не бе планирала всичко, каквото и да бе, той би й предложил една спокойна вечер у дома, с храна от ресторанта и филми.

Но жена, която работеше цяла седмица у дома и в книжарницата, заслужаваше да се позабавлява навън в събота вечер.

Ако поискаше от него да идат на танци, може би щеше да се разплаче.

Озърна се в апартамента и реши, че е прилично чист и подреден, най-вече защото напоследък не бе прекарвал тук достатъчно дълго, че да разтури. Времето му бе посветено на Клеър, работата, семейните съвещания, кучетата, децата и затова излежаването на дивана с бира, чипс и гледане на спортния канал, почти напълно отсъстваше от ежедневието му.

Спря за миг, за да се запита дали му липсва, и установи, че не особено. Имаше си и добри страни на това да си зает, особено ако си зает с Клеър и веселата ѝ банда, с работа, която много харесваше, с редовни срещи със семейството си. Време беше да спре да се окайва, реши той, и най-добре да се запаси с болкоуспокояващи мехлеми.

Отсечено потропване по вратата прекъсна плановете му да се изтегне на дивана само за пет минутки. Напомни си, че е време да престане да разсъждава като пенсионер, и отвори вратата.

Ейвъри и Хоуп, нарамили кутии, влязоха бодро и минаха покрай него.

— Все едно ни няма — подхвърли Ейвъри, докато крачеше решително към кухнята му.

— Какво...

— Здравей. — Клеър спря за миг, колкото да го целуне. — Само ще подредим всичко. Няма да ни отнеме много време.

— Добре. Какво ще подредите?

— Това-онова. Доста неща, които не бих могла да пренеса сама.

— Ние сме невидими. — Ейвъри разчисти сгъваемата масичка, която той понякога използваше и за хранене. — Не можеш да ни видиш.

Хоуп разгъна бяла покривка и застла с нея масата с едно уверено и отсечено движение, докато Ейвъри измъкне тирбушон от джоба си. Извади тапата на бутилка каберне и я остави върху сребърна стойка за вино.

— Реших да вечеряме у дома. Надявам се, че нямаш нищо против.

Озадачен, Бекет последва Клеър в кухнята и я видя как пъха покрит съд за печене във фурната му.

— Искаш да си останем у дома?

— Освен ако не ти е неприятно.

— Не, но...

Беше облякла рокля — къса и прилепнала, в много тъмно и наситено синьо, и носеше лъскави червени обувки с много високи и тънки токчета.

— Изглеждаш страхотно. — Долови някакво божествено ухание. — Какво има във фурната?

— Телешко задушено със зеленчуци.

— Наистина ли?

Очевидно доволна от себе си, тя се засмя.

— Говорих с майка ти и тя ми каза, че ти е любимо. Да се надяваме, че сготвеното от мен ще е добро, колкото и нейното.

— Направила си телешко задушено?

— Както и някои други нещица. Ако виното вече е дишало достатъчно, защо не си сипеш една чаша. Аз имам нужда от още малко подготовка тук.

— Разбира се, аз... — Замлъкна, забелязал позната форма на плота в кухнята. Приблужи се и вдигна капака. — Ябълков пай?

Шегуваш ли се? Изпекла си пай?

— Твърдят, че също ти бил любим. Обичам да пека пай, когато имам време.

— Клеър, сигурно ти е отнело цял ден да приготвиш всичко. Не очаквах...

— Защо? — Тя вирна глава към него. — Защо пък да не очакваш от време на време? Нали така ми каза?

— Май да. Просто... уха.

— Ти ме водиш на ресторант. Излизаме заедно с децата. Донесе им кучета и сложи предупредителни лампички в дома ми. Ти отделяш време и внимание за всички нас, Бекет. Искрах да ти отвърна подобаващо.

Това го зашемети. Трогна го.

— Мисля, че това е най-хубавото нещо, което някой някога е правил за мен.

— Не знам дали е така, но за мен беше удоволствие. Какво стана с виното?

— Готово е.

Излезе от кухнята и забеляза, че Хоуп и Ейвъри бяха преобразили неговата нисичка сгъваема маса в бляскава маса за двама, на която имаше даже свещи и цветя. От стереото се носеше тиха музика.

Сипа вино и занесе чашите в кухнята, където Клеър подреждаше маслинки в красива табличка.

— Оттатък изглежда зашеметяващо. Наистина ли са невидими, или са си тръгнали?

— Само двамата сме. — Тя взе чашата и лекичко я чукна в неговата. — Да пием за това, че сме само двамата поне за една вечер.

— Не се сещам за нищо по-хубаво, Клеър. Благодаря.

— Бекет. — Тя се сгуши в прегръдките му. — Няма защо.

Не му позволи да ѝ помага и трябваше да си признае, че се чувстваше много добре само да седи заедно с нея и да си приказват на чаша вино и специални леки хапки. Усети как тежестта и умората от деня полека се изпаряват, а когато седнаха на масата и преглътна първата хапка от нейното телешко задушено, изпита искрена благодарност.

— Определено е страхотно.

— С майка ти сверихме рецептите си. Доста са близки. Трябваше да се постарая — добави тя, — за да не си разочарован, че няма да излизаме.

— Клеър, днес съм премъкнал на гръб поне половин тон принадлежности за баня по стълбите в хотела. Когато се прибрах, се чувствах като осемдесетгодишен старец, блъснат от камион. Телешко задушено и ябълков пай у дома? Все едно е дошла Коледа.

— Чух, че си работил днес. Мислех, че всички почивате в събота.

— Обикновено, но искахме да качим всичко в баните, за да може водопроводчикът да започне с монтажа в понеделник сутрин.

— Става все по-реално, нали? Не е просто една сграда, колкото и красива да е тя. Вече се оформя и добива функционален вид, или поне е на път. Спомням си, когато сложихме рафтовете за книгите, плата, как отваряхме първите кашони с книги. Помня го много добре, онова усещане, че всичко вече е реалност. Че наистина е книжарница. Моята книжарница.

— В повечето дни има толкова неща за вършене, че просто гледаш да приключиш с едното и да се захванеш със следващото. Но да, има дни като този, когато изведнъж го осъзнаваш. Всичко е истинско. — Допълни чашата ѝ с вино, после и своята. — Точно сега, докато седя с теб, мога да се върна назад към началото, към плановете ни и как стигнахме дотук и да си кажа, че реалността е хубава. Каж ми, че ще останеш тази нощ?

Тя му се усмихна.

— Мислех си, че никога няма да ме помолиш.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той би продължил да се наслаждава на пая, но тя настоя да разчисти масата. Тъй като бе приел, че тя определя правилата тази вечер, реши да не я убеждава да натрупа чиниите една върху друга и да ги остави за по-късно. А и бездруго му беше приятно да гледа как тя разтребва в кухнята заедно с него, докато си приказват на фона на леката музика.

— Страхотна изненада, Клеър.

— Може и да не е чак толкова, колкото са две кученца, но не е зле. А за мен е удоволствие да прекарам една вечер, в която не се приказва само за костюми за Хелюин и бонбони. Освен това ми е ясно, че щом това приключи, всичко ще се върти около Дядо Коледа чак до Нова година.

— Още ли вярват в него?

— Мисля, че Хари вече се е досетил за истината, но се преструва, че не е. Започнали са да си правят списъци, в които се включват всички играчки, чиито реклами са видели по телевизията.

— Помня как правех същото. Славни дни бяха.

— Лиъм иска кукла Барби.

При тези думи го озари с искряща усмивка. След миг на изненада Бекет също грейна насреща ѝ.

— За да я използва като заложник, жертва или невинен минувач.

Клеър стисна здраво парцала, който държеше, и опря ръка на кръста си.

— Точно така, само че още не се е сетил за невинния минувач. Мъжете наистина сте просто по-големи момчета.

— Трябва да вземете и онази нейна кола. Тогава може просто да си кара и да я отвлекат с колата ѝ. Би било супер.

— Някога искаха Мечо Пух и палячовци.

— Времената се менят.

— И още как. Само си помисли, следващата година ще украсявате хотела.

— Сигурно ще трябва да направим нещо пищно.

— Абсолютно. Ще трябва да украсите всички коридори. Можете да предложите празнична обиколка за посетители.

— Хмм. Може би.

— Сериозно, Бекет. Хората са силно заинтригувани и всички искат да видят какво сте направили вътре. Трябва да организирате демонстрационна обиколка, след като всичко е готово. Хоуп със сигурност знае как точно се прави. Двете с Ейвъри можем да помогнем. Имай предвид връзките с обществеността, рекламата и гордостта, която ще изпитате.

— Ще поговоря с останалите от семейството. — И вече ясно си представяше как майка му се ентусиазира от идеята.

— Между другото, мисля да отворя книжарницата и в неделните дни, след като хотелът заработи. Може пък да ми осигурите някакви клиенти.

Тя замлъкна, огледа се наоколо.

— Защо не налееш и останалото вино? Аз ще ида да се поосвежа.

Добре, че си беше прибрал мръсните дрехи и мокрите кърпи, помисли си той.

Сипа вино в чашите и взе своята до прозореца. Вероятно имаше право за обиколките, за украсата и дори за отварянето на книжарницата и в неделя. Така щеше да се отвори повече работа за всички, но щеше да си струва. Погледна към светналата сграда отсреща и си я представи украсена празнично.

Определено щеше да си струва.

Само преди година сградата бе потънала в мрак и запустяла, а сега светеше. А само след около година, замисли се той, щеше да заискри от светлинки, венци и гирлянди.

Наистина бе невероятно какво можеше да се случи само за година.

Клеър беше тук, с него. И определено можеше да си я представи до себе си следващата година. Всъщност, осъзна той, не можеше да си представи нещо различно.

— Бекет? Би ли дошъл за минутка?

По дяволите, да не би да беше забравил нещо, захвърлено на пода? Ако беше така, трябваше просто да я разсее, затова пътъм

грабна и нейната чаша вино.

— Нямах много време да... — Спря да говори в мига, в който прекрачи прага на спалнята, най-вече защото си глътна езика.

Клеър на светлината на свещи.

Беше ги подредила из цялата стая, за да придаде мека и предразполагаща романтична атмосфера, и бе добавила и цветя за благоухание. Беше махнала покривката на леглото му и бе подредила възглавниците на примамлива купчинка.

А тя, помисли си той, бе звездата на постановката. Косата ѝ се стелеше дълга и свободна върху голите ѝ рамене, а краищата ѝ леко проблясваха на светлината на свещите. Тялото ѝ — с мека кожа и нежни извивки — сякаш бе загърнато в среднощна тъма, която стигаше до извивката на гърдите ѝ и високо над бедрата ѝ.

Не беше сигурен как жените наричат това, което носеше — „корсет“ му се струваше прекалено обикновена и остаряла дума. Той би го нарекъл „мигновена съблазън“.

— Реших, че няма да имаш нищо против.

— Оставяш ме без дъх.

— Надявах се на това. И се надявам да дойдеш тук. Ела, Бекет, и ме остави без дъх.

Той остави чашите настрана и отиде до нея. Погали с върховете на пръстите си раменете ѝ, слезе надолу по ръцете, после отново нагоре.

— Трябва да знаеш, че сега ще трябва да взема на момчетата цяло котило кученца.

Тя се засмя и той се наведе и превзе устните ѝ. Остави я без дъх.

Толкова бе искала да изпита това, този единствен, напрегнат и ярък миг на пълно сливане на тяло и съзнание. Мигът, в който гмуркачът застава на ръба на скалата, преди нуждите и усещанията да го връхлетят и завъртят в дръзкия скок.

Искаше ѝ се да му го даде, този миг, както и онези, които следваха. Притисна се силно към него, нуждаеше се да го усети толкова дълбоко, колкото и той нея. Да го покори, както той я бе покорил.

Тази нощ, през цялата нощ, щеше да му даде всичко, каквото си пожелае, за да отпразнува увереността си, че може да обича.

Цяла нощ, повтори си тя наум, за наслади.

Допря буза до неговата, после се отдръпна леко.

— Хубаво е... — Започна да разкопчава ризата му. — Да имаме толкова много време. Време за приятни закачки.

— Само ми кажи през цялата вечер ли носеше това?

Погледът, който вдигна към него, бе многозначителен като усмивката ѝ. Той се запита дали жените знаят, че подобен поглед превръща мъжа в роб.

— Така беше по-практично. И ми харесваше да си представям как ще дойда тук и ще си сваля роклята. — Смъкна ризата от раменете му. — Ще те повикам. Представях си как ще ме видиш и ще ме пожелаеш.

— Желая те всеки път, когато те видя. Желая те и когато не те виждам. Просто те желая, Клеър.

— Можеш да ме имаш. Харесва ми да го знам.

Свали ципа му надолу и го накара да потрепери.

— Приятните закачки се превръщат в изпитание, когато изглеждаш така.

— Ще ти помогна. Ти само легни. Работил си много днес. — Побутна го игриво.

Бекет си каза, че това вероятно щеше да го довърши — да ѝ позволи тя да поеме юздите и да я карат бавно и полека — но поне щеше да умре щастлив.

Отпусна се по гръб. Тя се плъзна върху него, обкрачи го. Отметна коси назад и постави ръце на раменете му.

— Усещам тежкия труд, който си вършил, ето тук. — Тя нежно масажираше раменете му и придвижваше ръцете си към шията му. — И тук — продължи тя, докато докосваше бицепсите му. — Възбуждащо е. Както и в ръцете ти. — Тя ги хвана и притисна дланите си в неговите. — Здрави и силни. Възбуждащо е да знам, че ще бъдат върху тялото ми, ще ме докосват, ще правят неща, които само двамата с теб знаем.

Преплете пръсти с неговите, а после се наведе и двамата потънаха в целувката.

Той се запита как тялото му можеше да е толкова отпуснато и едновременно да бушува бясно. Тя го караше да се отпуска и го възбуждаше, разкъсваше напрегнатите възли в мускулите му и

междувременно разпалваше огънове, докато устните ѝ галеха лицето му, бавно и нежно покриваше с целувки шията му.

— Искам да те докосна.

— Ще ме докоснеш — прошепна тя. — И аз го искам. Скоро.

Но продължи да държи пръстите си преплетени с неговите, докато плъзгаше устни по гърдите му и бавно и мъчително слизаше надолу към корема му.

Беше истински дар, мислеше си тя, това лениво вкуване на тялото му. Дар и за двамата. Колко беше хубаво да го усеща под себе си, да опознава формите на тялото му, уханието му, вкуса и кожата му.

Да се наслаждава до пресита, ако пожелае, дотогава, докато поиска. Колкото повече опитваше, толкова повече се изостряше апетитът ѝ.

Силни длани, силни ръце, силен гръб, мислеше си Клеър, а трепереше под нея. Дъхът му се накъса; тренираните му мускули се напрегнаха. Заради нея. И това също бе дар.

Отведе го до ръба, задържа го там, докато всеки дъх, който поемаше, изгаряше гърлото му. Тогава се надигна и сложи ръцете му върху гърдите си, които бяха едва-едва покрити с нежната тъмна дантела.

Най-накрая се изви назад и му позволи да я докосне. Въздъхна от удоволствие, окъпана в светлината на свещите.

Пръстите му намериха малките кукички. С усилие на волята се принуди да не бърза, да не разкъса материята, а внимателно да разкопчае всяка. И да гледа как тъмната като нощта дантела се плъзга надолу по тялото ѝ, разкривайки още от него.

Тя го притисна към себе си, когато той се надигна, за да вкуси и да се наслади, придърпа го още по-близо, подканяйки го да пирува с кожата ѝ.

Въздухът сякаш пулсираше, омайващ от заревото на свещите и уханието на цветята, и в това нежно сияние тя отново го накара да се отпусне по гръб и опря длани на раменете му. Гледаше право в очите му, докато го поемаше в себе си.

От устата ѝ се откъсна въздишка, прилична на стенание. Отново сплете пръсти с неговите и започна да се движи.

Поклащаше се, отначало нежно, с очи, вперени в неговите, докато той не можеше да види друго, освен нея, да почувства друго,

освен нея. Единствено Клеър.

Времето сякаш застина, после затуптя с бавни и мощни тласъци. Отново го отведе до ръба, задържа го там. Задържа го, а след това го изстреля в разкъсания мрак.

На сутринта той ѝ се отплати със закуска в леглото. Не беше разкошно задушено с всичките му подправки, но знаеше как да направи доста приличен омлет.

Смаяното ѝ от изненада лице го накара да си пожелае да може да ѝ поднесе много повече от няколко яйца със сирене.

— Ти пай ли ще ядеш за закуска?

— Нали има плодове. — Седна срещу нея, за да я гледа как хапва. — Баничките с плодове пълнеж са традиционна закуска. Защо не и паят?

— Недей да споделяш заключенията си с децата. Господи, седя в леглото с кафе и хапвам яйца. Сигурно се намирам в някоя паралелна реалност.

— Ако тя включва и този пай, много бих искал вечно да живея в нея. Какви са ти плановете за днес?

— Имам пълна програма. Ще помагам на баща ми да прибира градинските подправки, което означава, че и за мен ще има от тях. Трябва да мина набързо през пазара на път за къщи. Чака ме малко работа по разни документи, както и разни домакински задължения. И все неща от този род. Ами ти?

— И аз имам документи и работа в дърводелския цех, с която трябва да се захвана. Предпочитам да прекарам деня с теб.

— Може да се видим утре на вечеря. Ще хапнем нещо набързо във „Веста“, преди да тръгнем да обикаляме за бонбони.

— Дадено. Мога да мина да ви взема.

Тя поклати глава, докато приключваше с яйцата си.

— След като ги взема от училище и ги облека в костюмите им, ще отидем при родителите ми, за да им се покажем и да съберем лакомства. Оттам ще се обадим по скайп на родителите на Клинт, за да видят момчетата в пълна премяна. Надявам се да ги доведе в ресторанта на Ейвъри към пет часа и да ги накарам да хапнат малко истинска храна.

— Добре, ще се видим там.

Не му се искаше да я пуска, но не смяташе, че е редно да отнема от времето ѝ с родителите ѝ. А и беше обещал на Оуен да се появи в дърводелската работилница около обяд.

Затова остана да си мисли за нея, след като тя си тръгна, както и докато отиваше към работилницата.

Клеър изслуша едновременния разказ на три гласа за вечерта, прекарана у баба и дядо от момчетата, преди да хукнат навън, за да поиграят още с кученцата.

— Слушаха ли? — попита тя майка си.

— Както винаги. — Клеър вдигна въпросително вежди, а майка ѝ само сви рамене. — Бабите и дядовците имат различно мерило за това колко са послушни децата от родителите. Това е наше право. Кученцата са много сладки и хлапетата са страшно щастливи с тях. Бекет е много мил мъж.

— Да, така е.

— Как мина срещата ви?

— Просто перфектно. Задушеното телешко е абсолютен фаворит. Той ми донесе закуска в леглото сутринта.

— Звучи ми като мъж, когото си заслужава да задържиш. — Дъщеря ѝ отново я изгледа многозначително. — Не ми казвай, че не си мислила по въпроса.

— Двамата излизаме заедно едва от края на лятото и не искам да... Толкова много го обичам, мамо.

— Миличка. — Роузи се приближи и прегърна Клеър, пристисна я до себе си и леко я залюля в прегръдките си. — Това е много хубаво.

— Да. Усещам, че е нещо хубаво. Щастлива съм. И на двамата ни е хубаво, но това не значи, че... Не правя никакви планове. Това е нов подход за мен — просто приемам всеки ден като дар и му се наслаждавам, без да мисля за... за всичко останало. Обичам да съм с него, децата направо са луди по него — и чувствата са споделени. Затова съм щастлива и няма нужда да правя планове.

— Хей. — Баща ѝ отвори вратата и надникна вътре. — Ще дойдеш ли да ми помогнеш навън, или не?

— Идвам — обеща Клеър.

— Фермерът Мърфи е засял толкова много босилек и домати, че не бихме могли да ги изядем с години. Ще си тръгнеш с куп подправки и зеленчуци — предупреди я майка ѝ.

— Тогава най-добре да му помогна.

— И аз ще дойда след минутка.

Но Роузи остана до прозореца известно време и видя как съпругът ѝ подава на дъщеря им градински ръкавици и ножици, гледаше и как внуците ѝ се въргалат из двора с големите кафяви кученца.

Дъщеря ѝ беше щастлива, виждаше го. И влюбена. Това също си личеше. Познаваше отлично момичето си. И знаеше, че нейната Клеър винаги щеше да изпитва нужда да прави планове, независимо дали си го признаваше, или не.

В понеделник Бекет благодари на бога, че не се налагаше отново да мъкне нещо тежко по стълбите, макар че прекара по-голямата част от деня с бояджийска четка, а остатъка — в коване на корнизите.

Докато привърши, вече бе станало пет часът.

— Ще останете ли за черпенето с лакомства? — попита той братята си.

— Аз оставам — увери го Оуен. — Хоуп ще раздава бонбони пред хотела.

— Още не сме го отворили.

Оуен хвърли бегъл поглед към мърморещия Райдър.

— Взела е млечни карамелени бонбони и маслени дъвчащи.

— Дъвчащи ли? — Райдър имаше слабост към тях. — Може и да се помотая наоколо, да видя как са нещата. Какво правиш, по дяволите?

— Слагам си пелерината — отвърна Бекет, докато завързваше връзките на яркочервената наметка около раменете си. Сложи си големи предпазни очила и дебели работни ръкавици, после подаде на Оуен ролка тиксо. — Използвай го, за да направиш голям „X“ на гърба ми. Гледай да е по средата.

— И кой, за бога, е това? — попита Райдър.

Бекет вирна брадичка, провери как се е справил Оуен.

— Аз съм Дърводелецът Х. По-бърз от трион, по-силен от пневматичен чук. Боря се за истината, справедливостта и отвесните ъгли.

— Жалка история.

— Обзалагам се, че децата няма да са на това мнение. И съм убеден, че ще събера повече лакомства от теб.

— От съжаление — подвикна подире му Райдър.

— Доста приличен костюм като за импровизация — отбеляза Оуен.

— Да, не е зле, но няма да му го кажа в лицето.

„Веста“ бе доста оживено място. Бекет отбеляза, че на мнозина им е хрумнала същата идея. Да хапнат пица, преди да тръгнат да обикалят главната улица. Забеляза Ейвъри с дълга руса перука, завързана на опашка на гърба ѝ, да мята тестото за пици за радост на публиката от дребни по размер супергерои, вълшебни принцеси и таласъми.

— Хана Монтана? — подвикна ѝ той.

Тя потупа пластмасовия прът, имитиращ дървен кол, в колана си, преди да улови тестото във въздуха.

— Бъфи, убийцата на вампири.

— Готино.

— Стига да не си вампир.

Развеселен, той отиде до сепарето със супергерои и огледа Клеър. Тя беше прелестна в ролята на Сторм от „Х-мен“, реши той, с бяла перука в пънккарски стил, тясна черна пола и високи над коленете ботуши.

— Извинете ме, мадам, търся три момчета. Горедолу толкова високи. — Посочи с ръка на степени. — Казват се Хари, Лиъм и Мърфи.

— Съжалявам, не съм ги виждала. Аз съм Сторм, а това са моите приятели и колеги Върколакът, Железният човек и Дедпул.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Дърводелецът Х.

— Ти си Бекет! — Мърфи се измъкна от мястото си и го посочи с пръст.

— През деня съм Бекет Монтгомъри, гениален архитект и популярен сред жените красавец. Но нощем, когато злосторниците

обикалят улиците, аз съм Дърводелецът Х, защитник на Бунсборо и целия окръг.

— Имаш ли суперсили?

— Имам остър ум, котешка пъргавина и свръхсила. — Повдигна малкия Дедпул, вдигна го над главата си и го настани върху раменете си.

— Ние сме. — Мърфи се наведе и зашепна в ухото на Бекет. — Мърфи и Хари, и Лиъм, и мама.

— Чакай малко. — Той вдигна отново момчето и го задържа пред лицето си. — Искаш да кажеш, че толкова време не ми каза, че ти си Дедпул?

— Само за Хелоуин. — Мърфи повдигна маската си. — Виждаш ли?

— Гледай ти. — Отпусна се тежко в сепарето и намести Мърфи в скута си. — Успяхте да ме заблудите. — Лекичко подрусна момчето на коленете си, когато Хедър донесе пица на масата. — Точно навреме.

— Трябва да се наричаме един друг с имената на героите си — осведоми го Лиъм. — Мърфи все забравя.

— Мога да кажа на Бекет, защото той е с нас.

— Не искам пица. — Хари се намръщи на парчето, което Клеър сложи в чинията му. — Не съм гладен.

— Добре. Тогава ще задържа всички бонбони, които баба и дядо ти дадоха, както и онези, които ще получиш по-късно.

— Аз ще взема твоето парче. Гладен съм като вълк. — Бекет се престори, че посяга към чинията на Хари.

— Мога да го изям — измърмори Хари и премести парчето си далеч от ръцете му.

— Може ли да обикалям за лакомства с вас, момчета?

— Ти си прекалено стар за лакомства.

— Ти, Върколако, много грешиш. — Дърводелецът Х поклати глава към Хари. — Никога не си прекалено стар за бонбони. Или пица. Която, както всички знаят, е любимата храна на супергероите.

В шест часа супергерои, злодеи, поп звезди, вълшебни феи, както и многобройни зомбита, плъзнаха из цялата главна улица. Тийнейджърите се движеха на групички, докато родители бутеха

бебешки колички с най-различни зайчета, котенца, кученца и клоуни. Някои водеха за ръка или носеха на рамене току-що проходилите дечица, докато други следваха по-големите хлапета от магазин в магазин и от къща в къща.

Хоуп седеше на стъпалата пред хотела с огромна купа бонбони в скута.

— Енергийни запаси за супергероите.

Тя протегна купата, когато момчетата нададоха бойния вик: „лакомство или номер“.

— Страхотно изглеждаш — увери тя Клеър. — Ами ти кой си, Строителят Х?

— Дърводелецът Х. Коланът ми с инструменти е винаги зареден.

— Така чух и аз.

Бекет се засмя и посочи обвинително Клеър, докато Хоуп подаде купата към следващата групичка и се зае да отговаря на въпроси за хотела.

— Всички питат — обърна се тя към Бекет. — Когато можете да ми кажете абсолютно точна дата, на която ще бъдете напълно готови, ще започна да правя резервации.

— Ще се постарая да изчислим много точно.

— Много ми харесва. — Тя се облегна назад. — Нямах представа какво да очаквам, но това е забавно и приятно, и е страхотна възможност да наблюдаваш хората. Но много сериозно съм подценила колко бонбони да взема.

— Можеш да си вземеш още от книжарницата — предложи ѝ Клеър. — Или от Ейвъри. Ние винаги се запасяваме с прекалено много.

— Мамо! — Лиъм забрави за правилото, на което много настояваше, и задърпа ръкава на Сорм. — Трябва да тръгваме, преди да свършат всички лакомства.

— Просто изтичай отсреща, ако ти свършат запасите — подвикна Клеър, докато децата ѝ я дърпаха нататък по тротоара.

— Забавно е. — Бекет стоеше редом с Клеър, докато децата тичаха към следващата купа с бонбони. — Много по-забавно е с деца. Толкова се вълнуват.

— А после прекаляват със захарта. Налага се да им позволя да изядат част от лакомствата, което означава, че ще бъдат превъзбудени,

когато стане време да лягат, и утре ще са уморени в училище.

— Ами, добре. — Той я прегърна през рамо, докато съпровождаха децата към следващата им цел. — Просто трябва да докараш снежна буря, Стом. Ще отложиш малко събитията.

Вървяха хванати за ръце, следваха момчетата или пък ги задържаха за миг, докато поговорят с някого на улицата. Въздухът захладня, а сухите листа подскачаха покрай бордюрите, понесени от лек ветрец.

— Трябваше да взема якетата им, вместо да ги оставям в колата.

— Студено ли ти е? Защото трябва да отбележа, че изглеждаш убийствено секси.

Тя му отправи закачлива усмивка.

— Значи си е струвало да облека еластичното бельо. Не, не ми е студено — добави тя, — но Лиъм вече подсмърча.

— Няма да стоим още дълго навън.

Вече бяха минали по едната страна на улицата и бяха пресекли отсреща.

— Прав си, а и той е с дебела риза под костюма. Но все пак...

— Ето какво ще направим, Супермамо. Ще спрем в книжарницата, за да се постопят малко. Ще ви почерпя с горещо какао.

— Господи, още какао. Но идеята е добра.

Когато се отбиха в книжарницата, Сам Фриймънт стоеше отсреща на улицата с хокейна маска на лицето, по анцуг и с качулка на главата. Изпитваше особена тръпка да стои така, на открито, и да я наблюдава.

Лакомство или номер, мислеше си той. Скоро щеше да ѝ даде да опита и от двете, много скоро.

Доволен от развоя на нещата, той продължи по главната улица, смесвайки се с тълпата, и отмина нататък, когато минувачите намаляха. Лампите на верандите светеха и големите деца си подвикваха весело. Никой не му обърна внимание, докато вървеше по тротоара с маскираното си лице.

Тази власт на маската се смесваше почти еротично с възбудата от предстоящото.

Вървеше с равномерни крачки, докато стигна дома на Клеър. Озърна се набързо и сякаш случайно, после се скри в сенките на

дърветата отстрани.

Бе изучавал къщата достатъчно дълго, за да знае слабите ѝ места. Кучетата се разтичаха в задния двор, но той бе дошъл подготвен. Метна през оградата купчина кучешки бисквитки.

Животните моментално размахаха опашки и задъвкаха лакомствата.

Избра си прозорец и измъкна лоста.

Мизерна къщурка, помисли си той, когато прозорецът поддаде със скърцане. Мизерен дребен живот. Той ѝ предлагаше толкова много и беше крайно време да се вслуша в думите му.

Прибра инструмента си, надигна се и се вмъкна вътре. И затвори прозореца след себе си.

В осем часа, приключили обиколката, момчетата седяха във „Веста“, хапваха и си разменяха бонбони, съгласно правилото за трите бройки на майка им. Бекет си избра да изяде един дъвчащ бонбон, един карамелен, както и малък пакет шарени бонбонки — и се почувства малко зле.

Децата явно бяха замесени от по-здрово тесто, защото Лиъм вече се молеше за още един.

— Утре — отсече Клеър за негово най-голямо съжаление. Хари получи същия отговор, когато се примоли за монети за видеоигрите.

— Вече е време за лягане.

Тя погледна към Мърфи, който седеше и се взираше в третия си и последен бонбон, сякаш животът му зависеше от това парче шоколад и карамел.

— Трябва да си тръгваме, Дедпул.

— Аз ще ви изпратя.

— О, Бекет. Не е имало никакви... нищо от много време. Освен това... Чакай, ето Алва и Джо си тръгват. Нека да видя дали се прибират право у дома и така ще имаме компания по пътя. Става ли?

— Ще се примиря с това.

Тя стана от сепарето.

— Ще си запазя желираните червейчета — каза му Мърфи.

— Червейчета за дъждовни дни.

— Няма нужда да вали. Оставям си ги за утре. Може ли пак да идем в хотела, за да видя онази дама?

— Ако майка ти разреши.

— Искам да изиграя само *една* игра — измрънка Хари.

Бекет се обърна към намусения Върколак.

— Ето какво, ако майка ти няма нищо против, този уикенд ще идем в игралната зала и ще се наиграем до насита.

— Може ли? Но не в събота, защото тогава е рожденият ден на Тайлър. Може ли да идем в неделя?

— Става.

Клеър се върна с Джо, който разроши косата на Лиъм.

— С удоволствие ще придружим тези славни герои до дома им.

— В неделя ще ходим в игралната зала — заяви Хари.

Клеър повдигна вежди.

— Така ли?

Под масата Бекет подритна лекичко крака на Хари.

— Обсъждахме подобна възможност.

— Възможността е съвсем реална, особено ако тези трима супергерои тръгнат веднага за вкъщи, без никакви спорове.

Това свърши работа. Моментално скочиха на крака и хукнаха към вратата, като пътьом викнаха за довиждане на Ейвъри. Бекет ги изпрати навън.

— Ще се видим утре. — Целуна я леко. — Честит Хелоуин.

Клеър стисна нежно ръката му.

— Не яж прекалено много бонбони.

Той остана да гледа след тях, докато пресичаха улицата и отиваха към паркинга. Прииска му се да тръгне с тях, осъзна той. Не само за да ги изпрати до дома им, но и да бъде с тях. Може би да й помогне да сложи децата в леглата им.

Дори направи крачка напред, преди да се усети. Глупаво беше, реши той. Тя щеше да се справи по-бързо без него, защото момчетата само щяха да се развълнуват още повече. А и тя сигурно беше уморена и й се искаше да остане насаме, след като те заспят.

Щеше да я види на другия ден — това стигаше.

Но, по дяволите, изобщо не му се струваше достатъчно.

Влезе обратно в ресторанта и седна до бара. Какво пък, щеше да пийне една бира.

— Тук беше истинско гъмжило тази вечер — подхвърли той на Ейвъри, когато тя му донесе бирата.

— Винаги е така на Хелоуин. Забавно е, но бог ми е свидетел, останах без крака. Смятам да приключвам тук и да оставя Дейв да затвори заведението.

— Искаш ли една бира първо?

Тя се замисли.

— Знаеш ли, с удоволствие.

Свали работната си престилка, взе си бира и заобиколи бара, за да седне до него.

Леко чукна бутилката си в неговата.

— Честит Хелоуин.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато крачеше из празната къща на Клеър, Сам изпитваше странна тръпка на задоволство. Можеше да влиза и да излиза, когато му скимне, където си пожелае и когато му е угодно. Разгледа снимките, които тя бе поставила на масичките и на рафтовете, представяйки си как и той е на тях.

Скоро щеше да бъде. Трябваше само да я хване насаме и да я накара да осъзнае кое е най-доброто за нея. Докато най-накрая признае, че му принадлежи.

Един истински мъж вземаше онова, което иска, и макар той да бе търпелив с нея — може би прекалено търпелив — беше време тя да го разбере.

— Уроците започват тази нощ — каза той, докато се качваше по стълбите.

Виж само как живее, мислеше си той, в тази мизерна къщурка. Точно така би я нарекла майка му — мизерна къщурка в западнал мизерен градец.

Той щеше да промени всичко това.

Влезе в банята ѝ, въздъхна, като видя колко е малка, колко семпли и евтини са душът и кранчетата. Едва ли е по-голяма от дрешника му у дома, пресметна той. Беше жалко с какво се задоволява тази жена. Надникна в шкафчето над мивката и кимна одобрително при вида на таблетките против забременяване. Добре, това беше хубаво, нямаха нужда от някакви грешки, които да поправят впоследствие.

Достатъчно зле беше, че вече има три разглезени хлапета, с които да се занимава. Едно прилично училище с пансион щеше да се погрижи за този проблем, щеше да е разумна инвестиция за разчистване на пътя.

След като разгледа и подуши всичките ѝ кремове за лице, лосиони за тяло, мислено си отбеляза да помоли майка си да заведе Клеър в нейния салон за красота. Мил жест, помисли си той, както и

поредният урок. Всяка жена, която бе свързана с него, трябваше да се представя подобаващо публично и в интимна обстановка.

Замислен над това, той пристъпи в спалнята ѝ.

Беше се постарала да я направи уютна с наличните ѝ средства. Наистина се бе опитала да направи най-доброто с ограничения си бюджет. Представи си колко ще му бъде благодарна, когато той започне да я издържа и ѝ покаже как може да живее добре.

Дали беше правила секс с Монтгомъри в това легло? Щяха да поговорят за това — о, да, непременно. Трябваше ѝ здрава ръка в това отношение, но той, разбира се, щеше да ѝ прости. Жените бяха слаби.

Отвори гардероба ѝ, докосна роклите, блузите. Спомняше си как я е виждал облечена в повечето от тях, представяше си как изглеждаше, докато вървеше по улицата или буташе пазарската количка в супермаркета, или стоеше зад плота на глупавата си книжарница.

Имаше нужда от изцяло нов гардероб. Представи си колко ще е развълнувана и доволна, когато той ѝ помогне в избирането на новите ѝ дрехи. Вероятно щеше да се наложи той лично да подбира тоалетите, докато тя привикне към новото си социално положение.

Да, така щеше да е най-добре. Щеше да я научи как да се облича.

Любопитен, отиде до скрина и отвори чекмеджетата, докосна бельото, разгледа го. Очевидно се нуждаеше от напътствията му относно нощниците и онова, което да облича под новите си дрехи. Една жена, неговата жена, със сигурност трябваше да демонстрира стил и класа, дори и в най-интимните си моменти.

Натъкна се на корсет и бикини много различни от всичко останало — секси и прелъстителни. Пулсът му се ускори, докато галеше материята с пръсти и си я представяше облечена в тях заради него.

После осъзна, че не са заради него. Беше ги носила заради Монтгомъри. Разкъса част от дантелата по корсета. Нямахше повече да ги носи, реши той. Щеше да я накара да ги изгори. Трябваше да му се извини — не би приел друго, освен извинение — и да изгори развратното бельо, което бе обличала за Монтгомъри.

После щеше да носи каквото ѝ купи той, каквото ѝ *каже* да носи. И да му бъде благодарна.

Гневът кипеше в главата му яростно. За малко да не чуе лая на кучетата.

Затвори чекмеджето тихо, внимателно, и се пъкна в гардероба й само миг преди да чуе отварянето на вратата на долния етаж и виковете на малките непрокопсаници, които хукнаха из къщата като побеснели.

Те също щяха да бъдат превъзпитани, закани се той. Скоро щяха да свикнат да живеят по неговите правила, ако си знаеха интереса.

Нейните малки супергерои се втурнаха като един към задната врата, за да пуснат вътре кучетата. Само пет минутки, каза си тя, когато в къщата се възцари пълен хаос. Щеше да им даде и още пет, за да се укротят малко преди лягане.

Нямаше да са единствените деца в началното училище на Бунсборо на следващата сутрин, които са си легнали доста късно и са прекалили със захарта на вечеря.

Остави торбите с лакомства от Хелюин далеч навътре върху плота — за да не бъдат достигнати от любопитни кучета и палави деца — и се замисли колко й се иска да си свали перуката, да махне костюма от себе си и да изтрие грима от лицето си.

Беше забавно за малко, призна си тя. Но вече бе готова забавленията да приключат. Остави момчетата да се наприказват за страхотната вечер, да поиграят с кучетата на гоненица, но после каза тежката си дума.

— Добре, момчета, време е за лягане.

Получи очакваните възражения, оплаквания, оправдания и опити за преговори, но се държа твърдо, както заради тях самите, така и заради себе си.

Искаше да се напъха в удобната си пижама, да поседи малко на тишина, може би с чаша чай и хубава книга.

— Явно не държите особено да ходите в игралната зала в неделя.

— Много искаме! — Хари я изгледа слисано и ужасено.

— Момчета, които спорят с майките си, не ходят на такива места. Искам да ви видя по пижами. И всички да си измиете зъбите много старателно тази вечер. Хайде, дружина.

Подкара ги нагоре и остана за миг на прага на стаята им, за да се увери, че са започнали с преобличането.

— Не хвърляйте костюмите си на пода. Сложете ги в кутиите — сериозно говоря. Аз също отивам да си сложа пижама.

— Може ли да идем в игралната зала с костюмите си? — попита Лиъм.

— Ще видим. Засега ги приберете.

Отиде в спалнята си, понечи да смъкне перуката от главата си, но за миг зърна отражението си в огледалото. Не можа да сдържи усмивката си.

— Е, може и да не си Хали Бери, но съвсем не си за изхвърляне.

Свали перуката и въздъхна шумно и с облекчение.

В гардероба, сдържайки дишането си, с очи, приковани в малката пролука между двете вратички, Сам се чудеше какво ли прави тя. В мига, в който разбра, сърцето му препусна бясно.

Беше проникнал в къщата ѝ като крадец, а сега се свираше в гардероба като... даже не искаше и да си го помисля. Ами ако тя отвореше вратите? Какво щеше да ѝ каже? Или да направи?

Тя го бе докарала до това положение, това ужасно положение, а сега...

Мигът отмина, когато тя смъкна нелепия костюм от раменете си и свали надолу тясната си пола. Косата ѝ се разпиля свободно по гърба ѝ, докато сгъваше полата и я слагаше върху една табуретка.

Носеше обикновен бял сутиен, обикновени бели бикини. Досега не бе осъзнавал колко възбуждащо може да е обикновеното бяло бельо.

Знаеше какво прави тук, напомни си той. Вземаше онова, което искаше.

Посегна да отвори гардероба.

— Мамо! Хари не ми дава пастата за зъби!

— Има достатъчно за всички. Идвам след минутка.

Хлапетата, спомни си той и внимателно отпусна треперещата си ръка. Беше ги забравил. Трябваше да бъде търпелив още малко. Да изчака, докато си легнат.

Трябваше да чака. Да дебне.

Клеър свали бикините си и ги метна в коша за пране, преди да си сложи памучен клин. Разкопча сутиена си и хвърли и него за пране, след което си сложи избеляла тениска.

Дочула звуци, които определено не приличаха на миене на зъби, тя грабна набързо четката си за коса.

Хари и Лиъм мигновено прекратиха битката с мечове, за която използваша четките си за зъби, а Мърфи престана да имитира избухването на бомби, докато пускаше една от кучешките топки в мивката, която бе напълнил почти до ръба.

Полудели от възбуда, кучетата скачаха върху него и се мъчеха да хванат мократа топка.

— Измихме си зъбите. — Мърфи й отправи ангелската си усмивка. — Ще измия топката, защото цялата е олигавена.

— Пусни водата да се оттече, Мърфи. — Наведе се към Лиъм. — Отваряй уста.

Когато зяпна, тя го подуши и долови отчетливия аромат на плодовата им паста за зъби.

— Минаваш. Марш в леглото. Хари.

Той вдигна очи към тавана, но отвори уста за проверка.

— И ти си чист. В леглото.

Грабна една кърпа и се зае с Мърфи.

— Топката вече е чиста.

— Сигурна съм. А пижамата ти е мокра.

Остави четката си за коса, за да свали мокрото му горнище, после подсуши ръцете и раменете му, сладкото му малко телце.

— Отваряй уста.

— Много добре се измих. — Той отвори уста и издиша шумно, за да й докаже.

— Отлично. Иди да си облечеш друго горнище.

— Трябва да сменя и долнището, иначе няма да са комплект.

— Мърфи... — Прехапа език, за да не издаде нетърпението си. Още две минути и щяха да са в леглата. — Разбира се. Само побързай.

Използва същата кърпа, за да подсуши плота и пода, после я метна да съхне, преди да иде в коша за пране.

Когато отиде в спалнята на момчетата, завари Мърфи в едното от кучешките легла с Йода, докато Бен мърдаше под завивките на Хари. Лиъм се бе изтегнал в своето легло с унесен, полузаспал поглед.

— Мърфи, не можеш да спиш в кучешкото легло.

— Но той е самотен.

— Не е. Бен може да спи при него.

— Но, мамо! — Хари стисна кучето, докато тя се питаше колко ли пъти е чула тези две думи през дългия ден.

— Кучето не може да спи на горното легло, Хари. Може да падне или да се опита да скочи и да се нарани. Сигурна съм, че не искаш да пострада. Хайде, късно е.

Успя да свали кучето на пода и го остави в собственото му легло, докато Мърфи — издаващ много убедително престорено хъркане — гушкаше Йода.

— Няма начин. — Клеър вдигна момчето и го сложи на долното ниво на двуетажното легло. — Стойте си по местата — нареди тя на кучетата, после целуна Мърфи, Лиъм и Хари. — И това важи и за момчетата, както и за кучетата. Лека нощ.

Беше изминала едва половината път до спалнята си, когато чу драскането на кучешки нокти по пода и приглушения смях на Мърфи, когато, както не бе трудно да се досети, кучетата се сгушиха под завивките му.

Още на следващия ден щяха да започнат със строгата дисциплина, обеща си тя. Сети се за четката за коса и се върна до банята. Среса се по пътя към стаята си. След като почистеше грима от лицето си, щеше да слезе да си направи чай. Да нагледа още веднъж момчетата и после да си почине.

Трябваше да напише текста на рекламната брошура за хотела, но беше прекалено изморена. Щеше да започне рано на другия ден.

Зърна някакво движение, докато отиваше към малката баня до спалнята си, и рязко се извърна. Четката падна с трясък на пода, когато Сам пристъпи иззад вратата и я затвори.

— Ще пазиш тишина. — Говореше спокойно, с усмивка на лице. — Не искаш да будиш синовете си. Може да пострадат.

Във „Веста“ Бекет отпи глътка от бирата си. Беше му хубаво да си почива в компанията на Ейвъри и да си бърбрят просто така.

— Ще ходиш ли на партито у Лиза и Чък? — попита го тя.

Само на няколко пресечки от тях, помисли си той, а и много от приятелите му, както и двамата му братя, щяха да са там.

— Ще го пропусна.

— О, значи не искаш да се забавляваш без гаджето си?

— Многознайка. Какво е твоето извинение?

— Канех се да ходя, но краката ми ме предадоха. Какво ни става, Бек? Винаги сме били готови за купон.

— Права си. Имам предложение. Може ти да си ми дама. Ще идем за час. Бъфи и Дърводелецът Х трябва да си пазят репутацията.

— Може ли да ме носиш на гръб дотам и обратно? — попита тя, тъкмо когато Хоуп влизаше.

— Надявах се още да си тук.

— Проблем ли има? — попита я Бекет.

— Не мога да вляза в хотела. Ключът ми не може да отвори проклетата врата, а на горния етаж светват разни лампи. Искан да проверя, да видя дали няма някакво късо съединение, но не мога да отключа глупавата врата.

Бекет се изправи, докато тя обясняваше, и надникна през витрината на ресторанта. Прозорците към верандата на стаята „Елизабет и Дарси“ просветваха, сякаш вътре бляска светкавица.

— Напоследък е в особено настроение. — Забеляза вдигнатите вежди на Хоуп и сви рамене. — Само отбелязвам. Ще ида да проверя.

— Идвам с теб. Тази история с ключа адски ме подразни. Нищо му нямаше само преди няколко часа.

— Чакайте ме! — Ейвъри хукна след тях. — Аз съм убийцата на вампири, забравихте ли?

— Не мисля, че ще намериш вампири в хотела — отбеляза Бекет, докато пресичаха улицата.

— Никога не се знае. Освен това своенравните призраци са фасулска работа за Бъфи.

Бекет извади връзката си с ключове и я стисна в ръка, докато заобикаляха по тротоара към задния вход на сградата.

— Може ли да пробваш моя? — Хоуп му го подаде. Бекет го пъкна в бравата, завъртя го. И погледна към Хоуп, когато ключалката щракна и вратата се отвори плавно.

— Казвам ти, че не ставаше преди пет минути. Ако твоят призрак ми погажда някакви номера, просто не знам защо ми е ядосана.

— Вече ти казах. — Бекет включи осветлението в рецепцията. — Напоследък е в странно настроение.

В този момент лампата, която току-що бе светнал, започна да примигва. На горния етаж вратите се затръшнаха с гръмовен трясък.

— Ама че настроение — измърмори под нос Ейвъри.

— Ще ида да видя какво става. Вие стойте тук.

— Как ли пък не. — Но Ейвъри стисна здраво ръката на приятелката си, докато двете следваха Бекет по петите. — Може да е заради Хелоуин. Нейният начин да отбележи деня.

— Не ми звучи много празнично настроена — вметна Хоуп.

— Мисля, че беше малко тъжна през последните няколко дни — обади се Бекет.

Когато приближи до стаята „Елизабет и Дарси“, вратата към верандата рязко се отвори. Вътре светлините примигваха като в дискотека.

— По-скоро е ядосана.

— Може би ни трябва ловци на духове — прошепна Ейвъри.

— Добре, Лизи, престани вече! — Бекет повиши глас и даде израз на раздражението си. Влезе в стаята и в този миг гореща пара нахлу на талази откъм банята. — Какво, по дяволите, става? Не ти харесват шарките на плочките ли, или проклетата вана? Смени стаите тогава.

— Бекет. — Хоуп постави длан върху ръката му и я стисна здраво, докато продължаваше с треперещ глас. — Погледни огледалото в банята.

През облаците пара той видя как се появяват букви, сякаш някой пише с пръст върху запотеното огледало.

— „Помогни“ — прочете той. — Лизи, ако си в беда... — Гласът му пресекна, когато видя следващите букви.

Помогни на Клеър. Побързай!

— О, боже. — Ейвъри се извърна и хукна, но Бекет прелетя край нея. — Обадете се в полицията. Извикайте братята ми. Веднага. Кажете им да идат в дома на Клеър.

— Аз ще звънна в полицията. — Хоуп набираше номера в телефона си, докато тичаше.

— А аз — на Оуен. И идваме с теб.

Само не викай, нареди си мислено Клеър. Момчетата щяха да чуят и да дойдат. Не можеше да поеме този риск.

— Влязъл си с взлом в дома ми.

— Какъв друг избор ми остави? Време е двамата с теб да проведем личен разговор, да разбереш как ще бъдат нещата оттук нататък. Защо не седнеш?

— Не искам да сядам.

— Казах да седнеш. Едно от нещата, които трябва да разбереш, е, че ще правиш каквото ти се каже, когато ти кажа.

Тя приседна на ръба на леглото.

— Сам, направил си грешка, като си влязъл в дома ми без позволение. Ако си тръгнеш сега, ще оставим нещата така. Просто една грешка.

— Не, *ти* направи грешка, когато насъска ченгетата срещу мен. — Той вдигна ръце. — Е, мога да преглътна това, но ще трябва да се научиш да ме слушаш. Не забравяй кой съм.

— Знам кой си.

— А аз знам, че ти липсва самочувствие. И че именно затова се правеше на недостъпна и ме накара да се изпотя, докато стигна до теб. Не ти ли обръщах внимание, когато се върна тук? Бях безкрайно внимателен и търпелив, като се има предвид в каква каша се беше забъркала. Да избягаш така с онзи Клинт Брустър.

— Клинт беше мой съпруг.

— А сега е мъртъв, нали? Остави те с две деца на ръце и трето в корема, та трябваше да се върнеш тук с подвита опашка, в това мизерно градче.

Гневът се опитваше да вземе връх над страха, но тя го овладя. Ако го предизвикаше, той можеше да я нарани. Само господ знаеше какво може да стори на момчетата, ако не го спреше.

— Върнах се у дома. Родителите ми са тук. Аз...

— Изобщо не биваше да заминаваш. Но това са минали работи. Ти ме подведе, Клеър.

— Как те подведох?

— Мислиш, че не знам какво целеше всеки път, когато ми се усмихваше? Когато ми казваше, че не можеш да излезеш с мен на вечеря или просто на разходка с колата? Забелязах как ме гледаше. Не бях ли търпелив? Не бях ли?

Гласът му се извиси почти във вик, затова тя кимна.

— Моля те, нека не будим децата.

— Тогава започни да внимаваш. Искам тези игрички да престанат веднага. Можеш да ме притискаш само до един момент, Клеър. Използва Монтгомъри, за да ме накараш да ревнувам, а това не ти приляга. Не искам дори да разговаряш с него повече. Ясно ли е?

— Да.

— Добре. А сега...

— Мога да му се обадя веднага, да скъсам с него. — Тя се изправи и тръгна към вратата.

Той сграбчи ръката ѝ, блъсна я обратно.

— Казах, че няма повече да говориш с него. Сядай, докато не ти наредя друго.

— Съжалявам. — Наведе се и взе четката за коса, стисна я в ръка, докато сядаше на ръба на леглото. Като оръжие изобщо не струваше, помисли си тя, загледана в ръката си.

— Така е по-добре. — Той издиша шумно и отново се ухили. — Ето какво ще направим. Ще си събереш нещата в една чанта — не ти трябват много вещи. Съвсем скоро ще ти купя нови. Но ще ти трябва най-основното за тази вечер. Заминаваме на малка екскурзия само двамата. Ще си починем няколко дни. Вече съм направил резервация за една от частните вили в курорт, който харесвам. Там ме познават, така че се пригответи за кралско посрещане.

Тя се ужаси, като видя познатата ѝ широка усмивка и намигането му.

— Ще видиш колко много мога да ти дам, Клеър. Трябва само да правиш каквото ти казвам, да си научиш урока и да ми дадеш онова, което и двамата желаем от толкова време.

— Звучи чудесно. Трябва да се погрижа някой да дойде да гледа децата. Ще се обадя на майка ми. Тя ще...

— Децата, децата. — Яростта обагри лицето му в червено. — Писна ми да слушам за тях. Сега спят, нали? На сигурно място са в леглата си с лигавите им кучета. Ще се обадя на майка ми, когато стигнем в курорта. Тя ще се погрижи някой да дойде да ги гледа. Има едно много добро училище с пансион в щата Ню Йорк. Ще ги запишем в него при първа възможност. Ще трябва да запомниш, че никой не е с предимство пред мен. Мога да бъда щедър и да платя образованието на

деца от чужд мъж, но няма да ги поставяш на първо място, преди мен и моите нужди. Разбра ли ме?

— Идеално. Да си събирам ли нещата?

— Да. Ще ти кажа какво е подходящо. — Тонът му се смени и стана снизходителен. — Не се срамувай от това, с което разполагаш в момента. Ще те заведа на пазар. Ще имаш много време да се забавляваш, да бъдеш с мен и да се радваш на живота, който ще ти осигуря, без онези хлапета и книжарницата да ти се пречкат.

Тя бавно стана на крака. Страхът се бе уталожил и празнотата бе запълнена с ярост. Можеше само да се моли това да не проличи. Да остави децата си сами? Първо щеше да го прати в ада.

— Искам да ти благодаря. — Беше свела поглед и се надяваше да изглежда смирена, докато предпазливо пристъпваше към него. — Бях толкова обърквана и неуверена. Но сега всичко ми е ясно.

Вдигна поглед право в очите му. Засили се и замахна с четката с цялата си сила, насочи цялата си ярост към ухиленото му лице. Когато от устата му бликна кръв, тя скочи към вратата. Единствената ѝ мисъл бе да стигне до децата си да ги предпази.

Стисна здраво дръжката на вратата, когато той я задърпа обратно. Страхът отново я обзе, парещ като кръвта по лицето му, докато я събаряше на пода. Зарита го, опита се да му издере очите, но той я удари толкова силно през лицето, че пред очите ѝ изскочиха звезди.

— Кучка! — Удари я с опакото на дланта си и болката прониза скулата ѝ. — Виж какво направи. Какво ми причини. Давам ти всичко, а ти не искаш да се възползваш. Сега ще те науча.

Когато разкъса тениската ѝ, тя издра лицето му с нокти. Той се надигна, шокът и болката се смесваха с кръвта по лицето му.

Тя се претърколи и се помъчи да се освободи от хватката му и внезапно тежестта му изчезна. Тя запълзя по пода, хлипайки, докато се мъчеше да се изправи на крака и да изтича при децата си.

Нечии ръце се обвиха около нея.

— Клеър, Клеър, Клеър. — Ейвъри я стискаше здраво, докато тя престана да се бори. — Вече си добре.

— Дечицата ми.

— Шшш. Хоуп отиде да ги види. Шшш.

— Трябва да... — Звучите най-после стигнаха до блокиралите ѝ сетива. Облегна се на Ейвъри и извърна глава.

В долния край на леглото Сам беше проснат на пода, а Бекет беше отгоре му. И юмрукът му удряше отново и отново по вече разкървавеното му лице.

— О, господи. Господи. — Тя замаяно се опита да застане на собствените си крака и Хоуп се озова до Ейвъри, подкрепяйки я.

Само след секунди дотичаха Оуен и Райдър, а Райдър задържа ръката на брат си, който понечи да влезе вътре.

— Трябва да го махнем от него.

Райдър сви рамене.

— Нека му дадем още минутка.

— Боже господи, Рай.

Макар Хоуп да изгледа строго и одобрително Райдър, Оуен се освободи от хватката му.

— Стига, Бек. Престани. Спри, по дяволите. С него е свършено. Помогни ми тук, за бога, Райдър, преди той да убие копелето.

И двамата едва успяха да го откъснат от мъжа на пода. Но само един поглед към Клеър му стигаше, за да прехвърли вниманието си другаде.

— Наранил те е. — Приблужи се бавно към нея, докосна нежно зачервеното ѝ лице. — Ударил те е.

— Аз го ударих по-силно. А после и ти... Бекет. — Вече трепереше силно и се хвърли към него. — О, господи, Бекет.

— Полицаите. — Хоуп хвърли поглед към прозореца, откъдето се чуваха сирените. — Ще слеза и ще ги осведомя какво е станало, ще се опитам да ги убедя да пазят тишина, за да не събудят децата. О, ще им кажа, че ще ни трябва линейка.

Погледна към изпадналия в безсъзнание и окървавен Сам.

— Но няма нужда да бързат.

Зърна за миг жестоката усмивка на Райдър, преди да излезе от стаята.

— Ще те заведе долу, далеч от него. — Бекет вдигна Клеър на ръце. — Можеш да ни разкажеш какво стана долу.

Тя кимна и облегна глава на рамото му с надеждата, че стаята ще спре да се върти.

— Ейвъри.

— Ще ги погледна пак. Не се тревожи.

— Той каза, че ще заминем извън града — каза Клеър на Бекет, докато той я носеше надолу. — На екскурзия, просто ще оставим децата у дома сами... докато ги запише в училище с пансион, за да не му се пречкат.

— Няма да докосне нито теб, нито децата. Никога повече.

— Каза ми и да си събера нещата, да се приготвя. Именно тогава го фраснах с четката за коса с всичка сила. Мисля, че му избих един зъб.

— Първо огледайте горе — каза той на Чарли Райдър, с когото се разминаха в дъното на стълбите. — Ударила си го с четка за коса?

— Само това имах.

— Не. — Той я притисна силно, седна и отново я притисна в скута си. — Имаш много повече.

Бекет седя до нея, докато даваше показания, и дори не погледна към Сам, когото изнесоха, прикован с белезници за носилката. Хоуп ѝ донесе чай, докато един от фелдшерите промиваше ожулените кокалчета на ръката му.

След като полицаите снимаха разбития прозорец и го отбелязаха в доклада си, Райдър отиде да вземе инструменти, за да го поправи.

Когато ченгетата си тръгнаха, Ейвъри излезе откъм кухнята.

— Направих супа. Когато съм разстроена, готвя, така че всички ще ядете супа.

Докато тя сипваше в купички в кухнята, Райдър се отпусна тежко на един от столовете край масата.

— Сега, когато ченгетата ги няма, изплюй камъчето и казвай направо онова, което премълча пред тях. Как разбра, че Клеър е в беда?

— Лизи. — Бекет улови ръката на Клеър и разказа цялата история.

— За мъртва е доста умна — отбеляза Райдър и хвърли бегъл поглед на Хоуп. — Управителката ни ще си има доста работа.

— Управителката си има име — осведоми го тя.

— И аз така си мислех.

— Двете с Хоуп оставаме тук тази нощ. — Ейвъри сложи купичка пред Оуен. — Няма да мога да спя, ако се прибера у дома. Оставаме.

— Много бих искала. — Клеър издиша дълбоко. — Елизабет ви е казала, че имам нужда от помощ. И ти дойде. — Тя извъртя ръката си и сплете пръсти с тези на Бекет. — Всички дойдохте. Това определено е много повече от четка за коса.

Бекет не си тръгна, докато тя не заспа. После метна спалния чувал на Хари с картинка на Спайдърмен в пикапа си и тръгна към хотела.

Постла го на пода в „Елизабет и Дарси“.

— Тя е добре. Добре е благодарение на теб. Наранил я е, но щеше да е много по-зле, ако ти не ни беше предупредила.

Седна и смъкна работните си ботуши.

— Той е в болница, под охрана. Ще се озове в килията, веднага щом докторите го изпишат. Някой от нас му е счупил челюстта — или Клеър с върнатата ѝ четка, или аз. Простил се е с коронките си и с два зъба. Носът му е разбит. Мисля, че се отърва леко.

Изтощен, но и напрегнат, той се излегна на пода.

— Както и да е, реших да преспя тук тази нощ, ако нямаш нищо против. Сметнах, че може да искаш компания, а и аз не искам да се прибирам у дома. Май съм първият гост — поне жив такъв — на хотел „Бунсборо“.

Остана да лежи загледан в тавана. Стори му се, че усети хладен допир до пулсиращите си кокалчета на пръстите, после лампата, която бе забравил да угаси в банята, угасна сама.

— Благодаря. Лека нощ. — Затвори очи и заспа.

В неделя сутрин по негово настояване деца и кучета се натовариха в пикапа.

— Щяхме да ходим да играем — напомни му Хари. — Така обеща.

— Да, следобед. Първо искам да ви покажа нещо. Не е далеч.

— Явно е голяма тайна.

Той погледна Клеър. Тя бе прикрила синините с грим, но знаеше, че момчетата ги бяха видели. Също така знаеше, че тя им бе казала истината, макар и не с всички подробности.

Излязоха от града, заслушани в караницата на Лиъм и Хари, докато Мърфи пееше на кучетата, които вече се бяха научили да вият в

дует.

Нормално, каза си той. Всичко изглеждаше толкова нормално. Но по лицето на Клеър имаше синини.

— Мога и сам да ги заведа на видеоигрите, ако искаш да останеш и да си починеш.

— Бекет, той само ме удари няколко пъти. Заболя ме и определено беше страшно, но само толкова. И всичко свърши. — Говореше тихо, стараейки се да не надвишава звука от радиото.

Той не вярваше, че за него някога ще свърши. Не и напълно.

— Хоуп е говорила с нейна приятелка, психиатър във Вашингтон — продължи Клеър. — Тя й каза — доколкото може да прецени, без да е говорила с човека и да го е наблюдавала — че това е типично поведение на преследвач с примесен нарцисизъм. Вманиачавал се е все повече и повече в мисълта за мен, бил е убеден, че аз искам да бъда с него, но само го разигравам и в добавка имам и деца, които са пречка. Било е едно, докато не съм имала връзка с никого, но отношенията ми с теб са довели до един вид психически срив. В общи линии просто е откачил. Сега отива в затвора. Ще получи помощ. Все още не ме е грижа дали ще получи, или не, но ще му окажат такава.

— Стига помощта да е зад решетките и докато е в затворническа униформа, нека му помагат, колкото си искат.

— Напълно съм съгласна с теб. — Тя се озърна наоколо. — Майка ти не живее ли някъде в този район?

— Недалече оттук. Не, няма да ходим там, за да се суети около теб отново.

— Слава богу. Вчера понесох достатъчно загриженост от страна на приятели, роднини, съседни и полицаи. Искам днес да се чувствам и да бъда съвсем нормална и скучна жена.

Той отби по един чакълен път, зави надясно и потегли направо по склона.

— Райдър живее в онази посока, а Оуен — натам — добави той и показа с жестове. — Не много далеч, но не и прекалено близо.

Спря пред частично построена къща, а дори и тези части бяха недовършени.

— Осем акра. Прелестно малко поточе в далечния край, откъм къщата — или онова, което някой ден ще бъде къща.

— Земята е твоя. Красива е, Бекет. Ти си луд, щом не си я довършил и не живееш тук.

— Може би.

Децата и кучетата изскочиха навън. Имаше много място за тичане, отбеляза той, докато те правеха точно това. Знаеше къде възнамерява да ограда двора, къде да засади дървета, които да хвърлят сянка, и къде иска да има градина, и къде иска да има много други неща.

— Всички тези дървета твои ли са? — попита Хари. — Може ли да дойдем тук на палатка?

— Сигурно можем.

— Тук вече тегля чертата. — Клеър вдигна ръка. — Аз не ходя на пикник и не искам да спя в никакви палатки.

— Кой те е канил? — Бекет грабна топката от ръцете на Хари и я метна надалеч, при което четирикраките и двукраките им приятели хукнаха да я гонят.

— Това е страхотен начин за повдигане на настроението — увери го Клеър, докато крачеше без посока и обикаляше наоколо. — Много по-добър от нормалното и скучно ежедневие. Тук е красиво и спокойно. Трябва да ни покажеш къщата, да ни обясниш как ще изглежда, когато я довършиш.

Той улови ръката ѝ и не ѝ позволи да тръгне към къщата.

— През изминалата седмица няколко пъти идвах тук, гледах какво съм започнал и така и не съм довършил още. И се питах защо не съм го направил. Обичам това място и атмосферата му. Как изглежда сега и как ще изглежда после.

— Кой не би го харесал?

Очите му, дълбоки и сини, и внезапно напрегнати, срещнаха нейните.

— Надявам се, че това е вярно, защото разбрах защо не съм я довършил досега и какво съм чакал. Чакал съм теб, Клеър. Тях. Нас. Искам да я довърша за теб, за тях, за нас.

Ръката ѝ внезапно омекна в неговата.

— Бекет.

— Мога да променя плановете. Да добавя още две спални, стая за игра.

Махна със свободната си ръка, докато последните листа за сезона се вихреха около тях.

— Мисля, че трябва да направя застлана с големи плочи площадка ето там, за да могат да карат колела, може би да сложа баскетболен кош. Трябва им повече място, на децата и на кучетата. Искам да им го дам. Искам да ти дам онова, което ти желаеш, само трябва да ми го кажеш. Трябва да им дам каквото искат, да имат всичко, което мога да им дам. Искам теб, Клеър, и всички вас. Моля те... По дяволите. Трябва да почакаш.

— Какво? — Устата ѝ остана отворена. — Бекет.

— Извинявай, само за минутка. — Побърза да иде при децата, които сега събираха пръчки, за да ги хвърлят на кучетата. — Хари.

— Дъвчат ги. Те дъвчат пръчките. Виж.

— Хари, бях ти обещал нещо. Казах ти, че ще питам първо теб, преди да помоля майка ти да се омъжи за мен. Искам да ми кажеш дали си против да ѝ предложи.

Хари се загледа в пръчката в краката си, докато братята му стояха до него, вперили погледи в Бекет.

— Защо искаш да го правиш?

— Защото я обичам. Обичам я, Хари. И вас обичам, момчета, и искам да бъдем едно семейство.

— Лошият човек се опита да я нарани — обади се Мърфи. — Но ти дойде и двамата с мама го победихте, и после го вкараха в затвора.

— Да, и няма защо повече да се тревожите за това.

— В нейното легло ли ще спиш? — поиска да разбере Лиъм.

— Това е част от брака.

— Понякога и ние обичаме да спим там, когато има гръмотевици или сънуваме лоши сънища.

— Значи ще ни трябва голямо легло.

Изчака, докато тримата се споглеждаха. Знаеше какво е това — негласното разбирателство между братя.

— Добре, стига тя да иска.

— Благодаря. — Стисна ръката на Хари, после го прегърна и гушна и останалите двама. — Благодаря ви. Пожелайте ми късмет.

— Късмет! — викна подире му Мърфи.

Ако не беше нервен, Бекет щеше да се смее, докато вървеше обратно към Клеър.

— Какво беше това?

— Мъжки разговор.

— О, я стига, Бекет, започваш да ми приказваш за спални и площадки за игра, а после просто отиваш да си побъбрите по мъжки?

— Не можех да довърша, без да съм взел разрешение от Хари. Имахме уговорка, а мъжете трябва да държат на дадената дума.

— Ами, браво на теб, но...

— Трябваше да поискам съгласието му, преди да те помоля да се омъжиш за мен. Той каза, че няма нищо против, стига ти да искаш. Моля те, поискай. Не ме карай да изглеждам като идиот в очите на децата.

Ръката ѝ, която се бе вдигнала да отметне косата, замръзна наред жеста.

— Поискал си благословията на сина ми, който няма и девет години?

— Да, той е най-големият.

— Разбирам.

Тя се извърна.

— Обърках всичко. Обичам те. Трябваше да започна с това. Кълна се, че с теб правя повече грешки, отколкото с всяка друга жена. Обичам те, Клеър. Винаги съм бил влюбен в теб, но сега е различно. Всичко е толкова дълбоко. Ти си стъпила здраво на земята, силна и умна. Обичам те такава, каквата си. Обичам и момчетата, искам да го знаеш.

— Знам, че ги обичаш. — За миг остана взряна в дърветата и голите им клони, с леко премрежени от влага очи.

— Бих могла да те обичам и без това, защото любовта понякога е необяснима. Но не бих могла да се омъжа за теб, ако не ги обичаше и не беше добър с тях. Обичам те, Бекет. — Когато се обърна, очите ѝ отново бяха сухи. — Ти им донесе кучета, които не знаех, че искам да имаме, и беше толкова улисан да ме уговаряш, че не забеляза как хлътвам по теб. Обичам те, Бекет, без капчица съмнение, без никакви притеснения. И ще се омъжа за теб по същия начин.

Тя се хвърли в прегръдките му.

— О, нямаш и представа какво те чака.

— Обзалагам се, че имам.

— Скоро ще разберам, защото... Какво е това в джоба ти? И не казвай, че просто се радваш да ме видиш.

— О, забравих. — Измъкна малка торбичка. — Купих ти нова четка за коса.

За миг тя остана смаяна. После постави длани на лицето му.

— Как не се досетих?

Той я повдигна и я завъртя във въздуха. И докато я притискаше силно до себе си, вдигна палец за поздрав към момчетата.

Нейните момчета — неговите — техните момчета се развикаха и заподскачаха, след което хукнаха към тях, докато кучетата лаеха подире им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.